Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati,
Nr. 62, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): The Other Side Of Sunset

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
SIMONS, ANNA
Grădinile raiului / Anna Simons
Traducător: Cornelia Alexoi-Shili
București: Alcris, 2008.
ISBN 978-973-121-096-4
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

ANNA SIMONS

Grădinile raiului

Traducerea și adaptarea în limba română de
CORNELIA ALEXOI-SHILI

ALCRIS
Romance

Din colecţia “El şi EA” puteţi comanda prin telefon, poştă sau e-mail următoarele titluri aflate în stoc:

560. MAI ESTE TIMP PENTRU IMPACARE 5
561. LASA-MA SA TE IUBESC 5
562. O MIE DE LUMANARI 5
563. PANDORA SI MAGICIANUL 5
567. FATA CU UNICORN 5
577. PESTE ANI 5
578. O DRAGOSTE CAZUTA DIN CER 5
580. DIFICULTATILE LUI KATE 5
583. SUB VRAJA IUBIRII 5
584. PREJUDECATI SI IUBIRE 5
585. AVENTURA DRAGOSTEI 5
586. MADONA CU PARUL DE AUR 5
587. PORTRETUL FEMEII IUBITE 5
588. VARA INDIANA 5
591. DACA E SA TRADEZ 5
592. O LUME INTREGA INTRE NOI 5
593. FIUL TATALUI VITREG 5
594. VIZITATOR DE O NOAPTE 5
595. O AMERICANA IN MEXIC 5
596. ZBORUL INIMII 5
597. O CAPCANA MULT PREA SECDUCA 5
599. SECRETUL CRISTINEI 5
600. DRAGOSTE TRADATA 5
601. VIS TEXAN 5
603. LIMPEDE PRECUM CRISTALUL 5
604. FRUMOSUL MEU AVENTURIER 5
605. KAREN 5
607. BARBATUL DIN TRIPOLI 5
608. VECHILE SEIFURI 5
609. INTALNIRE INTAMPLATOARE 5
610. VIITORUL NE ZAMBESTE 5
611. MIREASA FUGARA 5
612. SINGURI IN JUNGLA 5
613. MESERIA DE ACTRITA 5
615. UN BARBAT NEMILOS 5
616. NAUFRAGIATII 5
617. CEI MAI FRUMOSI ANI 5
620. SENINA ESTE ZIUA 5
621. UN AMERICAN LA LONDRA 5
625. FATA DIN PADURE 6
626. NOAPTEA SFANTA 6
627. DOAMNA DIN OGLINDA 6
628. CASATORIE PE MADISON AVENUE 6
629. STATUIA VIE 6
633. JURAMANT SUB STELE 6
636. CAUTAND O NOUA DRAGOSTE 6
637. FLACARI DE ARGINT 6
638. VIS DE VACANTA 6
639. CASA DE LANGA RAU 6
640. O GUVERNANTA CURAJOASA 6
641. S-AU CUNOSCUT IN ZANZIBAR 6
642. UN CHIRIAS CIUDAT 6
643. CA PRIN FARMEC 6
644. IMBARCARE CLANDESTINA 6
645. IUBIRE IZBAVITOARE 6
646. ABISUL 6
647. INTALNIRE IN SAFARI 6
648. DURERI DISPARUTE 6
649. STAPANA CASTELULUI VANDERMOOR 6
651. VALEA CASCADELOR 6
653. INTOARCERE LA WARAUOROA 7
654. O POSIBILA CASATORIE 7
655. FOCUL VIETII 7
656. POVESTEA LUI JODY 7
657. AVENTURA IN PORT 7
658. CLIPE DECISIVE 7
659. IDILA PE MARE 7
660. VACANTA IN MAURITIUS 7
661. O MOSTENIRE CIUDATA 7
662. SOT SI SOTIE 7
663. DECIZIE PERICULOASA 7
664. CAPCANA DORINTELOR 7
665. TU ESTI NOROCUL MEU 7
666. INVENTATORUL INDRAGOSTIT 7
667. STRAINUL DIN CASA MEA 7
668. SANSA DRAGOSTEI 7
669. CROAZIERA IN MAREA CARAIBELOR 7
670. ORHIDEEA ALBA 7
671. CONTROLUL ASUPRA GOLFULUI 7
672. TALISMANUL CU DELFINI 7
673. DUPA SAPTE ANI 7
674. O IUBIRE SECRETA 7
675. RAUL SPERANTEI 7
676. CERCUL DIVIN 7
677. INSULA TOBEI DE AUR 7
678. VIS DE ADOLESCENTA 7
679. MURMURUL VALURILOR 7
680. IUBIRE NESTINSA 7
681. ENIGMA DE LA GLENRODEN 7
682. INELUL DE LOGODNA 7
683. CARAVANA DRAGOSTEI 7
684. CADOUL DE NUNTA 7
685. FIDELITATE RASPLATITA 7
687. AVENTURA SI PROVOCARE 7
688. AMINTIREA UNEI NOPTI INDIENE 7
689. COPACII DIN TARRENTAL 7

Capitolul 1

Cu o noapte înaintea nunții mamei, când se întoarse acasă de la birou, Imelda o găsi pe aceasta în bucătărie, albă toată la față, stând de vorbă, la o ceașcă de cafea, cu o femeie ce părea polițistă, deși în acel moment era îmbrăcată sportiv.

Nu era prima oară că poliția locală venea la Margaret Calthorpe cu vești proaste.

În urmă cu nouă ani, pe vremea în care Imelda avea doar unsprezece, tatăl ei fusese călcat pe stradă de o mașină. Mama ei rămăsese atunci, singură, cu trei copii minori de crescut, fără niciun ban și cu o casă cu chirie.

De astă dată, însă, vestea era mai puțin șocantă. Persoana a cărei moarte le fu anunțată era domnișoara Florence Maud Partridge, care împlinise, deja vreo șaptezeci și cinci de ani.

Problema era însă că fusese una dintre rudele lui William Calthorpe și, deși soția lui o întâlnise doar o singură dată, pe vremea când Imelda avea doar câțiva anișori, le rămaseră toate lucrurile bătrânei. Nu cine știe ce, probabil, pentru că nu auziseră niciodată că ar fi fost o persoană

bogată. Oricum, era destul de straniu că se gândiseră la ei, deși nu ținuseră niciodată legătura.

– Se pare că suntem singurele rude pe care le mai avea. Cele zece pisici și cele două potăi pe care le îngrijise au rămas la un vecin, până se va găsi cineva să le ia de acolo. Oh, draga mea, cum ni se pot întâmpla toate astea? exclamă doamna Calthorpe. Chiar acum…

– Nu te îngrijora, mamă, mă voi ocupa eu de tot. Nu trebuie să te stresezi acum cu astfel de lucruri.

– Cum o să poți face totul, iubito? Trebuie să mergi la Norfolk, să aranjezi funeraliile și… Nu e chiar așa de simplu… Ești atât de tânără și de neexperimentată, se tângui ea, nevenindu-i să creadă că a fost posibilă o asemenea întâmplare într-o perioadă a vieții ei în care trebuia să facă față atâtor schimbări majore.

– Da, da… Mă pot descurca, nicio grijă, o asigură Imelda pe mama ei, după care se întoarse spre fața plăcută a polițistei. Mama mea se va căsători mâine dimineață și va pleca din oraș, împreună cu tatăl meu vitreg, pentru două săptămâni. Dacă eu voi pleca la Norfolk mâine, după festivitatea de căsătorie a mamei și voi sta acolo până sâmbătă, cred că voi reuși să rezolv toate problemele, nu-i așa? Nu poate fi chiar atât de complicat încât să nu mă descurc.

– Da, cred că da, domnișoară Calthorpe, răspunse polițista, extrem de amabilă. Totul depinde de faptul dacă domnișoara Partridge a lăsat vreo instrucțiune cu privire la proprietate și la animalele pe care le avea. Dacă n-a făcut-o, lucrurile se complică, într-adevăr. Din informațiile noastre, știm că a fost dusă la spital sâmbătă și a murit a doua zi dimineață. Mai întâi n-a vrut să anunțe pe nimeni că e în spital, dar pe urmă s-a răzgândit și a dat această adresă. Nu există, de altfel, nimeni altcineva care să fie în măsură să se ocupe de problemele legate de

înmormântare.

– Am uitat de ea, săraca, spuse doamna Calthorpe, cu lacrimi în ochi. A fost cea mai mare dintre surorile mamei fostului meu soț. Era o persoană foarte… excentrică. Am văzut-o o singură dată, demult, când am plecat cu soțul meu într-o vacanță la Sheringham. În drum, ne-am abătut puțin, s-o vizităm și pe ea. Știu că avea o mică prăvălie, cam ciudată, pe atunci. Dar nici eu nici soțul meu n-am mai adus niciodată vorba despre ea. Ne ieșise complet din minte, după vizita pe care i-am făcut-o. De altfel, nici n-am avut niciodată posibilități pentru a călători atât de departe.

Curând după plecarea polițistei, ceilalți doi tineri membri ai familiei Calthorpe sosiră acasă, împreună cu Ben Dereham,viitorul lor tată vitreg, un om extrem de cumsecade, care era, în același timp și profesorul lui John, la școala de gramatică.

La moartea tatălui lor, John avea doar opt ani, iar acum, la cei șaisprezece ani ai lui, era un bărbat în toată puterea cuvântului, înalt și bine legat, care rupea, deja, inimile a o sumedenie de fete.

Lucy Calthorpe avea acum cincisprezece ani și era extrem de mândră de fratele ei.

– Nu crezi că e periculos ca Imelda să meargă singură la Norfolk, Ben? întrebă doamna Calthorpe, după ce îi explică viitorului ei soț, cu lux de amănunte, tot ce se întâmplase în absența lui.

Era vacanța de Paște și John și Lucy îl ajutaseră pe Ben să-și mute lucrurile din apartamentul în care stătuse până atunci, la ei.

Ben era văduv de mai mulți ani și avea o fată, căsătorită în Noua Zeelandă.

– Nu e o sarcină prea plăcută, dar sunt convins că se va descurca la fel de bine cum aș fi făcut-o eu sau tu, răspunse el, privind-o pe Imelda

cu un zâmbet afectuos, așa cum făcea întotdeauna, cu toți ceilalți copii ai viitoarei lui soții.

– Oricum, nu-ți poți strica luna de miere cu înmormântarea unei bătrâne de care nici n-am fost niciodată prea apropiați, mamă, remarcă Lucy, care spunea întotdeauna deschis, tot ceea ce avea de spus.

– Ah, nu vorbi așa, Lucy, mi-e destul de rușine că am uitat de ea, după moartea tatălui tău. Nu avea pe nimeni altcineva pe lume, sărăcuța, și ea, probabil n-a vrut să ne deranjeze, astfel că n-a mai luat nici ea legătura cu noi. Dar e foarte greu să fii atât de singur, în viață.

În acea noapte, în timp ce Imelda era în pat, citind încă, doamna Calthorpe intră încet în camera ei de la ultimul etaj al casei.

Până nu de mult, cele trei dormitoare de la primul etaj fuseseră închiriate, pentru a întregi, alături de salariul Imeldei, veniturile familiei.

După ce vorbiră câteva minute, doamna Calthorpe declară:

– Trebuie să merg la culcare. Am venit doar să-ți mulțumesc pentru ajutorul extraordinar pe care mi l-ai dat întotdeauna, de la moartea tatălui tău. Ești o ființă atât de sensibilă, Melly, iubito… N-a fost deloc drept că a trebuit să dai în casă cea mai mare parte a salariului tău și regret foarte mult că s-a întâmplat așa. Am suferit întotdeauna că n-am avut alte posibilități, pentru a nu munci tu pentru noi și pentru casă, atât de mult.

– Nu era drept să te las pe tine să te descurci de una singură cu noi toți, spuse Imelda, gentilă. De-acum încolo te va ajuta Ben, iar eu o să pot să-mi reînnoiesc garderoba, surâse ea, încercând s-o mai înveselească pe mama ei, care, oricum, a doua zi trăia un eveniment deosebit de important pentru ea și, de fapt, pentru toată familia.

După plecarea mamei, Imelda stinse lumina și reflectă la modul în care se va schimba viața ei însăși, odată cu recăsătoria mamei ei. Cât timp

va mai locui aici, va continua să contribuie la cheltuielile casei, dar recunoștea că i-ar plăcea dacă ar putea folosi o mai mare parte din salariu pentru nevoile ei, pe care nu le prea luase în seamă,niciodată.

În ciuda a ceea ce-i spusese mamei, cu privire la îmbrăcăminte, Imelda nu se simțise deloc frustrată, în anii care trecuseră, din cauza faptului că avea haine puține. Spre deosebire de alte fete de vârsta ei, Imelda nu suporta să-și piardă ore și ore prin magazine, căutând haine la modă.

Avea însă o pasiune secretă, cu care spera că se va putea răsfăța, în curând. Poate chiar imediat după ce se va întoarce de la Norfolk…

Anticipând bucuria pe care o va simți la realizarea acestui vis, adormi zâmbind.

La ora cinci, în după-amiaza următoare, Imelda era în fața standului de ziare și reviste, din gara Liverpool, plimbându-și ochii peste paginile colorate ale revistelor, pentru a cumpăra ceva de citit pentru cele două ore de călătorie care o așteptau până la Norwich.

Se urcă apoi în tren, cu aproape o jumătate de oră înaintea plecării acestuia, așa că avu destul timp să caute un loc retras, în colțul unei banchete dintr-un compartiment absolut liber. După ce își așeză valijoara în plasa de bagaje, își scoase cu grijă pălăriuța stacojie, pe care o purtase la cununia mamei ei, scuturându-și cu grijă buclele castanii, care fuseseră strânse la ceafă, într-o clamă spiralată.

Pe parcursul evenimentului, John Calthorpe fusese foarte vesel, tot timpul, iar Lucy îi ținuse isonul. Eu nu m-am simțit nicicum, își spuse Imelda.

A fost întotdeauna foarte diferită de frații ei, atât ca aspect fizic, cât și din punct de vedere al caracterului. Ca și cum ar fi provenit dintr-un cu totul și cu totul alt tip de gene. I-ar fi plăcut să fi fost brunetă ca Lucy, și

să fi avut inteligența fratelui ei. Oricum, dacă n-ar fi fost atât de săraci, ar fi mers cu siguranță la facultate. Așa, fusese nevoită să abandoneze studiile pentru a-și putea ajuta familia.

Făcuse însă progrese remarcabile în profesia ei și de la stadiul de simplă dactilografă, reușise să ajungă asistentă de secretară.

Nu-i plăcea foarte mult ceea ce făcea, dar era o muncă destul de bine plătită, cu care putuse asigura strictul necesar supraviețuirii familiei, până reușiseră să închirieze dormitoarele.

Acum aș putea să mă mut într-o firmă mai mare, reflectă ea relaxată în colțul său, cu ochii peste revista pe care o cumpărase, gândindu-se în același timp la Ben și la mama sa, al căror tren plecase din Paddington de mai bine de două ore.

În acel moment, o doamnă cu părul strâns în coc, înaltă și subțire, deschise ușa compartimentului și intră înăuntru.

Era foarte bine îmbrăcată și, judecând după bagajul pe care-l ținea în mâini, făcuse probabil o călătorie de o zi la Londra. Îi zâmbi Imeldei politicos și se așeză în colțul opus, după care dispăru în spatele ziarului de seară.

Imelda continuă, la rândul ei, să se delecteze cu revista elegantă pe care o ținea în mâini:

Tânăra domnișoară Calthorpe nu ieșise din Londra de zece ani.

După moartea tatălui ei nu mai avuseseră bani pentru a mai face vreo călătorie sau pentru a pleca undeva în vacanță. Astfel, când trenul trecu prin zona Suffolk. își lăsă cu grijă revista pe genunchi și contemplă emoționată câmpurile înverzite, presărate, pe ici, pe colo, cu câte o casă.

Trăind în inima Londrei, Imelda aproape uitase, în mijlocul exploziei populației, că o mare parte a locuitorilor Angliei, trăiau în această pace desăvârșită, bucurându-se de toate plăcerile unei vieți în cadrul idilic de

la țară.

Unul dintre controlori, trecu de-a lungul coridorului, amintindu-le pasagerilor că puteau servi ceaiul la vagonul restaurant.

Imelda și femeia din fața sa, se ridicară în picioare în același timp.

În clipa în care Imelda se dădu ușor la o parte pentru a-i face loc să treacă prima, femeia se uită spre revista pe care tânăra o abandonase pe banchetă și spuse zâmbind:

– Am observat că te interesează acest gen de lucruri… Și pe mine… Ce anume colecționezi?

– Ah, n-am reușit să am colecția pe care mi-aș fi dorit-o. Am o serie întreagă de agățători metalice, dar cred că nu sunt decât niște vechituri fără valoare.

– Ah, încuietorile metalice sunt foarte drăguțe, răspunse femeia. Și eu îmi cumpăr o mulțime, ori de câte ori colind magazinele de antichități pentru a cumpăra diverse lucruri pentru colecțiile mele. Vrei să facem cunoștință și să bem un ceai împreună? Eu mă numesc Elizabeth Wingfield.

– Ce plăcut e aici, spuse Imelda, când se așezară la una dintre mesele vagonului restaurant.

– Până unde mergi?

– Până la Norwich.

– Ah, ce bine… Înseamnă că avem ceva timp să stăm de vorbă. Ești de acolo?

– Nu. Eu locuiesc la Londra. Ce anume colecționați, doamnă Wingfield?

– Unelte pentru cusut. Știi, despre ce vorbesc? Degetare, pernițe pentru ace, bobine de sidef pentru ață… Lucruri de felul acesta. Ceea ce îmi doresc acum, dar e foarte greu de găsit, e un dispozitiv de tivit, în

formă de pasăre. Caut așa ceva de șapte ani. Spune-mi de agățătorile tale. Câte ai?

– Doar treizeci, răspunse Imelda. Sunt festonate cu argint. Au fost destul de scumpe, pentru mine. Cea mai scumpă dintre ele are forma unui briceag și m-a costat șaptezeci de bănuți. Există agățători care sunt inscripționate cu o serie întreagă de reclame, dar astea costă mai mult de zece peni.

– Ce interesant! Ce fel de reclame?

– Victoriene.

– Dă-mi un exemplu, te rog…

– De pildă, una dintre ele sună cam așa: „ Folosește apărătoarea de cauciuc pentru tocurile ghetelor și le vei dubla viața și confortul".

– Ah, foarte interesant.

Câteva minute după întoarcerea în compartiment, unul dintre controlori deschise în grabă ușa și o întrebă contrariat pe doamna Wingfield, în momentul în care îi văzu biletul:

– Știți că sunteți în vagonul de clasa a doua, doamnă?

– Da, știu, mulțumesc.

După plecarea controlorului, doamna Wingfield declară surâzând:

– Trenul acesta e mult mai puțin aglomerat decât de obicei. Îmi luasem bilet la clasa întâi pentru a fi sigură că voi găsi un loc liniștit. Am nimerit însă lângă o doamnă extrem de plictisitoare, așa că m-am ridicat și am pornit în căutarea altui loc. Sunt foarte fericită că te-am întâlnit pe tine, draga mea, am avut niște discuții extrem de interesante. Aș vrea să-ți propun să te conduc la adresa la care trebuie să ajungi, împreună cu nepotul meu, care mă așteaptă la Norwich. Serviciile taxiurilor acolo nu sunt tocmai bune.

Imelda dădu ușor din cap:

– Ah, sunteți foarte amabilă, dar cred că voi lua un autobuz, pentru că adresa la care trebuie să ajung e la cincisprezece mile de Norwich.

– Trebuie să aștepți foarte mult un autobuz, pentru că cei mai mulți locuitori din zonă au mașinile lor, așa că n-au un orar fix. Unde trebuie să ajungi, exact?

– Imelda îi spuse și doamna Wingfield exclamă, entuziasmată:

– Dar noi locuim la doar două mile de acolo! Nici nu mă gândesc să te las să iei autobuzul.

Când ajunseră în stația Thorpe, după ce făcură câțiva pași pe peron, doamna Wingfield se întoarse bucuroasă spre Imelda și-i spuse, surâzătoare:

– L-am văzut deja pe Charles. Ah, e și Beatrix Otley cu el, adăugă ea, uitându-se cu mai multă atenție.

Bărbatul înalt și brunet care se apropie de ele și o sărută pe doamna Wingfield pe obraji era, în ciuda a tot ceea ce-și imaginase Imelda despre el, din spusele femeii care-i ținuse companie, trecut de treizeci de ani.

După ce o prezentă nepotului său și femeii care-l însoțea, doamna Wingfield anunță, surâzătoare:

– Domnișoara Calthorpe merge în direcția noastră, așa că i-am propus să o ducem noi la destinație.

– Bineînțeles că o vom duce, replică tânărul, politicos. Pot să vă iau eu bagajul, domnișoară? întrebă el.

Nici el și nici Beatrix Otley nu zâmbeau atât de mult ca doamna Wingfield, dar se vedea că erau niște persoane binevoitoare.

Când ajunseră în mașină, doamna Wingfield se întoarse spre Imelda și o întrebă, cu aceeași căldură ca și până atunci:

– La cine te duci, draga mea? Noi cunoaștem foarte multe persoane din regiune, astfel că e posibil să-i știm și pe prietenii tăi.

– Trebuie să ajung la casa domnișoarei Partridge. Din nefericire, ea a murit ieri, la spital.

Câteva secunde după aceea, toată lumea din mașină amuți.

Apoi, doamna Otley întrebă cu ochii măriți de surpriză:

– Ah, e vorba despre domnișoara aceea bătrână, care avea un magazin îngrozitor de prăfuit și plin de pânze de paianjeni și de șoareci? Nu știam că a murit.

– Da. Era mătușa tatălui meu. N-am cunoscut-o, însă.

– Dar draga mea copilă, nu poți sta în acea casă, spuse doamna Wingfield. Am cunoscut-o pe domnișoara Partridge cu ani în urmă, pe vremea când trăia mama ei. Pe atunci, casa era fără niciun cusur, dar acum, nu poți sta în ea.

– Ah, voi sta la cineva, sau la un han. Poate voi sta la vecinii care au luat pisicile în îngrijire.

– Ah, va fi foarte greu să găsești pe cineva care să aibă spațiu pentru a te putea găzdui, și nu găsești niciun hotel care să servească și masa. Vei sta, însă, la noi.

Imelda începu să protesteze, spunând că nu vrea să-i deranjeze, dar doamna Wingfield o întrerupse imediat, asigurând-o că ei au întotdeauna o cameră liberă pentru musafiri și vor fi foarte fericiți s-o aibă ca oaspete.

– Ați spus că n-ați întâlnit-o niciodată pe domnișoara Partridge, domnișoară? întrebă doamna Otley.

– Ultima dată când au vizitat-o părinții mei, eu aveam doar un an și ceva. Tatăl meu a murit, iar mama n-a putut să vină acum la Norfolk, așa că a căzut în sarcina mea să mă ocup de funeralii și să văd ce pot face cu pisicile, explică Imelda.

– Nu mai avea alte rude?

– Nu, din câte știu eu.

– Aproape am ajuns, spuse doamna Wingfield. Vrei să vezi casa în seara asta, domnișoară? întrebă Charles Wingfield, pe un ton destul de amuzat, ceea ce o făcu pe Imelda să-l suspecteze că nu era de acord cu modul în care se grăbea bunica lui să ofere ospitalitate străinilor.

După câteva momente, însă, adăugă:

– Cred, totuși, că n-are niciun rost să vă opriți acum acolo. Casa nu are lumină electrică și probabil nu veți găsi nici gaz pentru lampă, pentru că bătrâna domnișoară avea reputația că se culcă întotdeauna înainte de a se lăsa seara, pentru a face economie, spuse pe același ton amuzat Charles Wingfield.

– Da, ai dreptate, am uitat asta, răspunse doamna Wingfield. Să lăsăm însă trecutul, Charles, și să vedem ce putem face pentru domnișoara Calthorpe.

Capitolul 2

Proprietatea mătușii sale avu darul s-o surprindă cu totul pe Imelda, care fusese cât se poate de uimită înainte de asta, de modul în care arăta localitatea unde ajunsese, un adevărat conglomerat de stiluri din diverse secole.

Banca și farmacia erau construite în stil georgian, prăvălia și coaforul arătau ca niște colibe, iar poșta se afla într-o vilă superbă, de cărămidă roșie, în stil eduardian.

Domnișoara Partridge locuise într-o casă foarte mică, separată de strada principală doar printr-un trotuar. Ferestrele erau acoperite cu niște perdele din dantelă de Nottingham, dar chiar și de la distanță se putea observa că nu mai fuseseră spălate de ani și ani.

– Arată cam straniu totul, nu ți se pare? întrebă doamna Wingfield, în momentul în care nepotul său opri mașina în fața casei. Totuși, e o casă victoriană foare solidă, astfel că dacă va fi zugrăvită și curățită, ar putea arăta chiar foarte atractiv.

– Ah, e nevoie de mai mult decât atât pentru a putea fi locuibilă, comentă Beatrix Otley.

– Nu a mai fost aranjată, deloc, de când a fost construită, spuse doamna Wingfield.

După asta porniră din nou și mai merseseră încă două sau trei mile, după aprecierea Imeldei, până când opriră în fața unei porți înalte, flancată de doi piloni groși, de piatră. Înăuntrul curții se vedea o casă spațioasă, cu o grădină în față.

Charles Wingfield se dădu jos din mașină și deschise portiera dinspre scaunul pasagerilor, pentru a o ajuta pe doamna Otley să coboare.

– Noapte bună, Elizabeth. Noapte bună, domnișoară Calthorpe, spuse aceasta.

– În această casă am locuit eu mai întâi, spuse doamna Wingfield, în timp ce nepotul ei o conduse pe doamna Otley și așteptă până când aceasta își găsi cheile și intră. Mi-a părut rău când am părăsit-o. Casele mici sunt mult mai relaxante decât cele mari. Casa pe care o vei vedea și în care locuiesc acum e mult mai mare, construită pentru a putea avea o duzină de servitori. Eu folosesc însă doar doi. Doamna Betts îmi gătește, iar domnul Betts face aproape tot restul, surâse ea. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ei.

După întoarcerea lui Charles, mai merseseră încă puțin pe o stradă îngustă, apoi cotiră pe lângă o pădurice și, imediat după aceea, Imelda zări un conac în stilul reginei Anne.

În momentul în care mașina opri în fața porții, trei copii veseli ieșiră din casă, alergând. Fetița, cea mai mică dintre ei, după toate aparențele de vreo șase ani, era îmbrăcată în pijama și strângea cu grijă în brațe un ursuleț.

Copiii erau urmați de o doamnă între două vârste, care se străduia din răsputeri să-i domolească.

– Au fost cuminți, doamnă Betts? întrebă doamna Wingfield. Ce avem

la cină? Ceva ușor, sper. Domnișoara Calthorpe va rămâne peste noapte la noi.

– Bună seara, domnișoară, spuse doamna Betts. Avem friptură și budincă, azi, continuă ea, uitându-se zâmbitoare spre doamna Wingfield.

– Ah, într-adevăr, o combinație pe gustul meu, răspunse doamna Wingfield.

Între timp, după ce-i rugă pe copii să-și ajute bunica și pe domnișoara Imelda la bagaje, Charles dispăru, pentru a duce mașina în garaj, undeva în spatele casei.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce Imelda se aranja puțin în vederea cinei, în camera ce-i fusese recomandată, Henry, unul dintre cei trei nepoți ai doamnei Wingfield, care avea probabil în jur de zece ani, veni s-o conducă într-un salonaș din aripa din spate a casei.

– Sora mea s-a dus la culcare. Pentru că e vacanță, eu am voie să stau mai mult seara, spuse el.

În timp ce Imelda și doamna Wingfield se pregăteau să ia loc la masa din sufragerie, apăru și Charles.

– Pot să mă uit la televizor? își întrebă Henry unchiul. Doamna Betts mi-a spus că e de-acord.

– Da, dar doar o oră.

– Doamna Betts are televizor, dar eu și Charles preferăm să ne petrecem serile în alt mod. El preferă să citească, atunci când e liber, iar eu mă delectez cu câte o tapiserie.

– Îți place să coși, domnișoară Calthorpe? întrebă Charles.

Din tonul pe care-l folosise, Imelda își dădu seama imediat că o întreba doar din politețe și că nu era interesat de fapt de nimic în legătură cu ea. Întrebarea lui avu deci darul s-o irite destul de mult pe tânăra fată. Dacă tot nu-și putea ascunde indiferența, era mai bine s-o

ignore, se gândi ea.

– Câteodată, sunt nevoită să cos rochii pentru mine și pentru sora mea, răspunse Imelda. Dar n-aș putea spune că mă pasionează.

– Da, e o preocupare specifică doamnelor între două vârste, surâse doamna Wingfield. Nici eu n-am fost preocupată de astfel de treburi, până după patruzeci de ani.

În timpul celui de-al doilea fel de mâncare – o salată din fructe proaspete – Charles consideră de cuviință să-i adreseze Imeldei o altă întrebare:

– Nu crezi că ești puțin prea optimistă, când te gândești că vei găsi pe cineva să ia pisicile doamnei Partridge? Cred că ar fi mai bine să renunți la această idee, domnișoară Calthorpe.

– Poate, răspunse încet Imelda.

Își puse apoi încă puțină frișcă peste salata de fructe și-l privi, cu coada ochiului.

Fața lui îi amintea de ducele de Wellington, așa cum era reprezentat într-o copie a unui tablou, din camera lui James. Probabil că femeile lui preferate erau tipul amazoanelor. Cu ele, în mod sigur nu și-ar fi permis să vorbească pe acest ton.

– Vă rog să mă scuzați, spuse el peste câteva momente. Eu îmi voi bea cafeaua în bibliotecă…Mai am ceva de lucru.

După plecarea lui, doamna Wingfield întrebă zâmbind:

– Ți-ar face plăcere să-mi vezi colecția? Dacă Charles tot s-a retras în sanctuarul lui, hai să ne bem cafeaua la mine, vrei?

Doamna Wingfield își ținea colecția de instrumente pentru cusut în vitrina unei camere de la etaj.

– Inițial, această încăpere a fost de fapt un dormitor. Am transformat-o în camera mea de primire, iar eu mi-am mutat patul în

vestiarul de alături, explică doamna Wingfield. Nu țin nimic încuiat. Poți să-ți alegi tot ce vrei, continuă ea, punându-și o pereche de ochelari și așezându-se pe un scaun, cu o tapiserie în mână.

În următoarea jumătate de oră, în timp ce acul doamnei Wingfield străpungea de zor tapiseria, Imelda se uită cu interes la toate obiectele din vitrină, punând fel de fel de întrebări în legătură cu obiectele pe care nu le recunoștea.

După aproape o oră de la intrarea lor în încăperea colecțiilor, Charles își făcu și el apariția, cu o bătaie scurtă în ușă.

– Am pus câinele în culcușul lui, își anunță el bunica, după care se întoarse spre Imelda: Sigur nu vrei să telefonezi acasă, doamna Calthorpe? Cred că e mai bine ca ei să știe unde-ți petreci noaptea, pentru a nu se îngrijora.

– Da, într-adevăr, du-te și sună-ți mama, Imelda, spuse și doamna Wingfield. Charles îți va arăta unde e telefonul.

– Trebuie să formezi zero, mai întâi, spuse el în timp ce coborâră scările. Pari foarte tânără, pentru a te ocupa de problemele pentru care ai venit. Câți ani ai?

– Am douăzeci de ani. Dumneavoastră, domnule Wingfield ? replică ea.

– Mult prea bătrân pentru a nu mă asigura, atunci când plec într-o călătorie, că voi avea unde să trag, în momentul în care ajung la destinație, spuse el cu sarcasm.

Dacă nu s-ar fi gândit că asta ar supăra-o pe doamna Wingfield și că până în oraș sunt trei mile de acolo, Imelda ar fi plecat chiar în acel moment pentru a-și petrece noaptea la cea mai apropiată poliție. S-ar fi simțit, desigur, mult mai bine, decât sub același acoperiș cu Charles Wingfield.

Încercă însă să-și stăpânească nervozitatea, în timpul convorbirii cu fratele său.

După ce termină de vorbit, Imelda așteptă ca operatoarea să-i spună cât anume avea de plătit pentru minutele consumate, după care urcă la etaj, luă în grabă banii din poșeta sa și coborî din nou, pentru a-i pune lângă telefon.

– Sper că mama ta nu s-a supărat că ai acceptat să stai peste noapte la niște străini, spuse doamna Wingfield, în momentul în care Imelda se întoarse în camera colecțiilor.

Imelda îi explică atunci motivul pentru care mama sa lipsea în acea seară de acasă.

– Doamne, Dumnezeule!… exclamă doamna Wingfield. Nu-i de mirare că arăți atât de obosită. Dacă aș fi fost în locul tău, eram deja în pat. Vrei să--ți fac o băutură relaxantă, pentru a-ți fi mai ușor să adormi într-un pat străin? întrebă ea și fără să mai aștepte un răspuns, se ridică și deschise ușițele unui bufet din spatele său, în care se afla un ibric electric și câteva ceșcuțe.

– Eu beau întotdeauna o ceașcă de ciocolată fierbinte înainte de culcare, pentru a reuși să adorm mai repede, continuă doamna Wingfield.

– Nu, mulțumesc, răspunse Imelda și vă mulțumesc încă o dată pentru amabilitatea cu care v-ați purtat cu mine.

– Ești mai mult decât binevenită aici, copila mea. Somn ușor și vise plăcute, atunci, spuse doamna Wingfield cu zâmbetul ei permanent.

Intrând în dormitorul care-i fusese rezervat pentru acea noapte, Imelda constată cu surpriză că nu lipsea nimic, acolo, din ceea ce un musafir ar fi putut să-și dorească.

Pe noptiera de lângă patul larg și elegant era o carafă mare cu apă și

o cutie cu biscuiți. Pe măsuța alăturată, câteva cărți și reviste. Baia era, de asemenea, dotată cu toate cele necesare, dar surpriza cea mai mare a constituit-o pentru Imelda sticla cu apă fierbinte pe care o găsi sub așternut.

***

Când se trezi a doua zi dimineață și se uită la ceas, Imelda se îngrozi. Era deja ora opt.

Acasă, deșteptătorul o trezea întotdeauna la ora șapte și crezuse că această obișnuință era destul de bine fixată în mintea ei pentru a se trezi, instinctiv, la aceeași oră și în dimineața aceea.

Înainte de a părăsi încăperea, douăzeci de minute mai târziu, Imelda îi auzi pe cei trei Wingfield vociferând de zor sub fereastra ei.

Uitându-se înspre locul de unde veneau glasurile, îi văzu jucându-se prin iarba din curte, veseli nevoie mare. Erau îmbrăcați la fel, în cămășuțe de jerseu crem, cu pantalonii vârâți în ghetuțe. În seara precedentă fusese mult prea ocupată cu toate problemele ei, pentru a observa cât de drăgălași erau.

Se îndepărtă zâmbind de fereastră și ieși grăbită.

Când ajunse pe la jumătatea scărilor ce duceau la parter, nu rezistă tentației de a se uita cu mai multă atenție la tabloul de pe perete, reprezentând o scenă de picnic la mijlocul secolului optsprezece, și intitulat foarte sugestiv, ,, Ospățul pescarilor".

Nu zăbovi însă acolo decât câteva secunde, pentru că vocea lui Charles Wingfield, care urmă imediat după fâșâitul nervos al unui ziar, o

trezi brusc la realitate:

– Cât are de gând să mai rămână aici domnișoara Unde-Stau?

– Se va întoarce duminică la Londra, replică doamna Wingfield, zâmbind. Se pare că n-o prea agreezi. De ce? Eu o găsesc foarte drăguță.

– N-am spus că n-o agreez, dar vreau să-mi iau masa liniștit, fără a fi implicat în problemele funeraliilor domnișoarei Partridge.

– Nimeni nu te implică în aceste probleme, dragul meu.

– Având în vedere că tu ești foarte preocupată s-o ajuți pe această tânără, nu cred că asta nu mă va atinge și pe mine, într-un fel sau altul. E foarte ciudat cum apar aceste rude îndepărtate, întotdeauna, când e de prins un ciolan. Cred însă că domnișoara Lipici va rămâne cu buzele umflate, dacă și-a închipuit că se va alege cu vreun oscior din toată întâmplarea asta.

– Ești foarte cinic, Charles. Sunt sigură că nu de asta a venit.

– Ai fost întotdeauna prea încrezătoare, bunicuțo.

Doamna Wingfield râse cu poftă la această replică a nepotului ei.

– Dacă bătrâna domnișoară Partridge a avut vreun ban, deși mă îndoiesc profund, i-a cheltuit desigur pe toți, cu pisicile ei.

După asta, se auzi din nou foșnetul nervos al ziarului, iar cei doi nu-și mai spuseră nimic.

Realizând că dacă ar intra imediat s-ar putea bănui că auzise conversația, Imelda rămase încă vreo câteva minute pe scări, după care intră, surâzătoare, încercând din răsputeri să-și ascundă aversiunea față de Charles.

– Bună dimineața. Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea.

Doamna Wingfield puse deoparte scrisoarea pe care o citea și o privi pe deasupra ochelarilor.

– Bună dimineața, dragă. Cum ai dormit?

– Foarte bine, mulțumesc. Bună dimineața, domnule, adăugă ea apoi, uitându-se cu drăgălășenie spre Charles, care se ridică în picioare, oferindu-i locul la masă.

– Mă duc să mai cer o ceașcă de cafea pentru mine și s-o anunț pe doamna Betts că ai venit, spuse Charles în loc de salut. Ce preferi să mănânci la micul dejun domnișoară… ăăă… Calthorpe? Noi am mâncat șuncă, dar tu preferi probabil un ou fiert, adăugă el.

– Eu aș vrea niște floricele de porumb, dacă se poate, răspunse fără ezitare Imelda, întorcându-se spre doamna Wingfield, pentru că observase câteva pungi cu acest tip de cereale pe bufet.

– Servește-te, draga mea, spuse doamna Wingfield surâzând îngăduitoare.

Apoi, în timp ce nepotul său se întoarse cu cafeaua, doamna Wingfield adăugă:

– Din păcate, astăzi trebuie să țin o conferință la Institutul femeilor, Imelda. Te voi duce la casa domnișoarei Partridge în drumul meu spre Norwich, și te voi lua de acolo la ora cinci, când mă voi întoarce acasă. Aș fi vrut să te pot ajuta cu tot ceea ce e necesar în demersul tău, dar cred că domnul Saxtead de la poliția orașului e cea mai indicată persoană pentru asta. E un om foarte drăguț, vei vedea. Lucrează în această provincie de mulți ani.

– Da. De altfel și polițista care ne-a anunțat moartea mătușii Florence ne-a spus că ne putem baza, întru totul, pe polițiștii de aici.

– Eu trebuie să plec, spuse Charles, sărutându-și bunica pe obraji. Ne vedem diseară, adăugă el, cu o privire scurtă spre Imelda.

Nu cred că mă vei mai vedea vreodată, se gândi Imelda.

Doamna Wingfield o lăsă pe tânăra londoneză în fața porții casei domnișoarei Partridge. Nu înainte însă de a o prezenta vecinei care luase

în grijă pisicile, doamna Bessie Medlar.

– Pe mine nu mă interesează, dacă sunteți rudă cu don'șoara Partridge sau nu, spuse femeia, postându-se în fața Imeldei cu hotărâre. Eu am ordin de la sergentul de poliție să nu dau drumu' la nimeni în casă, și gata. „ Dacă vine cineva, să mă caute pe mine, doamnă Medlar", așa mi-a zis…

– Ai vreun act cu care să te poți legitima, Imelda? întrebă doamna Wingfield, în timp ce o conduse pe protejata ei spre postul de poliție.

– Da, Ben – tatăl meu vitreg -mi-a spus că s-ar putea să am nevoie. Am certificatul de naștere,certificatul de căsătorie al mamei cu tatăl meu și toate actele tatălui meu.

Doamna Wingfield o lăsă, așadar, în fața poliției și-și continuă drumul.

– Bună ziua, spuse sergentul Saxtead, surâzând politicos, imediat ce o văzu. Mă așteptam să veniți, domnișoară Calthorpe, adăugă el, după ce Imelda se legitimă. Dacă mă așteptați câteva minute, vom merge împreună la casa domnișoarei Partridge și veți putea vedea toate documentele lăsate de aceasta. Sper să nu fiți foarte șocată de ce veți vedea acolo. Domnișoara Partridge era foarte bătrână și foarte neglijentă. Probabil că pisicile au mâncat șobolanii și șoarecii, dar e plin de păianjeni și de gândaci.

În ciuda așteptărilor Imeldei, sergentul Saxtead era un bărbat tânăr și extrem de arătos, care se purta cu o politețe și o căldură ieșite din comun.

– Ați petrecut noaptea în Norwich, presupun, spuse el și se îndreptă spre mașina poliției, invitând-o pe Imelda să-l urmeze.

Aceasta îi povesti cum o întâlnise pe doamna Wingfield și cum aceasta îi propusese să-și petreacă noaptea la ea.

-Da, e o persoană extrem de drăguță, replică sergentul, demarând. V-a spus ce s-a întâmplat cu părinții copiilor?

– Ah, nu, n-am vorbit despre asta.

– Au pierit într-un accident de avion. Eu eram aici deja de ceva timp, când s-a întâmplat nenorocirea. Au fost câteva tragedii în familia Wingfield. Doamna Wingfield și-a pierdut ambii fii în ultimul război. Soțul ei murise înainte de asta, fiind foarte bolnav, în urma rănilor pe care le suferise la sfârșitul Primului Război Mondial. Domnul Charles Wingfield a fost foarte afectat de toată această tragedie. Știu că a stat o perioadă pe o insulă din Mediterana.

– Ce a făcut acolo?

– N-aș putea să vă spun.

Imelda se bucură de faptul că nu era singură, imediat ce intră în casa domnișoarei Partridge.

– Ați citit vreodată „Marile speranțe", domnule sergent?

– Nu, dar am văzut filmul, răspunse acesta. Da, și eu m-am gândit la atmosfera din „Marile speranțe", când am intrat prima dată aici. În altă ordine de idei, domnișoară Calthorpe, vreau să vă spun că n-am găsit niciun act și nicio poliță în această casă, cu toate că domnișoara Partridge era foarte activă și știu că mergea o dată pe lună la Norwich. Probabil că făcea niște plăți acolo sau depunea bani în bancă, încă n-am reușit să aflu nimic. În casă, oricât am scotocit, n-am găsit niciun indiciu în acest sens. Aveți vreo idee unde și-ar fi putut ține actele?

– V-ați uitat în sertarul secret al secreterului?

– Nu. Unde e acesta? întrebă el, uimit.

Imelda ridică tăblia secreterului, a cărei deschidere era camuflată cu niște șine maro. Catifeaua verde, cu care era căptușit sertarul, era încă într-o stare foarte bună, iar în nișele speciale, se găseau câteva creioane

și două tocuri de scris.

– Nu toate secreterele au sertare ascunse, precizã Imelda, analizând cu atenție obiectele dinăuntru, după care apăsă cu grijă capacul unui sertăraș încrustat în fundul spațiului catifelat.

– Dumnezeule! exclamă segentul. Sunteți extraordinar de deșteaptă, domnișoară. Cum ai știut de acest sertăraș?

– Pasiunea mea e să colind magazinele de antichități. În unele dintre ele am văzut astfel de secretere, spuse ea, luând cu grijă hârtiile găsite înăuntrul cutiei secrete.

Printre ele se afla copia trasă la indigo, a unui document făcut de mătușa sa, în urmă cu nouăsprezece ani.

,, Toate bunurile mele, mobile și imobile, orice am și de oriunde, le las moștenire nepoatei mele, Imelda Jane Calthorpe."

De această copie era prins, cu un ac cu gămălie ruginit, antetul unei firme de avocați din Norwich.

La ora douăsprezece și jumătate, Imelda încheiase deja toate demersurile necesare pentru ca mătușa să fie înmormântată în cimitirul local, alături de părinții ei, sâmbătă dimineața.

De asemenea, fixă o întâlnire cu avocatul domnișoarei Partridge, pentru a doua zi.

În plus, la recomandarea sergentului Saxtead, Imelda aranjă să se cazeze, pentru următoarele trei nopți, la doamna Walsham, o văduvă care locuia într-o vilă foarte îngrijită de la marginea orașului.

Tocmai se întorsese la locuința domnișoarei Partridge și se pregătea să meargă după niște cumpărături, când auzi un ciocănit ușor în ușa din spatele casei.

Era doamna Otley, care ținea în mână un coș plin cu de-ale gurii.

– Bună, spuse ea surâzând cu căldură. M-am întâlnit mai devreme cu

Charles, care mi-a spus că Elizabeth e plecată toată ziua la Norwich, așa că m-am gândit să-ți aduc ceva de mâncare pentru prânz. Cum merg lucrurile?

– Ah, intrați… E foarte drăguț din partea dumneavoastră că v-ați gândit la mine, doamnă Otley.

– Ah, nu te formaliza, te rog. Spune-mi Beatrix. Pe tine cum te cheamă?

– Imelda… E atât de murdar aici, nici nu știu unde te poți așeza, ca să nu-ți murdărești hainele.

Beatrix era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni crem și un pulover lung, sport, pe deasupra, încins cu un cordon metalic, care îi punea foarte bine în evidență talia subțire și elegantă.

– Înțeleg, spuse ea îngăduitoare și o urmă pe Imelda în sufragerie, care era partea cea mai sordidă a casei.

– Unde sunt pisicile? continuă doamna Otley, surâzând. Se spune că domnișoara Partridge avea douăzeci.

– Doamna Medlar, care locuiește în casa vecină, mi-a spus că sunt doar șapte, zâmbi Imelda amuzată. Noi am văzut doar două, când am fost acolo.

– Noi?

– Eu și polițistul, care m-a escortat la intrarea în casă.

– Înțeleg, răspunse doamna Otley, începând să despacheteze cele aduse. Ai rezolvat tot ce ai avut de făcut aici?

– Cu excepția faptului că n-am cu ce să luminez această casă, da.

– Ce Dumnezeu vei face cu hardughia asta? O vei vinde?

– Cred că da. Nu m-am gândit încă.

Prânzul pe care-l adusese doamna Otley era de-a dreptul delicios și Imelda mâncă totul, cu multă poftă.

Începură cu o supă fierbinte, de carne, continuară cu o salată de somon cu garnitură de orez și sfârșiră cu brânză și biscuiți, după care băură câte o cafea.

– A fost un prânz extraordinar de gustos, comentă Imelda surâzând cu recunoștință. Cum se face că ești liberă astăzi? Am înțeles din cele spuse de doamna Wingfield că ai un magazin de antichități.

– Ah, Elizabeth ți-a vorbit deja despre asta? Astăzi e o sărbătoare tradițională aici, așa că n-ar fi fost nimeni interesat să intre în magazinul meu, răspunse doamna Otley. Am lăsat-o, oricum, pe vânzătoarea mea să se ocupe de magazin, astăzi. De obicei, joia călătoresc în țară, în vederea unor noi achiziții. Nu e o treabă foarte ușoară să găsești antichități. Sunt vechituri, cât cuprinde, dar pe mine mă interesează doar lucrurile de cea mai bună calitate.

– Da, mi-a spus doamna Wingfield.

– Mi-am făcut însă câteva relații în lumea asta, așa că încerc să mă descurc, continuă Beatrix. Dacă vrei, te pot pune în legătură cu cineva care să te scape de toate gioarsele astea, adăugă ea.

– Sunt de acord cu faptul că n-au fost îngrijite, dar consideri că tot ce e aici sunt doar… gioarse? întrebă Imelda.

– Ah, sunt câteva obiecte care ar putea interesa vreun colecționar obscur, dar nu se pot lua prea mulți bani pe ele, comentă Beatrix.

– Eu cred că orice lucru ce a fost făcut cu cel puțin cincizeci de ani în urmă, poate fi un obiect de colecție, spuse Imelda. Dacă cineva cumpără acum de la mine pe nimic, peste câțiva ani ar putea fi pentru el o comoară.

Oricum, această discuție o făcu pe Imelda să se gândească la faptul că Beatrix nu fusese cu totul și cu totul dezinteresată, venind la ea cu prânzul. Mai degrabă era ceea ce mama ei îi spunea adeseori… Sprotul

care-ncearcă să prindă macroul…

După plecarea doamnei Otley, Imelda se duse în oraș și cumpără o mătură de plastic, două cârpe de șters praful, plus alte ustensile cu care să curețe casa.

Apoi se întoarse acasă, își puse un halat pe care-l găsi în baie și începu cercetarea sistematică a tuturor încăperilor.

La începutul după-amiezii, Imelda era plină de praf, dar foarte convinsă că dincolo de neorânduiala și îmbâcsirea care domina în toată casa, se ascundea o adevărată comoară.

O idee foarte îndrăzneață, începu să înmugurească în mintea ei.

În jurul orei patru, doamna Medlar o invită să ia ceaiul împreună, iar când se întoarse, cercetă cu atenție câteva lucruri care îi captaseră în mod deosebit atenția. Văzuse câteva obiecte care, cu siguranță, ar fi interesat-o foarte mult pe doamna Wingfield și vroia să i le dăruiască, pentru a-i mulțumi astfel pentru amabilitatea cu care o tratase.

La cinci fără un sfert, se auzi o altă bătaie scurtă în ușa din spatele casei. Gândindu-se că doamna Wingfield se întorsese mai repede decât se așteptase, Imelda alergă să deschidă și se trezi față-n față cu Charles.

– Bunica mea nu poate să ajungă încă, așa că mi-a telefonat să vin să te iau, spuse el, uitându-se cu ochii cât cepele la praful care-i acoperea părul, brațele și fața. Cred însă că ar fi mai bine dacă ai face mai întâi o baie, comentă el.

– Ah, încercam să fac o departajare între lucrurile din casă. Să văd exact ce e valoros aici și ce nu, ce altceva v-ați fi așteptat să fac azi? Nu vă supărați că nu vă invit înăuntru, spuse ea cu răceală, dar am un pachet pentru doamna Wingfield, așa că v-aș ruga să așteptați puțin să vi-l aduc, spuse ea și se grăbi să aducă ceea ce pusese deoparte pentru bunica lui Charles.

– E pentru colecția dumneaei, adăugă ea, întorcându-se, cât ai bate din palme. Aș vrea să-i transmiteți că îi mulțumesc pentru amabilitate, dar nu vă voi mai deranja. Am găsit un loc unde voi sta până mă voi întoarce la Londra.

– Ah, cum așa? întrebă el, surprins. La cine?

– Nu cred că o cunoașteți. E o femeie din Londra, care nu e aici de prea multă vreme.

– Înțeleg, răspunse el, uitându-se brusc în jos, spre pisicuța care începuse să se prindă de pantalonii lui.

– Face și ea parte din moștenirea lăsată de domnișoara Partridge? întrebă el.

– Cred că da, dar nu sunt sigură, răspunse Imelda. Trebuie să mă interesez, pentru că vreau să îndeplinesc întocmai dorințele mătușii mele cu privire la animalele pe care le-a crescut și iubit.

– Am o întrebare, domnișoară Calthorpe. E adevărat că mă antipatizezi? Eu așa simt.

Imelda nu răspunse, imediat. Sperase ca el să-și dea seama că nu-l putea suporta, dar crezuse că nu va vorbi despre aceste lucruri.

– Ce vă face să spuneți asta, domnule Wingfield? replică Imelda, uitându-se în altă parte.

– Intuiția masculină, spuse el pe un ton sarcastic.

– Antipatia reciprocă nu e ceva atât de neobișnuit, răspunse Imelda. Și acum, aș vrea să mă scuzați. Am de rezolvat foarte multe treburi, în foarte puține zile.

După asta, Imelda închise ușa, dar mai rămase câteva minute în hol, ascultând cum se îndepărtează. Era puțin stresată, pentru că nu-i stătea în caracter să se poarte urât cu cineva. Acum, după ce-i răspunsese cu aceeași monedă, începea să regrete că se comportase astfel. Spera că asta

nu va afecta prietenia ei cu bunica lui Charles.

Ce prietenie? Se întrebă însă imediat. Sâmbătă mă voi întoarce la Londra.

În străfundurile minții ei, ideea nebunească din ultima vreme își făcu și mai simțită prezența…

Capitolul 3

Imelda își petrecu toată seara de joi ascultând povestea doamnei Walsham, care, după ce trăise o viață întreagă la Londra, într-o viață de familie care o ținuse mereu foarte ocupată, se trezise deodată, la vârsta de cincizeci și patru de ani, singură, într-un loc mult prea liniștit pentru gustul ei și total diferit de casa pe care o lăsase.

– N-am vrut niciodată să vin aici, se destăinui ea, dar George a iubit întotdeauna locurile retrase de la țară și eu am vrut întotdeauna să-l știu fericit, continuă ea, îndemnând-o din priviri pe Imelda să mănânce friptura pe care i-o servise. Cât timp a trăit, m-am simțit bine aici, unde ne-am mutat exact cu un an în urmă. Pe vremea aceea mergeam mereu pe coastă, iar când eram ocupată cu treburile casei, George se ocupa de grădină. Apoi, în octombrie, a murit subit și n-am mai avut niciun suflet în apropiere, care să-mi spună bună, dimineața sau noapte bună sau să mă întrebe cum reușesc să mă ajung cu banii, sau alte lucruri de felul acesta.

– Nu aveți copii, doamnă Walsham?

– Ah, ba da, dragă, trei. Dar fiul meu mai mare s-a căsătorit în

Australia, fata mea locuiește la Leeds, iar mezinul e în armată. Cât timp a trăit George nu m-a preocupat foarte mult faptul că nu locuiesc împreună cu copii mei. Am considerat, până acum, că un cuplu fericit poate sta fără să aibă copiii alături. Mi se părea că numai femeile nefericite cu soțul lor nu pot să trăiască fără să aibă copiii lângă ele.

După aceste cuvinte, doamna Walsham luă de pe masă farfuria din care mâncase Imelda și se întoarse cu alta, plină cu budincă și cremă de zahăr ars.

– N-ai idee cât e de bine să ai pe cineva pentru care să gătești și cu care poți sta de vorbă, spuse doamna Walsham, așezându-se pe un scaun de partea cealaltă a mesei și începând să plângă. Îmi pare rău, draga mea că nu m-am mai putut abține. Cine știe ce crezi acum despre mine? continuă femeia, căutându-și batista în buzunarul jachetei.

Imelda se ridică imediat și-i puse o mână pe umeri.

– Ah, înțeleg foarte bine ce simțiți acum, exact așa plângea și mama mea, după ce tata a fost ucis. Dar sunt sigură că, în timp, vă veți face prieteni aici, doamna Walsham. V-ați gândit vreodată să mergeți la Institutul femeilor?

– Ah, ce Dumnezeu mi s-a întâmplat, că ți-am stricat cina cu problemele mele? Dar mă simt mai bine acum, spuse zâmbind doamna Walsham. Nu lăsa crema să se răcească, insistă ea. Da, mi-a vorbit despre asta și soția sergentului care te-a trimis aici, dar întrunirile de acolo sunt doar o dată pe lună. Am nevoie de ceva care să-mi umple timpul mult mai mult. În plus, n-am cu ce să ajung la Norwich. Mi-ar plăcea să lucrez ceva în localitate, dar aici nu sunt prea multe oferte de serviciu. Nu pentru femei de vârsta mea. M-am gândit că mi-ar plăcea să lucrez într-un magazin, cu jumătate de normă.

– Mă gândesc să deschid un magazin aici, spuse Imelda.

– Da? Ce fel de magazin?

– Un magazin de antichități… o prăvălie de mărunțișuri, de fapt.

– Ah, spuse doamna Walsham, nu cred că ai avea cumpărători pentru astfel de lucruri, aici. Ei numesc această localitate oraș, dar după părerea mea nu-i decât un sat. Un supermarket i-ar interesa mai mult pe cei de aici, pentru că acum se duc la Norwich, pentru asta.

– Magazinele de antichități sunt ceva special, replică Imelda.

Doamna Walsham rămase însă la părerea ei și spre miezul nopții când se întinsese în pat, Imelda se gândi că, probabil, avea dreptate. Astfel, planul ei, de care se bucurase atât de mult, cădea, după toate aparențele, mult mai ușor decât și-ar fi închipuit.

La micul dejun, când Imelda o anunță pe doamna Walsham că va pleca la Norwich, aceasta o întrebă dacă îi permitea s-o însoțească, iar tânăra acceptă cu plăcere.

***

– Bănuiesc că vrei să vinzi proprietatea, spuse avocatul domnișoarei Partridge, în timpul întrevederii cu Imelda.

– Nu știu încă. Mă gândesc să deschid acolo un magazin de antichități.

– Ai relații în lumea celor care se ocupă de astfel de treburi, la Londra? întrebă avocatul.

– Nu, dar am învățat o serie întreagă de lucruri despre această afacere de la un negustor foarte bătrân.

– Ai capital, pentru asta, domnișoară Calthorpe?

– Nu, dar…

– Nu te sfătuiesc să începi o afacere fără a avea niciun fel de capital, spuse el surâzând ca în fața unui băiețandru care tocmai îl anunțase că vrea să se facă pilot când va crește mare.

Doamna Walsham, care o aștepta la ieșire, o întrebă imediat, curioasă:

– Ce-a spus avocatul despre planul tău cu magazinul de antichități?

– Că nu-mi recomandă…

– Ah, sunt sigură că știe de ce a spus asta.

Mai aveau destul timp până la ora la care aveau autobuz pentru întoarcere, așa că doamna Walsham propuse, zâmbind:

– E un magazin pe strada asta care te-ar putea interesa, spuse ea, deși toate lucrurile de acolo sunt foarte scumpe.

După câteva minute, se opriră în fața unei vitrine în care erau expuse o mulțime de antichități, din cele mai diverse categorii. Astfel, alături de două scaune cu încrustații, în stil olandez, erau adunate câteva sfeșnice, așezate pe o masă acoperită cu satin. Alte obiecte, ca de pildă o cutie cu tutun, două linguriță de argint, o salatieră și o sticluță de porțelan, pentru parfum, erau așezate pe o servantă. În plus, pe peretele de lângă măsuță fusese agățată o pictură marină, pe dușumea un covor caucazian deosebit de frumos și totul se încheia cu un aranjament floral uluitor de atrăgător.

-Ah, exclamă Imelda, e mult, mult mai mare decât tipul de magazin pe care-l am eu în minte. Se retrase puțin, pentru a vedea numele magazinul și nu fu deloc surprinsă în momentul în care citi: ,, Beatrix Otley – Antichități și obiecte de artă."

Trecură apoi pe lângă o casă de asigurări și Imelda realiză imediat că nu văzuse nicio poliță de asigurare a casei printre hârtiile mătușii sale,

așa că intră imediat și rezolvă și această problemă.

La întoarcere, doamna Walsham se oferi s-o ajute la curățirea casei domnișoarei Partridge, dar Imelda simți nevoia să rămână puțin singură, pentru a se gândi la viitorul ei.

Tocmai se urcase pe un scaun pentru a vedea ce era deasupra dulapului, când se auziră din nou câteva bătăi în ușă, după care pași apăsați se apropiară în grabă.

Charles Wingfield? se întrebă Imelda, coborând nervoasă de pe scaun.

Cel care o salută cu multă politețe era însă un tânăr în blugi și cu o cămașă în stil milităresc.

– Bună, spuse el.Eu sunt Sam Mutford. Am auzit că domnișoara Partridge a murit și am venit să văd ce vrei să faci cu lucrurile rămase, spuse el.

Imelda îl privi cu mai multă atenție.

Avea părul lung și în dezordine, dar era curat. La gât avea o bentiță roz, de care atârnase un inel. Fiind oacheș și cu ochi albaștri, părea o mixtură între un țigan și un viking.

– Văd că veștile circulă foarte repede pe-aici. De unde ai auzit de moartea mătușii mele?

– Locuiesc în apropiere.

– Ești cumva comerciant?

– Sunt începător, așa că, dacă te poți lipsi de unele lucruri de aici…

– Ai un magazin de antichități?

Tânărul surâse în stilul cum o făcuse avocatul:

– Ai nevoie de bani, ca să deschizi un magazin. Poate voi avea, unul, cândva. Pentru moment, am doar o furgonetă.

Pe măsuța de lângă ei se afla un obiect decorativ din perioada

victoriană, pe care Imelda îl evaluase cam la o liră sterlină.

– Cât mi-ai da pe ăsta? întrebă ea, luând obiectul de pe măsuță și întorcându-se spre el.

– Am auzit că ești din Londra. Prețurile de acolo sunt mult diferite de cele de aici.

Pe chestia asta, continuă el, nu ți-aș da mai mult de cincisprezece bănuți. Aș mai ridica însă prețul dacă mi-ai mai vinde și alte obiecte.

– Nu, deocamdată nu vând.

În acel moment, doamna Wingfield intră în curte și tânărul se grăbi să plece.

– Bine, voi veni altă dată, poate te hotărăști până atunci. La revedere.

– Ah, Imelda, spuse doamna Wingfield, ce drăguț din partea ta să-mi trimiți acele lucruri atât de drăguțe. Ai găsit cumva și ceea ce te interesează pe tine?

– Da, am găsit câteva agățători foarte interesante. Intrați, vă rog.

– Nu vreau să te rețin prea mult, draga mea. Am vrut doar să știu dacă ești mulțumită de locul pe care l-ai găsit pentru a dormi la noapte.

– Ah, da, foarte, răspunse Imelda, povestindu-i despre doamna Walsham.

– Biata femeie, replică doamna Wingfield. Trebuie să văd ce pot face pentru ea. Draga mea… Aș putea să vin și eu la funeraliile domnișoarei Partridge. Ne-am cunoscut destul de bine cu ani în urmă și ne vedeam destul de des până când a luat hotărârea să trăiască atât de retrasă.

– Da, mulțumesc, aș vrea să puteți veni.

La înmormântarea domnișoarei Partridge veni doar doamna Medlar și doamna Wingfield, însoțită de Charles. Nedorind să-i trezească amintiri dureroase, Imelda n-o invitase și pe doamna Walsham.

– Vrei să iei prânzul cu noi? întrebă doamna Wingfield după

încheierea funeraliilor, privind-o pe Imelda cu compasiune.

– Sunteți foarte amabilă, dar nu mai am atât de mult timp până la plecare și…

– Da, înțeleg. Cu ce tren vei pleca, mâine?

Imelda îi spuse ora la care era trenul, după care, simțind privirile lui Charles ațintite spre ea, se întoarse zâmbind,ușor către acesta.

– Ne-am putea vedea, încă o dată, până atunci? întrebă el, ca și cum n-ar fi existat niciodată niciun fel de disensiune între ei.

– Nu știu, răspunse Imelda, luată prin surprindere. Probabil că nu. Așa că, ar fi mai bine dacă ne-am lua rămas-bun, acum, adăugă ea, întorcându-se spre doamna Wingfield. Mulțumesc pentru tot.

Ochii doamnei Wingfield se umeziră ușor, în timp ce se îmbrățișară cu căldură. Charles îi întinse o mână fermă, dar expresia cu care se uită în ochii ei era deosebit de blândă și de amabilă.

Imelda își petrecu seara cu doamna Walsham, care fu de acord să aibă grijă de unele lucruri pe care tânăra se temea să le lase în casa domnișoarei Partridge. Sergentul Saxtead îi promisese că va avea grijă ca totul să fie în regulă, dar o casă nelocuită putea oricând să fie prădată.

Ah, dacă aș reuși să realizez ceea ce mi-am pus în minte, își spuse Imelda, privind fără să vadă ecranul televizorului, în fața căruia se așezase împreună cu doamna Walsham, pentru filmul de sâmbătă seara.

Era mulțumită că reușise să rezolve toate problemele de acolo, inclusiv cea a pisicilor, pe care doamna Medlar fu de acord să le ia în întreținere, cu condiția ca Imelda să suporte cheltuiala necesară pentru hrana acestora.

În după-amiaza următoare, tânăra londoneză se afla în stația de autobuz din Norwich, când văzu o mașină oprindu-se foarte aproape de ea, exact sub inscripția ,, Parcare permisă doar autobuzelor".

Întinzându-se din scaunul de lângă volan, Charles deschise portiera dinspre locul pasagerului:

– Merg în aceeași direcție. Urcă-te, spuse el, zâmbindu-i Imeldei ca și cum ar fi fost dintotdeauna cei mai buni prieteni.

– Ce vă face să plecați din oraș duminica după-amiază? întrebă Imelda imediat ce se așeză pe scaunul de lângă el.

– Dumneata, domnișoară Calthorpe. Am știut că, pentru a prinde trenul de ora patru, va trebui să iei autobuzul de la această oră și am vrut să-ți vorbesc.

– Despre ce anume vreți să vorbim?

– În primul rând, despre antipatia reciprocă pe care ai menționat-o când ne-am văzut ultima dată la casa domnișoarei Partridge. Problema a fost că exact în ziua în care ai sosit, am avut foarte multe treburi de făcut. Oboseala mă face întotdeauna să fiu puțin antisocial. Știu că n-am nicio scuză și că modul în care m-am comportat ți-a stârnit antipatia cu privire la mine, dar trebuie să știi că nu e și nu a fost reciprocă.

Imelda se întrebase tot timpul ce-l făcuse s-o antipatizeze așa, astfel că acum se simți, în sfârșit, ușurată. Privindu-l cu coada ochiului cum stătea pe jumătate întors spre ea, începu să realizeze magnetismul pe care-l degaja acest bărbat.

– Da, adevărul e că n-a fost prea înțelept din partea mea să vin aici fără a mă asigura dinainte că voi avea unde să locuiesc, spuse Imelda.

– Am știut că ai venit aici direct de la căsătoria mamei tale, astfel că ar fi trebuit să înțeleg și să te admir pentru efortul tău, în loc să te critic, declară Charles Wingfield, cu un aer vinovat.

Ajunseră la Norfolk cu patruzeci de minute mai repede, așa încât Charles o invită pe Imelda să bea o cafea împreună la un bar din apropierea gării.

În drum, grijuliu, bărbatul cumpără "Sunday Times" și "Punch", oferindu-i-le Imeldei cu amabilitate, pentru a avea ce să citească în tren.

– Ați fost foarte amabil că m-ați adus până aici, domnule Wingfield, dar nu e nevoie să așteptați până mă voi urca în tren.

– Am uitat să te întreb ceva, replică acesta, neluând în seamă remarca Imeldei. Știu că Beatrix a fost să te viziteze la casa domnișoarei Partridge. Mă rog… la casa ta, pentru că de-acum e casa ta.

Imelda încuviință.

– Știi că are un magazin de antichități la Norwich. Vrea însă să-și deschidă unul și în localitatea noastră. M-a rugat să-ți propun să-i vinzi ei casa. Îți oferă cinci mii… Dar presupun că nu vei lua nicio hotărâre până nu vei discuta această problemă cu mama ta. Știi… agenții îți iau o mulțime de bani, dacă le ceri să te ajute cu vânzarea, așa că e mai bine să găsești un cumpărător fără să recurgi la agenți.

– Da, mă voi gândi la toate astea, replică Imelda. Dar…

– Beatrix e gata să cumpere casa în stadiul în care e, o întrerupse el. Crede că în afara faptului că a fost neglijată, se prezintă destul de bine. Mobila de acolo, însă, n-are nicio valoare și vrea să se debaraseze de tot ce e înăuntru.

– Desigur, nu se poate compara cu mobila din casa dumneavoastră, răspunse Imelda, dar nu consider că toate obiectele rămase de la mătușa mea sunt fără valoare.

– Oricum, n-au o valoare prea mare, replică Charles Wingfield.

– Se pare că doamna Otley nu știe nimic despre valoarea obiectelor din epoca victoriană, așa cum am putut să-mi dau seama după ce am vorbit cu dumneaei joi, răspunse Imelda cu răceală.

– Nu crezi că ți-a făcut o ofertă convenabilă? Poate nu știi că aici prețurile diferă foarte mult de cele de la Londra. Pe de altă parte, nu e

ușor să-ți găsești un cumpărător penru o casă atât de mică și de veche cum e casa ta. În plus, poziția în care e amplasată e foarte dezavantajoasă.

– Pentru un magazin, în schimb, casa are o poziție extrem de bună, replică Imelda. E și motivul pentru care doamna Otley o vrea. Nu mă interesează dacă oferta dumneaei este avantajoasă sau nu. M-am decis să păstrez casa.

– Da? Și ce gânduri ai cu ea?

– Voi locui acolo eu însămi. În plus, îmi voi încerca norocul în afacerile cu antichități.

– Dumnezeule, dar e o nebunie, replică Charles, ridicând o sprânceană. Cred că a-ți deschide un magazin în care să vinzi lână, ar fi mult mai înțelept în situația ta.

În timpul care se scurse până la plecarea trenului, Charles nu făcu decât să-și prezinte scuze pentru modul cum se comportase când fusese la bunica sa și să încerce s-o convingă că era mai bine să accepte oferta pe care i-o făcuse Beatrix, insistând pe faptul că ceea ce sugerease ea că intenționează să facă era o nebunie fără margini.

– Am analizat cu multă atenție planul meu, domnule Charles Wingfield. Abia după asta am luat decizia despre care v-am vorbit.

– Ai cea mai vagă idee despre afacerile cu antichități?

– Nu intenționez să mă axez, la început, pe antichități, în adevăratul sens al cuvântului. Doamna Otley va numi cu siguranță magazinul meu unul de vechituri.

– Una e să te amuzi cumpărându-ți lucruri vechi și alta să faci afaceri cu ele.

– Da, dar nu s-a născut nimeni învățat, comentă Imelda. În plus, nu înțeleg de ce vă interesează atât de mult ce voi face eu și de ce insistați atât de mult să accept oferta doamnei Otley. E, cumva, pe punctul de a

da faliment?

– Ce vrei să spui cu această remarcă? întrebă el rece.

– Până acum, magazinul ei era singurul din zonă. Concurența o va pune în dificultate?

Probabil că răspunsul ei se pierdu în zgomotul sosirii trenului, pentru că domnul Wingfield nu-i răspunse.

O conduse însă până la ușa compartimentului de clasa a doua, unde Imelda se întoarse spre el și-i spuse sec:

– La revedere. Mulțumesc foarte mult că m-ați condus.

– Sper că familia dumitale te va convinge să iei decizia cea mai înțeleaptă cu privire la ce ai de făcut cu casa pe care ai primit-o moștenire, spuse el, luând din buzunar o carte de vizită și înmânându-i-o, după ce scrisese ceva pe ea.

– Ai aici numărul de telefon al doamnei Otley, pentru cazul în care vei ajunge la concluzia că te interesează oferta ei. La revedere, domnișoară Calthorpe.

Imelda îl petrecu puțin cu privirea, după care se urcă și își căută locul.

A doua zi, la serviciu, Imelda făcu raportul lunar cu privire la activitatea depusă, dar nu vorbi nimic despre planurile ei.

Noaptea trecută scrisese o scrisoare pentru mama sa și pentru Ben, pentru a le descrie cum decursese călătoria ei la Norfolk și, de asemenea, scrisese câteva rânduri și pentru doamna Walsham, pentru a o întreba dacă putea locui la ea până punea la punct casa mătușii sale.

Cea de-a treia scrisoare o adresase domnului Ellough, care era rezident într-o maternitate privată din Sussex.

Până în urmă cu doi ani, domnul Ellough locuise la ei. După moartea surorii sale, care-i lăsase casa ei moștenire, acesta se transferase în

Sussex, dar Imelda continuase să se intereseze de lucrurile pentru care el îi trezise interesul. Avea el însuși o colecție foarte frumoasă de antichități, în special de picturi din epoca victoriană. Așa se făcea că Imelda era acum capabilă să deosebească întotdeauna o copie din epoca modernă, de un original. Astfel, cele învățate de la el o ajutaseră să-și dea seama de faptul că în casa mătușii sale erau câteva obiecte destul de rare, pe care ar putea primi destui bani, pentru a face unele renovări necesare acolo.

Mama ei fusese întotdeauna foarte surprinsă de faptul că avea o corespondență susținută cu domnul Ellough și-i spunea adeseori, cu uimire:

– Nu înțeleg ce poți vorbi cu acest om, draga mea.

Imelda continuase însă să întrețină o intensă corespondență cu acesta și, în ciuda diferenței de vârstă, comunicarea dintre ei se dovedise perfectă.

După câteva zile, controlându-și căsuța poștală, Imelda găsi o altă scrisoare de la domnul Ellough.

„ După părerea mea – îi scria el – cea mai mare tragedie din lumea aceasta e să nu-ți poți valorifica înclinațiile. Până nu de mult, a trebuit să muncești din greu pentru a-ți ajuta mama. Acum, însă, ți s-a oferit șansa să-ți pui în aplicare un proiect care părea sortit să rămână la stadiul de simplu vis. Profită de acestă situație, draga mea. Mult noroc. Și… nu-ți pleca urechea la dubiile celorlalți."

În așteptarea celor doi proaspeți căsătoriți, Imelda pregăti o cină pe cinste, schimbă draperiile în dormitor și cumpărase pentru mama sa un material de rochie pe care știa că și-l dorea de mult.

Când, în sfârșit, după ce Ben și mama ei se întoarseră, se ivi un moment potrivit pentru a-și dezvălui planurile, Imelda fu surprinsă de

tăcerea care se lăsă în urma mărturisirilor pe care își îngăduise să le facă.

După câteva priviri schimbate cu soțul său, noua doamnă Dereham spuse zâmbind:

– Cred că planurile tale sunt minunate, Melly. Mi-a părut întotdeauna foarte rău că n-ai putut să te distrezi ca toate fetele de vârsta ta, și sunt fericită că vei avea de-acum prilejul să fii liberă să faci ceea ce dorești. Nu vrem să pleci de aici, pentru că ne vei lipsi foarte mult, dar va veni oricum timpul să-ți găsești un soț și atunci tot vei pleca, probabil. Așa că, a venit poate momentul potrivit să-ți încerci aripile.

– Chiar dacă vei cădea în mare ca Icarus, comentă John, sau, în acest caz, în brațele falimentului.

Capitolul 4

Imelda era deja de trei zile la Norfolk, când îl întâlni pe Charles Wingfield, în timp ce se întorcea de la oficiul poștal.

– Domnișoară Calthorpe, ești hotărâtă, așadar, să-ți pui planurile în aplicare! Exclamă el, de cum o văzuse.

– Bună dimineața, domnule Wingfield. Întotdeauna obișnuiesc să fac ceea ce-mi pun în cap. Sper că voi rămâne întotdeauna așa și că voi fi mereu capabilă să recunosc o oportunitate excelentă, răspunse ea și se îndepărtă.

În drum spre casă, însă, își reproșă faptul că nu făcuse niciun fel de efort pentru a se comporta cu mai multă amabilitate. Nu era cazul să fie în relații reci cu Charles Wingfield. Poate face parte din consiliul local și dacă și-l făceaun dușman nu putea să fie spre binele ei.

Primul lucru pe care-l îndeplini în demersurile ei de schimbare a casei pe care o moștenise, fu schimbarea perdelelor, care furau jumătate din lumina din interior. Ferestrele erau acum curate, ca și perdelele, dar asta le permitea mult mai mult străinilor curioși să vadă ce se întâmpla în casă.

Până va reuși să locuiască acolo, își spuse Imelda vor trece probabil câteva săptămâni, dacă nu chiar luni, așa că se gândi să pregătească mai întâi o încăpere pe care să o poată folosi drept birou și să demareze afacerea.

Începu astfel cu curățirea sufrageriei și nu cu originalul magazin al mătușii sale, care fusese situat pe hol și era plin de tejghele și de rafturi. N-avea acum timp să curețe toate aceste cotloane.

În după-amiaza următoare, în timp ce zugrăvea tavanul sufrageriei, Imelda se pomeni din nou cu un vizitator.

– E cineva acasă? întrebă Sam Mutford, intrând pe ușa din spatele casei. Bună, ce mai faci? continuă el, apropiindu-se.

Imelda se bucură mult văzându-l. Tânărul era primul ei contact cu lumea celor interesați de antichități din oraș și era convinsă că o putea pune în legătură și cu alte persoane importante pentru afacerea ei.

– Sunt bine. Tu? Tocmai era pauza mea de cafea, acum. Vrei și tu o ceașcă?

Sam Mutford încuviință și Imelda îi făcu semn să se așeze, după care dispăru în bucătărie să aducă cele două cești cu cafea.

– Cum merg afacerile? întrebă ea, întorcându-se și așezându-se pe un scaun alăturat.

– Așa și-așa, răspunse tânărul. Te-ai gândit ce ești dispusă să vinzi?

– Întâmplător, am intrat și eu în acest gen de afaceri. Dacă vei veni săptămâna viitoare, camera aceasta va fi plină de lucruri scoase la vânzare și, în plus, voi fi și eu interesată să cumpăr de la tine.

Sam bău o gură de cafea, după care o privi circumspect:

– Ai propria ta afacere, acum?

– Voi avea în curând ceva ce va semăna probabil cu un magazin.

– Ești în asociație cu cineva?

– N-am niciun șef, răspunse ea, evaziv.

– Am câte ceva în rulota mea care te-ar putea interesa. Vrei să ieșim să arunci o privire?

Imelda îl urmă și văzu într-adevăr printre lucrurile lui două picturi în ulei din epoca victoriană – „ Trezirea conștiinței" și „ Jurăminte călcate", pe care ar fi vrut să le cumpere.

– N-am acum prea mulți bani gheață, spuse ea. Nu mă așteptam să găsesc ceva de cumpărat, atât de curând.

– E-n regulă. Mi-i dai data viitoare, spuse el și o ajută să ducă tablourile înăuntru.

În timp ce trecură prin hol, Sam observă pe una dintre măsuțe rulourile de tapet pe care Imelda le cumpărase cu o zi înainte de la Norwich.

– Pot să vin să te ajut să pui tapetul pe pereți, într-una din serile viitoare?

Imelda ezită un moment și el adăugă surâzând:

– Vreau să te ajut, asta-i tot. Nu te voi deranja, cu nimic.

– Ești foarte amabil, Sam, și aș vrea să accept ajutorul tău, doar că nu e lumină electrică aici și…

– Nu-i nicio problemă. Știu de unde pot cumpăra un generator portabil.

Imelda ezită din nou.

– Dacă te temi să rămâi singură cu mine aici, după căderea întunericului, te asigur că n-ai de ce. Dacă vrei să te interesezi, o poți întreba pe Diana, de la coafor. A fost prietena mea, până nu demult, când mama sa a hotărât că un negustor de antichități nu e o partidă prea strălucită pentru fiica ei. Di nu e o fată independentă ca tine, așa că s-a lăsat influențată.

– Ce te face să crezi că eu sunt independentă?

– În mod sigur ești, dacă ți-ai părăsit casa părintească și ai început o afacere pe cont propriu. Dacă Di ar fi dormit în locul ăsta plin de vechituri, s-ar fi speriat, sărăcuța.

– Nici eu n-aș putea dormi aici, în prezent. Se va schimba mult acest loc după ce va fi curățit și decorat. Momentan, locuiesc în altă parte. Dacă poți, deci, să mă ajuți puțin, voi fi bucuroasă, Sam.

Tânărul îi mărturisi apoi că nu era sigur că va putea găsi un generator chiar în acea seară, dar dacă va reuși, o va căuta la doamna Walsham, pe la ora șapte și jumătate seara.

La puțin timp după plecarea lui, o vizită doamna Wingfield.

– Ce mai faci, draga mea? întrebă aceasta. Charles mi-a spus că te-a întâlnit azi-dimineață. Am venit să-ți dau asta, spuse ea și scoase din poșetă un pachețel.

Curioasă Imelda desfăcu legătura și dădu peste o agățătoare de butoni, înseilată cu aur, cunoscută sub denumirea de pique d'or.

– Am găsit-o într-o casetă îngrozitor de murdară, pe care am cumpărat-o cu câtva timp în urmă de la un magazin de vechituri, spuse doamna Wingfield. Am uitat de ea, după ce am curățit-o, dar mi-am amintit zilele trecute, când te-ai întors de la Londra. Dacă n-ai fi venit, l-aș fi întrebat pe sergentul Saxtead adresa ta și ți-aș fi trimis-o. Ți-o dăruiesc ca să-ți poarte noroc.

Imelda fu deosebit de încântată. Obiectul primit era deosebit de rar și în plus era cel mai frumos tip de agățătoare pe care-l văzuse vreodată.

Îi mulțumi doamnei Wingfield cu căldură, după care o întrebă:

– Credeți că sunt nebună, că vreau să deschid un magazin de vechituri?

– Nu, draga mea, am avut chiar eu această intenție, cu ani în urmă,

pe vremea când mai trăia încă soțul meu, spuse ea, uitându-se lung spre „Jurăminte călcate", proptit de peretele sufrageriei. Iată ceva care-mi place în mod deosebit, spuse ea. Îmi plac toți artiștii preraphaeliți, dar pictorul victorian pe care-l apreciez cel mai mult e Tissot. Dacă vreodată vei găsi vreo pictură de-a lui, aș vrea s-o pui deoparte pentru mine.

La ora șapte și jumătate, în acea seară, în timp ce o ajuta pe doamna Walsham să spele farfuriile pe care le folosiseră la cină, Imelda văzu semnalul albastru al lanternei lui Sam. Deschise repede ușa și-l invită înăuntru pentru a i-l prezenta doamnei Walsham, care-i privi mustața și părul cu niște ochi dezaprobatori.

– Se pare că această doamnă are aceeași părere despre mine ca și mama Dianei, spuse el, imediat ce ieșiră din casă. Nu-mi imaginez cum poți trăi petrecându-ți jumătate din viață uitându-te peste gardul vecinului.

– Ah, cu siguranță, doamna Walsham nu e interesată de ceea ce fac ceilalți oameni, spuse Imelda râzând.

– Ah, pentru mama Dianei e foarte important ce fac și ce spun vecinii, replică Sam.

– Diana și-a găsit un alt prieten, acum?

– Da. Un funcționar.

După ce ajunseră la casa domnișoarei Partridge și instalară generatorul, începură să întindă tapetul pe pereți, continuând să vorbească despre comerțul cu antichități din zonă. Imelda îi pomeni de doamna Otley.

– Ah, cred că e o doamnă foarte drăguță, dar în materie de antichități este practic ignorantă, spuse Sam.

O bătaie în ușă le întrerupse însă conversația.

– Oh, sergent Saxtead, bună seara. Intrați, vă rog, insistă Imelda,

când observă cine venise.

– Am văzut lumină și m-am temut că ar putea fi cineva care n-are ce căuta aici, răspunse sergentul.

– Îl cunoașteți pe domnul Mutford care mă ajută la redecorarea casei?

– Da, ne-am întâlnit, afirmă sergentul, salutându-l din cap pe Sam.

– Vroiam să vă sun zilele acestea, pentru a vă mulțumi că mi-ați făcut legătura cu doamna Walsham, spuse Imelda. Voi sta la dumneaei până când voi pune acest loc la punct. Vreau să deschid un magazin pe care să-l numesc Victoriana.

Sergentul plecă după câteva minute, iar după aceea nici Imelda și nici Sam nu mai aduseră vorba despre Beatrix.

– Ce-ai zice să ne oprim la Unicorn, în drumul tău spre casă și să bem ceva? întrebă Sam, după ce terminară cu treburile pentru acea seară.

– Da, dar numai cu o condiție… Dacă mă vei lăsa să plătesc eu consumația, ca răsplată pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

– Ascultă… Nu mi-a plăcut niciodată ca vreo femeie să dea bani pentru mine. În nicio împrejurare. Dacă ești chiar atât de independentă încât nu mă lași nici măcar să-ți ofer ceva de băut, s-o lăsăm baltă.

– Bine, bine, plătești tu, spuse Imelda cu blândețe.

Nu vroia să strice relația cu Sam.

Barul la care o invitase Sam nu era foarte mare, iar noul ei prieten părea să fie un obișnuit al localului după modul cum fusese salutat, la intrare. Privirile curioase o analizară pe Imelda cu multă atenție, ceea ce o făcu să nu se simtă prea în largul ei.

Fu prezentată apoi patronului barului, care o salută politicos:

– Mă bucur foarte mult să vă cunosc, domnișoară. Chiar ne întrebam ce se va întâmpla cu casa domnișoarei Partridge, acum că ea nu mai e. A

trecut aproape o lună de când a plecat dintre noi și n-a apărut niciun anunț de vânzare, așa că am fost cu toții foarte curioși să știm ce se întâmplă. Deci, vrei să-ți deschizi un magazin de antichități acolo?

Sam nu o întrebă ce dorește să bea, dar, cu siguranță, își putuse da seama că nu e genul de fată amatoare de bere.

– Ești foarte obosită, în mod sigur, după atâta muncă, așa că vei bea puțin brandy cu sifon, ca să te mai întremezi, declară Sam. Pentru mine, un bitter mare, George, adăugă el, întorcându-se spre barman.

Cum barmanul era deja ocupat să servească alți clienți, Imelda și Sam se așezară la o masă liberă din apropierea tejghelei.

– Știi ce ai de făcut ca să-ți găsești cumpărători, nu, Imelda?

Cum aceasta îl privi fără să răspundă, Sam continuă:

– Vei pune un anunț în vitrina oficiului poștal. Te costă doar șase peni pe lună, iar profitul poate fi considerabil.

Imelda îl întrebă dacă era vreo școală în zonă, unde putea să-și dea examenul de conducător auto.

Sam nu reuși însă să-i răspundă, pentru că ușa se deschise din nou și o tânără foarte drăguță se apropie de ei entuziasmată.

– Bună, Sam, spuse ea, uitându-se lung la Imelda.

– Bună, Di, răspunse Sam impasibil, în timp ce fata fu trasă de mânecă de un tânăr înalt și condusă spre una dintre mesele din capătul barului.

– Te voi învăța eu să conduci, spuse Sam, fără a pomeni nimic despre cele ce tocmai se întâmplaseră.

Imelda îl privi cu atenție. Era desigur un tânăr mult mai inteligent și mai instruit decât părea la prima vedere.

– Sam, ești foarte amabil, dar vreau să fac niște cursuri cu un instructor profesionist, pentru a-mi putea lua carnetul de conducător

auto. Îți voi cere însă sfatul, în momentul în care-mi voi putea cumpăra o mașină.

– Ah, mă bucur că te-ai întors, draga mea, spuse doamna Walsham închizând televizorul, în momentul în care Imelda intră în sufragerie. M-am temut că ai rămas peste noapte în casa aceea veche cu băiatul acela ciudat.

– Sam nu-i deloc periculos, răspunse Imelda zâmbind.

Doamna Walsham intră câteva clipe în bucătărie, iar când se întoarse cu două cești mari de cacao, spuse cu blândețe:

– Poate că într-adevăr nu-i periculos, draga mea, dar nu pot să spun că sunt foarte entuziasmată să te văd cu un tânăr cu părul atât de lung și cu mustața aia care-i ajunge până pe bărbie.

– Ah, dar părul lui e întotdeauna foarte curat, răspunse Imelda, deși știa că acest fapt nu putea constitui un argument pentru o persoană de vârsta doamnei Walsham.

Dacă și-ar tăia părul, ar arăta desigur ca oricare dintre ofițerii englezi pe care doamna Walsham îi admirase mai devreme la televizor, se gândi Imelda, amuzată…

În cea de-a doua duminică după revenirea la Norfolk, Imelda fusese invitată împreună cu doamna Walsham, la masă la familia Wingfield.

Imelda acceptă cu plăcere invitația, pe de o parte pentru că asta o mai putea distra puțin pe doamna Walsham, iar pe de altă parte pentru că găsise în casa mătușii sale încă o serie întreagă de obiecte pe care vroia să i le arate doamnei Wingfield și să discute cu ea despre valoarea acestora.

Doamna Wingfield le luă cu mașina ei, după ce se întoarse de la biserică.

În timp ce doamna Wingfield discută cu gazda Imeldei despre

Institutul femeilor, ea se uită pe geam, la explozia de culoare primăvăratică din jurul lor, încercând să alunge sentimentul de inconfort pe care-l simțea la gândul reîntâlnirii cu Charles. Probabil nu va avea neobrăzarea de a se comporta urât cu ea în prezența bunicii lui, se gândi Imelda.

Odată ajunse la Hall, proprietatea doamnei Wingfield, Imelda se mai liniști, neobservând nimic în jur care să releve prezența lui Charles. Probabil nu va lua prânzul la bunica lui astăzi, reflectă Imelda, cu satisfacție.

Copiii însă apărură imediat, strălucind de curățenie și veseli, ca întotdeauna.

Doamna Wingfield îi prezentă cu căldură noii sale cunoștințe.

Peste câteva minute, când doamna Betts le anunță că masa e servită, Imelda îl zări și pe Charles, care urcă în fugă scările și-și ceru iertare pentru întârziere imediat ce se apropie.

Întorcându-se spre doamna Wingfield pentru a evita privirile lui Charles, Imelda spuse cu ochii strălucind de interes:

– M-am îndrăgostit de o brățară pe care am găsit-o printre lucrurile mătușii mele, în fundul unei cutii cu nasturi. N-am reușit să-mi dau seama în ce perioadă a fost făcută și mă întrebam dacă ați putea să mă ajutați dumneavoastră. Este neagră, ca de lignit, dar e foarte ușoară.

– A, s-ar putea să fie un "bois durci", un plastic perioada timpurie. A fost inventat de un francez. Se pare că a fost făcut din pulbere de abanos, amestecată cu albuș. Ai adus-o cu tine?

– Da, împreună cu încă alte câteva lucruri care mă interesează și pe care aș vrea să le vedeți. Vi le voi arăta după masă.

După masa de prânz, însă, doamna Wingfield uită cu totul de brățară și-i spuse Imeldei:

– Duminica la această oră, Charles duce întotdeauna copiii la o mică plimbare. De ce n-ai merge și tu cu ei? Eu și cu doamna Walsham vom sta de vorbă în grădină.

***

– Ce se mai aude cu deschiderea magazinului dumitale, domnișoară? întrebă Charles imediat ce ajunseră în parc.

– Biroul destinat tranzacțiilor îl voi deschide chiar mâine. Magazinul propriu-zis nu știu când va fi gata.

– Sunt foarte surprins că vei deschide deja afacerea, chiar dacă doar în parte, deocamdată. Cred că ai muncit foarte mult.

Imelda ar fi vrut să-i spună că n-ar fi putut face toate astea atât de curând fără ajutorul lui Sam, dar chiar în acel moment Sophie interveni cu drăgălășenie:

– Putem să-ți facem și noi o vizită la magazin, sâmbăta, când avem bani de buzunar?

– Dacă bunica ta n-are nimic de obiectat, bineînțeles, spuse Imelda cu blândețe.

– Doamna Otley nu permite niciodată nici copiilor și nici câinilor să intre în magazinul ei, pentru a nu-i sparge obiectele.

– Lucrurile din magazinul doamnei Otley sunt mult mai valoroase decât ceea ce voi avea eu.

Își continuară drumul, oprindu-se într-o poieniță la marginea pădurii. Henry și Sophie se amuzau cățărându-se într-un copac, iar Fanny rămase alături de Imelda, culegând floricele.

La un moment dat, dinspre pădure se auzi un nechezat ușor de cal și Imelda întoarse surprinsă capul.

– E doamna Otley, spuse Fanny, continuând liniștită să-și pună în buchet floricelele culese.

Imelda se uită atunci spre Charles. Stătea întins la soare, pierdut în gânduri, sau probabil adormit. Numai când calul și călărețul se apropie destul de mult, deschise și el ochii.

– Ce zi splendidă, remarcă Beatrix.

– Da, răspunse Charles, ridicându-se, leneș.

Pentru Imelda, care nu știa nimic despre cai și care se afla atât de aproape de un astfel de animal pentru prima dată, totul era extraordinar de stresant. Dar probabil doamna Otley se îndeletnicise toată viața ei cu un astfel de sport, se gândi Imelda, încercând să se relaxeze.

– Nu-mi plac caii, spuse Fanny, luând-o pe Imelda de mână. Sunt atât de mari… Prefer mai degrabă, cobaii.

– N-ai un ponei? întrebă Imelda, gândindu-se că e imposibil ca un Wingfield să nu știe să călărească.

– Nu. Avem două calești foarte drăguțe, cu care se plimba bunica pe vremea când era doar o fetiță, dar cai nu avem.

Sophie și Henry se apropiară și ei, râzând cu voioșie.

După ce duscută puțin cu ei, doamna Otley își întoarse în sfârșit capul spre Imelda.

– Ah, bună ziua, domnișoară Calthorpe, am auzit prin sat că vei deschide mâine magazinul.

– Bună ziua, spuse Imelda sec. Da, așa se pare.

– Îți doresc succes și sper că nu vei regreta niciodată hotărârea luată. Dacă vei avea vreodată probleme cu autentificarea vreunui obiect, poți să vii să mă întrebi pe mine.

– Mulțumesc.

– Charles, continuă Beatrix, îndulcindu-și brusc vocea. Familia Forncetts va veni diseară la mine să bem ceva împreună și să mai stăm de vorbă. Vor fi însoțiți de unul dintre verișorii Barbarei, care a venit la ei pentru acest weekend. Se spune că e cea mai încântătoare persoană cu putință. Vrei să vii și tu să-l cunoști?

– Mă tem că nu pot seara asta, Beatrix. Voi ieși în oraș.

– Oh, păcat, răspunse aceasta, fără a lăsa să se vadă dacă îi păsa prea mult sau nu.

Schimbând repede subiectul, Beatrix comentă:

– Ar trebui să mă lași s-o învăț pe Sophie să călărească. E destul de mare pentru asta, acum.

– Da, aș vrea foarte mult, răspunse Sophie… Toate prietenele mele știu deja să călărească. Te rog, unchiule Charles…

– Nu! răspunse Charles Wingfield cu hotărâre.

– Sophie, vino odată, strigă Henry, impacientat că sora lui abandonase jocul.

– De ce ești atât de împotrivă să-i lași pe nepoții tăi să călărească? spuse Beatrix, imediat ce se îndepărtară copiii. Nu e doar un sport sănătos… Îi învață pe copii foarte multe lucruri despre valorile morale.

– Da… Sper să-i învețe și cât de abjecți sunt vânătorii, răspunse Charles cu răceală.

– Te gândești poate că te-ar costa prea mult? Dar un ponei pentru Sophie nu costă mai mult decât mașina ta. Poate te gândești la faptul că acest sport le face pe fete mai puțin feminine? Sunt foarte multe exemple în jurul tău care îți pot dovedi contrariul, spuse Beatrix cu cochetărie.

După câteva minute, Beatrix se îndepărtă, însă nu mai înainte de a le striga copiilor că se vor vedea din nou mâine dimineață la ora opt și

jumătate.

– Doamna Otley ne duce la școală în fiecare dimineață, pentru că tot merge zilnic la Norwich, explică Fanny.

Întorcându-se la Hall împreună cu Charles și cei trei copii, Imelda o găsi pe doamna Wingfield la poartă, discutând cu doamna Walsham. Se apropiase timpul să-și încheie vizita, se gândi Imelda.

Charles se oferi să le ducă el cu mașina și Imelda se gândi la conversația pe care o auzise, între el și Beatrix… Era posibil ca familia Wingfield să fie acum mult mai săracă decât fusese odinioară? Era doamna Wingfield supărată pe Charles că își cumpărase o mașină mult prea scumpă pentru posibilitățile lor?…

– Asta le va da prilejul să mai bârfească, puțin, spuse doamna Wingfield, uitându-se spre vecinii care apăruseră la poartă și se uitau curioși în jur.

După ce ajunseră la proprietatea doamnei Walsham, aceasta îl invită pe Charles să intre cu ele să bea un ceai împreună, dar Charles refuză categoric.

– Am vorbit atât de multe lucruri cu doamna Wingfield… N-a avut o viață prea roză, spuse doamna Walsham, după plecarea lui Charles. Nepotul ei nu s-a căsătorit până acum pentru că nu e ușor să-și găsească o soție, dacă îi are în grijă pe cei trei micuți. Oricum, ea ar fi bucuroasă dacă o femeie mai tânără s-ar ocupa de creșterea copiilor. Nici n-ai zice că are șaptezeci și patru de ani.

– Ah, draga de ea, exclamă Imelda.

– Pare mult mai tânără. Oricum, nu cred că n-ar găsi în zonă vreo femeie care să vrea să se căsătorească cu Charles.

– Da, probabil.

Doamna Walsham o privi lung.

– Ție nu-ți place Charles?

– N-aș putea spune că nu e un bărbat atractiv, dar nu e de calitatea bunicii sale.

După ce mai vorbiră puțin despre alte subiecte, Imelda se retrase în dormitorul ei, se vârî în pat și adormi imediat, cu gândul la planurile ei.

A doua zi dimineață se trezi la ora șase și jumătate și se duse direct în bucătărie să-și facă o ceașcă de cafea. În timp ce aștepta ca apa să fiarbă, Imelda se întrebă câtă dreptate avusese Charles să-i spună cu cinci săptămâni în urmă că planurile ei erau pură nebunie?

Dacă nu voi reuși? se întrebă ea.

La ora șapte însă, primi o scrisoare de încurajare și un pachet din Sussex. Înăuntru, Imelda găsi o cupă mare de argint și un bilet în care Sebastian Ellough îi spunea că băuse de foarte multe ori din acea cupă, gândindu-se la propria lui carieră de negustor de antichități. I-o oferea în amintirea momentelor petrecute împreună, ca să-i poarte noroc.

Acest cadou neașteptat, o bucură foarte mult și înainte de a pleca, îi scrise domnului Ellough o scrisoare lungă de mulțumire, cu gândul s-o pună la poștă în drumul spre birou.

La opt și jumătate ieși pentru a mai face niște cumpărături, până la ora nouă, când deschidea magazinul.

Era o dimineață frumoasă, care promitea o după-amiază caldă, astfel că Imelda spera să aibă deja câțiva cumpărători, în acea zi.

Puse o măsuță în fața casei, pe care așeză câteva cărți vechi și încă alte câteva mărunțișuri atractive oferite spre vânzare, iar deasupra ușii de la intrare fixă o pancartă cu numele firmei.

Încăperea în care-și deschisese biroul fusese redecorată în același stil în care o găsise, doar că totul era acum nou și foarte curat. Cele trei tablouri pe care le agățase pe pereți nu aveau o valoare prea mare, dar

erau înrămate în niște rame foarte frumoase, pe care Imelda le curățase cu multă grijă.

La ora nouă și cincizeci de minute, vechiul clopoțel pe care-l pusese la ușa de la intrare se auzi sunând în sfârșit și Imelda ieși surâzătoare în hol, pentru a-și întâmpina primul cumpărător.

Până la sfârșitul zilei, stabili trei întâlniri cu alți negustori de antichități din diverse orașe, se împrieteni cu alți doi colecționari și se amuză privindu-i pe localnici cum intrau în biroul ei doar pentru a vedea o casă care fusese atâta timp un adevărat mister pentru ei.

La ora cinci, doamna Wingfield o vizită pentru a o întreba cum se descurcă și fu foarte fericită s-o informeze nu numai că vânduse destul de bine, dar avusese în plus bucuria să fie vizitată de alți colecționari, pentru a fi întrebată dacă nu vroia să cumpere câte ceva de la ei.

La ora cinci și jumătate, când tocmai se pregătea să închidă, văzu rulota lui Sam oprindu-se în fața casei.

– Cum merge? întrebă el, vesel.

– Splendid. Mult mai bine decât m-am așteptat.

– Te-ar interesa să cumperi de la mine trei fiare de călcat?

Imelda cumpără fiarele, plus o cutie pentru biscuiți, extrem de interesantă. În timp ce-i puse în palmă banii, Sam îi spuse zâmbind:

– E un film foarte bun în oraș, săptămâna asta. Am putea după aceea să mergem să mâncăm la un restaurant chinezesc. Putem să ne petrecem toată noaptea undeva.

– Ah, mi-ar plăcea foarte mult, Sam, dar trebuie să o anunț pe doamna Walsham cu o oră înainte, pentru că întotdeauna pregătește o mulțime de feluri de mâncare pentru cina mea. Nu vreau să mă aștepte cu masa și eu să nu ajung la cină.

– Bine. Ce zici atunci de vineri?

Imelda ezită. Fără ajutorul lui Sam, magazinul n-ar fi fost gata atât de repede. Și în afara faptului că-i era deosebit de recunoscătoare, se simțea foarte bine în compania lui.

Văzându-i ezitarea, Sam spuse sec:

– Ah, probabil ai fixat deja o întâlnire. La revedere. Rămâne pe altă dată, poate.

După ce Sam se întoarse brusc, Imelda îi spuse în grabă:

– Vineri va fi foarte bine, Sam. Mă poți lua de acasă? La ce oră să fiu gata?

În drum spre casă, Imelda se întrebă dacă nu fusese o nebunie din partea ei accepte întâlnirea, când reacția lui fusese atât de violentă în fața refuzului ei.

Capitolul 5

Cum ziua de joi era pentru doamna Otley una în care căuta să achiziționeze obiecte pentru magazin, vizita ei nu constitui pentru Imelda o surpriză.

– Ce mai faci, draga mea? spuse Beatrix intrând surâzătoare în magazin.

– Foarte bine, răspunse Imelda, atentă la reacția femeii care se uita surprinsă în jur.

– Da, afacerile merg întotdeauna bine în prima săptămână. După a zecea, începe să se schimbe situația, spuse ea, continuând să analizeze obiectele expuse.

În cele din urmă, doamna Otley cumpără o pușculiță de porțelan și-i spuse zâmbind:

– Vroiam de mult să-ți spun că familia Wingfield își face relații doar cu cei la care au un interes…

În acel moment intră un cumpărător și Imelda împachetă, tăcută, obiectul cumpărat de Beatrix. Aceasta plăti, după care ieși, salutând zâmbitoare.

Vineri, Imelda o lăsă pe doamna Walsham în magazin și plecă pentru o jumătate de oră, să facă niște cumpărături.

Când se întoarse, nu mică îi fu surpriza, văzând-o pe gazda ei discutând cu Charles Wingfield.

– Eu voi pleca, acum, draga mea, spuse doamna Walsham imediat ce o văzu.

– Nu, vă rog să mai rămâneți, răspunse Imelda, pe un ton implorator.

– Trebuie să cumpăr și eu câte ceva. Ne vedem mai târziu.

– Îmi pare rău că m-am îndoit atât de mult de faptul că poți administra un magazin de acest gen, spuse Charles, după ce doamna Walsham se îndepărtă.

– Vă mai îndoiți, încă? întrebă Imelda, privindu-l în ochi.

– Cred că ești mult mai competentă decât pare la prima vedere. În plus, cred că ai o foarte bună intuiție în a-i ghici pe oamenii cu care intri în contact.

– Sunt în stare să fac deosebirea între un fals și un original în materie de antichități, e adevărat. Cât despre oameni… Nu știu ce să spun, replică ea încet.

– Cine te-a ajutat să redecorezi acest spațiu? întrebă Charles, uitându-se cu atenție în jur. Cred că nu ai făcut toate astea de una singură, într-un timp atât de scurt, continuă el.

– Nu, într-adevăr. Am fost foarte norocoasă. M-a ajutat un tânăr care locuiește în apropiere. Se ocupă și el de afaceri cu antichități, dar nu are magazin. Are o rulotă cu care merge de colo– colo… L-am cunoscut când a venit, imediat după moartea mătușii mele, să mă întrebe ce am de gând să fac cu lucrurile rămase.

– Un contact avantajos din multe puncte de vedere, remarcă Charles. Cum îl cheamă?

– Sam… Sam Mutford. Îl cunoașteți?

Spre surprinderea ei, la auzul acestui nume, Charles se încruntă nemulțumit. Nu spuse însă nimic și Imelda îl întrebă, curioasă:

– De ce ați avut această reacție?

Tocmai atunci, însă, se auzi clopoțelul de la intrare și o doamnă îmbrăcată într-un costum de culoare deschisă, foarte elegant, întrebă zâmbitoare:

– Pot să arunc o privire?

– Vă rog, răspunse Imelda cu gândul în altă parte, urmându-l pe Charles în hol.

– De ce nu vă place acest tânăr? adăugă ea, plină de curiozitate.

Charles Wingfield o privi ușor enigmatic:

– Când mi-am permis să-ți dau un sfat, nu l-ai luat în considerare. De astă dată îți voi spune doar atât: dacă ții la reputația ta aici, e mai bine să nu te arăți în compania unui bărbat pe care nimeni nu-l apreciază în această zonă.

După asta, se uită lung pe deasupra ei la doamna care analiza cu multă atenție obiectele din magazin:

– Cred că e nevoie de ajutorul tău acolo, adăugă el, rece. La revedere.

Cele spuse de Charles o puseseră pe gânduri, mai ales că ea însăși simțise o oarecare rezervă în a accepta o legătură mai apropiată cu Sam. Dacă doamna Walsham ar fi avut telefon, l-ar fi sunat chiar atunci pentru a-l întreba de ce era atât de împotriva lui Sam.

Nu era onest? Dacă ar fi fost ceva în neregulă cu el, desigur, sergentul Saxtead i-ar fi spus asta. Poate Charles Wingfield nu-l suporta pe Sam din aceleași motive pentru care mama Dianei îi ceruse acesteia să renunțe la el.

După această concluzie, Imelda se îmbrăcă și-l așteptă cu nerăbdare

pe Sam.

– Sper că acest tânăr nu bea prea mult, spuse doamna Walsham, în momentul în care Imelda îi vorbi despre întâlnirea ei din acea seară.

– Sper și eu. Dacă își va pierde carnetul de conducere, nu va mai avea din ce să trăiască, având în vedere ocupația lui.

– Nu mi se pare o profesie prea serioasă, răspunse doamna Walsham. Nu poate să-și găsească ceva mai bun, sau nu vrea?

– Se pare că a venit, spuse Imelda, după ce auzi o mașină oprindu-se în fața casei. Noapte bună, doamna Walsham și nu vă îngrijorați dacă vin mai târziu, în seara asta.

Imelda ieși grăbită, dar se opri o clipă, surprinsă, pe scări. Sam o aștepta lângă poartă, dar mașina cu care venise era extrem de elegantă și de confortabilă.

– L-am rugat pe fratele meu să-mi dea mașina lui, pentru seara asta, spuse el, văzând uimirea Imeldei.

Văzându-l cum era îmbrăcat, fata regretă din tot sufletul că nu-l lăsase să sune la ușă. Sam în costum și cu cravată era total diferit de tânărul cu jachetă lălâie cu care se obișnuise până atunci. Doamna Walsham ar fi fost desigur foarte încântată de această apariție. Se părea, însă, își spuse ea zâmbind, că venerabila doamnă îi privea, curioasă, de după perdea.

– Trebuie să ne grăbim, adăugă Sam. Următorul film va fi la șapte și jumătate. Cum merg lecțiile de condus? întrebă el, pornind motorul.

– Destul de bine, răspunse Imelda.

Sam condusese cu viteză, dar atent totuși, astfel că ajunseră la cinematograf cu șapte minute mai devreme, timp în care companionul Imeldei cumpără biletele și o cutie mare cu bomboane de ciocolată.

În timpul proiecției, Sam stătu tot timpul cu mâinile la piept și foarte concentrat asupra ecranului. Doar în momentul în care filmul se sfârși,

bărbatul îi oferi brațul, pentru a o conduce prin parcare la mașina cu care veniseră.

Când se așezară pe scaune, comentară puțin cele văzute, după care nu mai vorbiră nimic până în momentul când intrară în restaurant.

După ce chelnerul chinez preluă comanda și se îndepărtă, Imelda se gândi că era momentul potrivit pentru a scoate din poșetă pachețelul pe care-l pregătise pentru Sam.

– Știu că te-ai simți foarte ofensat dacă ți-aș oferi bani pentru ajutorul pe care mi l-ai dat, așa că m-am gândit să-ți fac un mic cadou, ca semn că apreciez ceea ce ai făcut pentru mine.

Sam desfăcu încet pachetul, deschise cutiuța căptușită cu mătase roșie în care Imelda înfipsese un ac de cravată din secolul nouăsprezece, cu marginile de aur, pe care-l găsise în dormitorul domnișoarei Partridge și care, după toate probabilitățile, fusese al tatălui ei.

– Nu trebuia, Imelda… Te-am ajutat cu plăcere și nu m-am gândit la nicio recompensă, spuse Sam, prinzându-și acul în cravată. Pe de altă parte, ca să fiu foarte sincer, mi-am dorit întotdeauna un astfel de obiect. Mulțumesc din suflet.

Simțind că plăcerea lui era reală, Imelda se relaxă.

– Sam, ai văzut, în ultima vreme pe undeva vreo răzătoare de sticlă? Astăzi a fost cineva la mine și m-a întrebat dacă am așa ceva. A cumpărat niște lucrușoare și sper să mai vină.

– Da, am văzut dar acum nu-mi amintesc unde.

Începură, astfel, să vorbească despre magazin. Era o plăcere pe care Imelda o experimentase până acum doar cu domnul Ellough. Cu Sam însă vorbea de la egal la egal, deși în unele privințe el era mai bun, iar în altele, ea.

Privindu-l în timp ce plătea consumația, Imelda realiză că Sam era

primul bărbat cu care avea ceva în comun. Cu ceilalți fusese doar o atracție reciprocă, de scurtă durată. Câteodată, în trecut, se gândise de multe ori cât de plăcut ar fi să întâlnească pe cineva cu care să poată vorbi tot ce vorbea cu Sebastian, dar care să fie cu câțiva ani mai tânăr. Întâlnise și alți bărbați tineri în această afacere, de când venise aici, dar toți aveau ceva efeminat… Sam era la fel de atractiv ca… nepotul doamnei Wingfield…

Imelda se întrebă apoi de ce se gândea la Charles în acele momente. Sam îi plăcea nespus de mult. De ce trebuia atunci să-i zboare mintea la un bărbat pe care nu-l putea suporta.

Văzându-i expresia îngândurată, Sam o întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu tine?

– Nimic… Mă gândeam că e cea mai frumoasă seară pe care am petrecut-o în ultimul timp.

Poate pusese prea multă căldură în mărturisirea ei, pentru că în momentul în care se ridicară Sam o prinse de mână și nu-i dădu drumul până când se urcară în mașină.

Curând se aflau din nou pe șosea și, o milă sau două, niciunul dintre ei nu rosti o vorbă.

Trecuseră câteva minute bune de când se aflau pe drumul de întoarcere, când Sam exclamă:

– Știu unde am văzut răzătoarea! La bătrânul Oulton.

Imelda zâmbi, amuzată:

– Bătrânul Oulton e negustor de antichități?

Imelda îl întâlnise într-una din zile, pe când se întorcea la vila doamnei Walsham. Întâmplător, se afla chiar și atunci, în fața cabanei lui.

– Mai bine mă lași aici, spuse Imelda. Voi încerca să mă strecor nevăzută pe întuneric, altfel o să-mi iasă vorbe că vin târziu acasă,

continuă ea. Noapte bună, Sam și mulțumesc pentru seara asta deosebită.

Deși încercă să nu facă niciun zgomot, sunetul pașilor ei o trezi pe doamna Walsham, care aprinse imediat lumina în dormitorul ei, după care deschise ușa și strigă, destul de agitată:

– Ești, tu, Imelda?

– Ah, v-am trezit? Îmi pare rău, spuse Imelda, care nu-și dorea în acel moment decât să-și dea jos machiajul și să se vâre în pat, nu să stea la taclale. Îi era însă recunoscătoare doamnei Walsham pentru că o primise în acest loc atât de frumos și de confortabil, așa că trebuia să accepte și prețul, pentru asta.

Abia după o oră și jumătate, Imelda reuși să găsească o scuză și să se retragă în dormitorul ei.

Îi pierise însă somnul, așa că se întinse în pat și începu să se gândească la motivele pe care le avea Sam de a insista să iasă cu el.

Era exclus din capul locului faptul că o invita pentru că o plăcea, se gândi Imelda. Cel mai probabil vroia să-i demonstreze Dianei că putuse s-o înlocuiască foarte repede. Apoi, mai era și sentimentul de compasiune pentru cineva care era la fel de singur ca și el, combinat, desigur, cu dorința de a cimenta o relație de afaceri folositoare.

***

Într-una din diminețile săptămânii următoare, Imelda o lăsă pe doamna Walsham să aibă grijă de magazin și luă autobuzul spre Norwich.

Pe la ora prânzului, Imelda era deja într-unul din anticariatele de pe strada principală a orașului, examinând cu multă atenție un exemplar în valoare de cincizeci de lire sterline, a volumului „ Păpușile reginei Victoria", când auzi o voce în spatele ei:

– Bună. Ce cauți aici? Nu e un lucru prea obișnuit ca o domnișoară să intre într-un astfel de magazin.

Imelda se întoarse surprinsă și dădu cu ochii de Charles Wingfield.

– Oh, într-adevăr? spuse ea.

– Nu-mi amintesc să fi văzut vreo femeie intrând aici, de când obișnuiesc să vin la acest magazin. Ce anume colecționezi, în acest domeniu?

– Nu sunt o colecționară propriu-zisă, în materie de cărți. Am intrat doar să văd dacă au vreo enciclopedie a mărcilor de porțelan. Am văzut cartea asta și am început s-o răsfoiesc, din curiozitate. Cum se face că sunteți aici?

Charles ezită o clipă, după care răspunse cu ochii la cărțile din jur.

– Am venit să caut niște cărți de Frații Grimm. Am constatat că nepoțeii mei n-au niciun fel de habar de poveștile lor. Probabil că nici tu n-ai auzit de ele.

– Cum să nu? protestă Imelda nemulțumită de replica lui.

– Învățătoarea lui Fanny și a Sophiei are vârsta ta și consideră aceste povești depășite. În opinia ei de expertă, consideră că puștii din epoca modernă au nevoie doar de povești moderne. Cum eu le citesc însă povești în fiecare seară, am decis să le cumpăr cărțile fraților Grimm.

– Ah, le citiți copiilor povești?

– Fetelor, da… Văd că ai zi liberă azi, schimbă el subiectul.

– Nu toată ziua, doar până la începutul după-amiezii. Trebuie să plec, acum.

– Vrei să iei autobuzul?

– Da.

– Nu e nevoie, te duc eu.

Imelda ezită:

– La ora unu trebuie să fiu acolo.

– Și eu. Vine la prânz mătușa Boadicea și e foarte punctuală. Dacă nu voi fi pe scări s-o întâmpin la sosire nu mă va ierta niciodată, ori și-așa nu mă prea înghite.

– Boadicea? repetă Imelda. Doamna Wingfield și-a botezat fata cu numele unei regine războinice?

– Numele ei de botez e Margaret, dar Boadicea i se potrivește mai bine, după cum te vei putea convinge singură, în cazul în care îți va vizita magazinul. Astăzi vine să discutăm programul de vacanță al copiilor.

În momentul în care tocmai se hotărâseră să iasă, apăru proprietarul magazinului, salutându-l pe Charles cu mult respect:

– Bună ziua, domnule Wingfield. Nu știam că ați venit. Am vrut să vă telefonez, pentru că am găsit cartea pe care o doreați, ,,Scrisoare de la un domn din Mahon".

Charles îi făcu cunoștință Imeldei cu proprietarul magazinului, după care, preț de câteva minute, continuară să discute despre cartea pomenită. Din cele discutate, tânăra își dădu seama că Charles Wingfield era un obișnuit al acelui loc. În plus, deși Charles nu-i spusese niciodată că era el însuși un colecționar înveterat, dialogul celor doi bărbați fu purtat în jargonul negustorilor de cărți, pe care Imelda îl recunoscu imediat, deși nu înțelese mare lucru.

– Ce fel de cărți colecționați? întrebă ea. în timp ce se îndreptau spre mașina lui Charles.

– Pentru că am o cabană în Menorca, am început să mă interesez de

cărțile despre istoria acestei insule. Cum a fost sub stăpânire engleză în secolul optsprezece, caut cărți apărute în acea perioadă.

După ce intrară în mașină, Charles Wingfield o privi cu atenție și-i spuse, zâmbind:

– Nu mai ai ceea ce bunica mea numește… aer londonez… Când ai venit prima oară la Norfolk, erai palidă și foarte slabă. Îți place viața la țară?

– Nu știu dacă sunt mai sănătoasă, replică Imelda, dar sunt mult mai fericită. E minunat să-ți poți permite să faci ceea ce-ți place.

– Da, răspunse el cu o expresie ciudată pe față. E cel mai important lucru în viață, de altfel.

După ce spuse asta, Charles porni motorul și își concentră întreaga atenție asupra drumului.

Parcurseră doar o milă, când mașina care apăru brusc în fața lor făcu un viraj brusc și alunecă de pe carosabil în iarbă, oprindu-se într-o tufă.

– A explodat o anvelopă, spuse Charles, uitându-se încruntat la cele petrecute în fața lor. Își trase apoi mașina la marginea drumului și coborî.

Imelda îl urmă imediat și se opriră lângă femeia între două vârste, care ieșise șocată din automobil.

– Oh, domnule Wingfield, ce ghinion, spuse ea, recunoscându-l.

– Ai evitat minunat ciocnirea cu mine, doamnă Runton. Nu te îngrijora. Îți voi schimba eu roata, imediat. Dumneata du-te și stai cu domnișoara Calthorpe, în mașina mea.

Peste zece minute, Charles repuse pe șosea mașina doamnei Runton și-i spuse cu amabilitate:

– În mod sigur nu ți se va întâmpla din nou, așa că poți porni liniștită. Eu voi veni oricum în spatele dumitale.

După încă o jumătate de milă, Charles ridică amuzat o sprânceană

și-i spuse Imeldei surâzând:

– Tu vei ajunge la timp, dar eu nu voi fi acasă la sosirea mătușii Boadicea.

Imelda surâse și-l privi cu atenție cum urmărește grijuliu mașina din fața lor. Charles Wingfield o surprindea tot timpul. Nu se așteptase să aibă atât de multă răbdare cu femeile care conduc, dar nu sunt în stare să schimbe singure o roată, în caz de urgență.

– De ce nu vă suportă mătușa dumneavoastră? întrebă Imelda, curioasă.

– Pentru că nu e de acord cu preocupările mele, răspunse el pe un ton enigmatic.

– Și de ce credeți că va trece pe la magazinul meu? E și ea colecționară?

– Dacă n-ar fi fost, n-ar fi fost fiica bunicii mele, surâse el. Are o adevărată manie pentru obiectele din lemn. În afară de asta însă, sunt complet diferite. De-asta nu prea cred că e o idee prea bună să-și petreacă împreună vacanța de vară la Na Vell.

– Na Vell?

– Așa se numește proprietatea mea de pe insulă. Nu ți-a spus bunica nimic despre asta?

Imelda clătină din cap în semn că nu.

– Fiul mătușii mele, împreună cu soția lui, sunt plecați în Japonia pentru un an, iar ea are grijă de copiii acestora. O parte din drum ar trebui s-o parcurgă cu mașina, iar mătușa mea se pricepe la fel de bine la mașini ca și doamna Runton. În ceea ce o privește pe bunica mea, deși e încă destul de energică pentru vârsta ei, nu sunt convins că o călătorie atât de lungă i-ar face bine.

– Cât de departe e?

– Sunt nouă sute de mile de la Calais la Barcelona, unde trebuie să ia vaporul până la Menorca. Cei mai mulți dintre turiști iau avionul până acolo, dar având în vedere faptul că am pierdut doi membri ai familiei noastre într-un accident aviatic, îți imaginezi că nu ne e prea ușor să ne urcăm într-un avion.

Câteva minute mai târziu, Charles o lăsă pe Imelda în fața magazinului.

Cu puțin timp înaintea orei de închidere, mătușa lui Charles apăru în ușa biroului Imeldei.

Era o femeie înaltă, care nu părea să aibă mai mult de cincizeci de ani, dar care era departe de a avea șarmul mamei sale. Chiar la cei peste șaptezeci de ani ai săi, doamna Wingfield era deosebit de atrăgătoare și Imelda își spusese de multe ori că avea probabil, încă multe cereri în căsătorie.

Margaret Letheringham – cum se prezentase mătușa lui Charles, părea acel gen de femeie care, dacă ar fi avut șansa să aleagă, ar fi preferat să fie bărbat.

Hainele pe care le purta erau de o calitate foarte bună, dar lipsite de orice fel de stil, iar părul îi stătea atât de straniu, încât părea că ieșise în fugă de la coafor, în momentul în care un stilist mediocru tocmai începuse să-i aranjeze podoaba capilară.

Era de neconceput că o astfel de femeie crescuse în preajma doamnei Wingfield.

– Mama mi-a spus că ești mult mai pricepută decât o serie întreagă de persoane de pe-aici care se dau drept negustori de antichități, remarcă ea. Cred că nu e nevoie, deci, să-ți explic ce este un obiect decorativ din lemn, demn de o colecție.

– Da, știu cum trebuie să arate un astfel de obiect, spuse Imelda

zâmbind cu amabilitate, dar mă tem că în momentul de față nu prea am ce să vă ofer. În afară de aceste cutii, una pentru sare și cealaltă pentru condimente, nu am nimic altceva.

– Le cumpăr, dar îți dau cu zece la sută mai puțin decât prețul pe care l-ai fixat dumneata.

– Nu sunteți prinsă în comerțul cu antichități, nu-i așa?

– Bineînțeles că sunt, dar mama mi-a spus că ei îi faci întotdeauna o reducere.

– Doamna Wingfield e pentru mine mai mult decât un cumpărător.

– Și eu voi cumpăra de la tine de acum încolo, destul de des, dacă vei rezista pe piață cu acest magazin.

– Eu sper că voi rezista. Dar mă tem că nu vă pot face acum niciun fel de reducere.

– Haide, draga mea, mătușa lui Charles merită din partea ta un comportament preferențial. El mi-a vorbit despre tine atât de frumos cum nu mi-a vorbit despre nicio fată pe care i-am prezentat-o eu. Sunt sigură că e pentru că te pasionează și pe tine cărțile vechi și istoria, sau chestii de-astea.

– Într-adevăr, sunt interesată de toate aceste lucruri, recunoscu Imelda. Dar n-am o relație prea strânsă cu nepotul dumneavoastră.

Discuția pe această temă se opri aici, pentru că exact în acel moment intră un nou cumpărător și doamna Letheringham declară, destul de iritată, că vrea cutia pentru mirodenii la prețul fixat de Imelda.

După câteva minute de la plecarea mătușii lui Charles, sună telefonul:

– Bună, draga mea. Sunt Elizabeth Wingfield. Fiica mea a fost pe la tine?

– Da, a fost. A cumpărat o cutie pentru mirodenii.

– A nemulțumit-o însă prețul, nu-i așa? Margaret este incorigibilă. Întotdeauna se tocmește cu cerbicie. De fapt, te-am sunat să te invit la un dineu pe care îl vom da săptămâna viitoare. Marea majoritate a invitaților sunt negustori mult mai vechi decât tine, dar cred că îți va prinde bine să-i cunoști.

– Da, vin cu plăcere, doamnă Wingfield. Vă mulțumesc foarte mult pentru invitație. În ce zi din săptămâna viitoare?

În drum spre casă, Imelda realiză că uitase să-l întrebe pe Charles de ce îl considera pe Sam o persoană cu care nu se putea arăta în lume fără să se compromită.

Oricum, ceea ce o preocupa cel mai mult în momentul de față era cu ce se va îmbrăca la dineu. Nu mai participase niciodată la un astfel de eveniment și n-avea nimic potrivit în garderoba ei. Nu-i rămânea decât să meargă la Norwich și să cumpere una. Spera să găsească ceva nu foarte scump și care să-i și placă. I-ar fi plăcut să îmbrace ceva în stil eduardian, dar era prea dificil să-și confecționeze o astfel de costumație într-un timp atât de scurt.

Problema se rezolvă însă a doua zi, când în magazin intră o femeie între două vârste și o întrebă:

– Cumpărați și haine? Vreau să spun haine vechi…

– Depinde cât de vechi, răspunse Imelda.

Femeia se prezentă ca fiind doamna Hockwold, angajată a unei biserici dintr-un oraș vecin.

– Vrem să vindem niște lucruri din moștenirea bisericii, ca să putem cumpăra covoare noi, spuse ea, scoțând la iveală veșmintele. M-am gândit că ați putea fi interesată.

Rochia, din mătase neagră, cu un corsaj foarte interesant executat, era o relicvă din epoca victoriană.

Imediat ce o văzu, Imelda se întrebă dacă era o nebunie s-o îmbrace la dineul dat de doamna Wingfield. Dacă fusese donată bisericii de unul dintre negustorii invitați? Nici măcar nu știa dacă era măsura ei. O cumpără, totuși.

Luni dimineață, Imelda se duse la Norwich pentru a-și da examenul auto. După-amiază, conduse pentru prima oară mașina luată la mâna a doua, de la unul dintre instructorii recomandați de Sam. Seara, îi scrise doamnei Wingfield un bilețel, prin care îi explica faptul că nu mai era necesar s-o conducă Charles acasă după dineu, deși în sufletul ei spera ca aceasta să insiste să se întoarcă acasă cu mașina nepotului ei.

Cu o zi înaintea dineului, Imelda primi o scrisoare de la mama ei, în care era un plic și o altă scrisoare, semnată de domnișoara Rosana Titchwell, în care se spunea că aceasta are câteva obiecte de vânzare și aștepta să fie contactată de către Imelda în cazul în care era interesată.

În dimineața următoare, trecând pe la magazin în drumul spre piață, doamna Walsham fu de acord s-o înlocuiască pe Imelda, pentru ca aceasta s-o poată căuta pe domnișoara Titchwell.

Ajungând la adresa indicată, tânăra bătu la ușa vechii case, uitându-se curioasă în jur. Imediat își făcu apariția o femeie în vârstă, care o conduse printr-un hol îngust în sufragerie, unde, deși era o dimineață frumoasă, în șemineu ardea focul.

Bătrâna domnișoară strânsese într-o cutie toate lucrurile pe care vroia să le vândă. Uitându-se în grabă peste ele, Imelda nu putu spune că era foarte interesată, dar dând cu ochii peste o carte din o mie opt sute nouăzeci și doi, întrebă curioasă:

– Cât ați vrea să vă dau pe toate astea, domnișoară Titchwell?

– Ah, n-am nicio idee, răspunse domnișoara Titchwell. Aș vrea să-mi spui tu ce valoare au, draga mea. Menajera mi-a spus că a văzut o

emisiune la televizor în care se spunea că poți lua ceva bani pe lucrurile astea vechi. M-am gândit să-ți scriu să vii să le vezi.

– Nu aveți vreo trusă veche, cu lucruri pentru cusut?

– Nu cred. Dar te poți uita în coșul din dulap. Eu n-am mai cusut de foarte multă vreme.

La prima vedere, Imelda crezu că nu va găsi nimic demn de interes acolo. Căutând însă cu mai multă atenție, dădu peste o cutie cu balamale, din lemn de nuc, și realiză cu inima bătându-i nebunește că avea în mână o adevărată comoară.

– Ce-ai găsit acolo, draga mea? Ah, uitasem de asta. A fost a surorii mele. Era printre lucrurile care mi-au fost trimise după moartea ei.

– Vreți să vindeți această cutie, domnișoară?

– Ah, ia-o, dacă-ți place. Dacă îmi aminteam de ea i-o dădeam doamnei Harpley, pentru nepoțelul ei, pe vremea când mai putea să mă viziteze. Nu știu alt copil, așa că poți s-o iei liniștită.

Imelda își amintea că mai văzuse un astfel de obiect și și-l dorise, dar costase cincizeci de lire sterline; dacă îi oferea bătrânei domnișoare un astfel de preț, ar fi putut face un șoc, de surpriză. Mai bine îi dădea un preț mai bun pe celelalte lucruri, se gândi Imelda.

– Nu pot să vă dau mai mult de zece lire sterline pe tot ce ați strâns pentru vânzare.

– Zece lire sterline? Sfinte Sisoie, dar e un preț extraordinar, nu mă gândeam să primesc mai mult de două.

Capitolul 6

Când ajunse la magazin, doamna Walsham se declară foarte surprinsă de cele aduse de Imelda.

– Nu poți spune că ai făcut o achiziție prea grozavă, draga mea.

– Nu, dar nici n-am dat prea mulți bani, răspunse Imelda. Niciun cumpărător?

– Doar unul, care vroia obiecte rare. I-am arătat cuțitașul de tăiat plicurile, dar n-a fost mulțumit.

Doamna Walsham începea să devină tot mai pricepută în negoțul cu antichități. Cu o seară înainte renunțase chiar la emisiunea ei favorită, pentru a citi o carte despre portretele din Stafordshire, pe care tânăra o uitase în sufragerie.

Oamenii sunt adeseori atrași de lucruri care, până la un moment dat, li se păreau anoste, la fel cum fetele sunt interesate de bărbați pe care, la început, nu prezintă niciun fel de importanță pentru ele.

Cum se întâmplă acum cu mine și Charles, se gândi Imelda, dar încercă să-și alunge repede din minte această idee, deși era conștientă de faptul că asta nu schimba cu nimic situația.

În timpul după-amiezii, Sam o vizită din nou și Imelda îi povesti despre cutia din lemn de nuc și despre modul cum o obținuse. Auzind că tânăra vroia să i-o vândă doamnei Wingfield la un preț foarte mic, Sam o privi mustrător.

– Dacă acest obiect face cincizeci de lire sterline, atunci cere-i cincizeci de lire sterline. Nu vei ajunge nicăieri dacă vei da lucrurile valoroase pe un preț de nimic. Cât de veche e această cutie?

– Nu foarte veche. În jur de o sută treizeci de ani. Dar e destul de rară.

– Ar fi mai bine să mergi cu ea la Londra și să i-o arăți unui alt negustor de antichități.

– Doamna Wingfield mi-ar da oricum pe ea douăzeci de lire sterline. Ce pierd dacă iau cu câteva lire mai puțin? Nimic. E exagerat, în fond, să cer cincizeci de lire sterline pe o cutie din lemn de nuc, spuse ea, gândindu-se cât de norocoasă fusese, totuși, că începuse această afacere.

Cu câteva ore înaintea petrecerii de la doamna Wingfield, Imelda o lăsă din nou pe doamna Walsham să aibă grijă de magazin și se duse la coaforul unde lucra Diana.

După ce clienta pe care o avusese înainte se ridică de pe scaun, Diana se îndreptă spre Imelda și-i spuse pe un ton foarte prietenos:

– Îmi pare rău că a trebuit să aștepți. Vrei doar un aranjat?

– Aș vrea și să mai tai puțin din păr, răspunse Imelda, încercând să-și dea seama dacă tânăra o recunoscuse.

Diana însă nu-i spuse nimic, la început, dar după câteva minute o întrebă:

– Nu ești tânăra care a deschis de curând magazinul de antichități?

– Ba da. Iar tu ești prietena lui Sam Mutford, nu-i așa?

– Da, ne cunoaștem. Am fost colegă de școală cu sora lui. Când

trăiești într-un oraș atât de mic, nu e greu să cunoști pe cineva, nu?

– Da, cred că da, răspunse Imelda. Am fost foarte norocoasă că l-am cunoscut pe Sam. M-a ajutat mult.

– Da, e o persoană destul de drăguță. Păcat că nu sunt toți din familia lui la fel. Mama, tata și unchiul lui. Mama lui își face cumpărăturile în oraș încălțată în papuci de casă și cu bigudiurile în cap, iar tatăl lui vorbește vulgar cu vecinii. Sora lui însă era foarte diferită.

– Dar nu-ți alegi prietenii în funcție de familia lor.

– Da, sunt de acord, dar mai devreme sau mai târziu trebuie să te întâlnești și cu familia prietenilor. Tu nu te simți singură aici, fără familia ta? Eu nu cred că aș putea să trăiesc de una singură, într-un loc străin.

După ce ieși de la coafor, Imelda se gândi că, acum că stătuse de vorbă cu Diana, își putuse da seama că nu era genul de fată care să considere munca lui Sam interesantă.

Spre sfârșitul după-amiezii, doamna Walsham plecă acasă, iar peste alte câteva minute sosi Sam.

– Ah, îți stă foarte bine părul. Diana te-a aranjat?

– Da. Doamna Wingfield m-a invitat la un dineu, în seara asta.

– Cred că ați vorbit mult despre mine, spuse el, trecând peste cele spuse de Imelda despre dineu.

– Nu, nu chiar atât de multe. O mai iubești?

– Nu, n-o mai iubesc, răspunse Sam cu ochii în podea.

Când și-i ridică, însă, erau atât de strălucitori și de plini de emoție, încât Imelda schimbă subiectul.

***

Când Imelda ajunse la Hall, erau deja în fața casei câteva automobile, așa că își parcă și ea mașina într-un loc mai retras, alături de un Bentley gri, impunător.

Își verifică apoi machiajul în oglindă și coborî, ridicându-și cu grijă rochia victoriană, pe care o reparase și o curățise cu atenție, făcând-o să arate ca nouă.

Când ajunse în capătul scărilor, domnul Betts, care aștepta invitații cu ușa deschisă, îi spuse, surprinzând-o:

– Bună seara, domnișoară Calthorpe.

Imelda nu crezuse niciodată că bărbatul îi reținuse numele, pentru că se văzuseră foarte puțin, până atunci.

Imediat ce intră în hol, fu întâmpinată de doamna Wingfield, care ieși dintr-una din camerele din dreapta. Era îmbrăcată într-o bluză de mătase roz, asortată la o fustă de lână de culoarea ametistului.

– Imelda, draga mea, ce mai faci? o întrebă ea, îmbrățișând-o, după care o introduse într-o sufragerie foarte spațioasă și elegantă, trăgând-o ușor de braț spre grupul din capătul încăperii.

– Permite-ți-mi să v-o prezint pe Imelda Calthorpe, care și-a deschis de ceva vreme un magazin de antichități în Strada Bisericii, spuse doamna Wingfield, plină de entuziasm.

În timp ce fu prezentată, Imelda surprinse câteva persoane care se uitau la ea cu o expresie foarte amuzată. Brusc, realiză că, față de eleganța cu care erau ceilalți îmbrăcați, rochia ei era de-a dreptul caraghioasă, în contextul acelei serate, deși ea personal se îndrăgostise de modelul care o făcea să se simtă ca o adevărată prințesă.

Pentru a se relaxa puțin, se uită în jur, căutând ceva de băut. Chiar dacă în mod obișnuit nu simțea nevoia să bea alcool, acum trebuia să se anestezieze pentru a nu mai simți privirile amuzate ale celor care-i

analizau îmbrăcămintea. Ar fi putut, se gândi ea, să-i aprecieze imaginația și bunul– gust, pentru că îmbrăcase ceva cu totul și cu totul special.

Fără a o întreba ce preferă, Charles veni imediat spre ea, simțind situația în care era, și-i oferi un pahar mare cu vin de Xeres. Nu-i făcu însă niciun compliment, dar nici nu o privi de parcă ar fi fost o extraterestră în rochia aceea, așa cum făcuseră ceilalți.

– Tocmai mă întrebam dacă am vreo șansă să stau de vorbă cu dumneavoastră între patru ochi, ceva mai târziu, spuse ea, repede. Am în poșetă ceva ce cred că ar bucura-o foarte mult pe bunica dumneavoastră, de ziua ei de naștere. Poate ar fi mai bine, însă, să veniți la magazin, pentru asta. Mă interesează părerea dumneavoastră și în plus, e ceva atât de deosebit, încât ați putea regreta dacă altcineva ar intra în posesia unui asemenea obiect.

– Dar pot aranja să stau în tête-à-tête cu tine după petrecere, răspunse Charles. Te voi anunța din timp cum facem. Se va ivi o ocazie, sunt sigur de asta, adăugă el, zâmbind cu căldură.

În timpul cinei, Charles Wingfield fu așezat la una din marginile mesei, cu o femeie de vârsta doamnei Wingfield în dreapta și o alta și mai în vârstă în stânga, care vorbea tot timpul, obligându-l pe Charles să stea cu urechea plecată, puțin spre ea.

Imelda îl privi cu coada ochiului o clipă și avu certitudinea că în ciuda atenției aparente la conversația cu cele două doamne, mintea lui era în cu totul altă parte.

Când își îndreptă din nou privirile spre el după câtva timp, îl văzu analizând-o cu atenție, ca și cum ar fi vrut să-i aducă la cunoștință ceva vital pentru el, dar nu știa cum s-o abordeze.

După cină, toată lumea se întoarse în salonul în care fuseseră la început, iar Charles prinse un moment potrivit pentru a o lua de braț și

a o conduce în bibliotecă.

Aceasta era o altă încăpere pe care n-o mai văzuse până atunci și Imelda scoase o exclamație de uimire și plăcere, intrând.

Rafturile cu cărți legate în piele, biroul de mahon și scaunele Chippendale dădeau încăperii un aer de o eleganță desăvârșită, creând o atmosferă propice studiului, așa cum Imelda și-a dorit pentru ea însăși, dintotdeauna.

În spatele ei, Charles închise ușa.

În timp ce Imelda se întoarse spre el, cu intenția de a-i spune: „ Ce cameră frumoasă!", el i-o luă înainte:

– În sfârșit, singuri!

Chipul lui avea un aer strengăresc, iar ochii o priveau atât de adânc, încât părea că vrea s-o sfredelească. Nu zâmbea, dar interesul pentru ea se vedea cu mare claritate din modul în care o studia, atent la fiecare detaliu. Părea că vrea s-o pătrundă până în adâncul sufletului ei.

Imelda se emoționă puțin. Ce putea însemna să fie, în sfârșit singură, cu un astfel de bărbat?

Întotdeauna o frapase fața lui bronzată, dar în seara aceea, acest fapt era pus și mai mult în evidență de cămașa albă. Așa și sprâncenele, negre ca pana corbului, și ochii albaștri-cenușii, ca Marea Nordului. Era un bărbat deosebit de atractiv, se gândi tânăra londoneză, atrasă de fizicul lui impunător, ale cărui forme atletice se puteau ghici sub costumul de seară.

Nu era însă nimic rece în atitudinea lui în acel moment. Ba mai mult, ar fi flirtat pe față cu ea, dacă Imelda i-ar fi făcut jocul. Ea, însă, era foarte indecisă cu privire la sentimentele pe care le avea pentru el. Oricum, nu era interesată de o relație cu el fără s-o iubească. Aceste jocuri puteau fi tolerate de către alte femei, desigur, fără niciun fel de probleme, dar ea

încercase întotdeauna să întâlnească iubirea.

Imelda își plimbă încet ochii peste cărțile legate în piele și spuse pe un ton destul de rece:

– Mă tem însă că obiectul pe care l-am adus să-l vedeți e puțin cam scump, spuse tânăra, scoțând din poșetuța cu care venise, cutiuța de lemn de nuc, învelită în hârtie creponată.

– E o copie sau un original? întrebă Charles Wingfield, fără să deschidă încă pachetul.

– E autentică. Nu simțiți mirosul specific de molii?

– Nu, spuse el, punând cutiuța în buzunarul hainei elegante și cuprinzând-o pe Imelda după gât. Nu simt nimic altceva în afara parfumului tău.

Imelda se desprinse imediat din brațele lui și se dădu câțiva pași înapoi.

– Spune-ți-mi, vă rog, dacă vă interesează să faceți cadou acest obiect bunicii dumneavoastră. Dacă nu, îl voi vinde altei persoane.

Buzele lui Charles se curbară într-o expresie de amuzament.

– Ești la fel de nervoasă ca orice fată care e pentru prima dată în această situație, în care suntem noi acum.

– Ce situație?

– Faptul că te afli într-o încăpere, singură cu un bărbat.

– Nu aveți dreptate. Sunt capabilă să vă țin la distanță, răspunse Imelda.

Charles nu răspunse și începu să examineze cutia.

– Ai spus că e scumpă?

– Treizeci de lire sterline.

– Mai mult decât m-am gândit eu că face.

– Da, probabil, dar e un obiect unicat și am vrut să vi-l arăt mai întâi

dumneavoastră. Dacă nu vă interesează, i-l voi vinde doamnei Wingfield.

– Crezi că ea îl va cumpăra, dacă n-o voi face eu?

– Cred că da.

Ușa se deschise brusc și Beatrix intră înăuntru, oprindu-se brusc în momentul în care văzu că încăperea era ocupată.

– Oh, îmi pare rău, nu m-am gândit că poate fi cineva aici. M-am retras puțin, să caut ceva într-o enciclopedie.

– Ce volum te interesează? întrebă Charles, punând cutia pe birou și întorcându-se cu fața la rafturi.

– N-are importanță. Ce-i asta? întrebă Beatrix, uitându-se la cutie.

– Un cadou pentru ziua de naștere a bunicii mele, răspunse Charles. Crezi că o să-i facă plăcere?

Beatrix continuă să cerceteze cutia. Mâinile ei erau foarte frumoase, dar unghiile foarte lungi și roșii le dădeau o notă de vulgaritate, în opinia Imeldei. În plus, în seara asta purta prea multe inele. Imelda se întrebă cât de mult apreciază bărbații acest gen de mâini atât de albe, cu degetele încărcate de inele. Numesc asta feminitate?

– E o piesă drăguță, cred, spuse Beatrix după un timp, deși nu intră în sfera mea de interes. Prefer să fac negoț cu lucruri de mare valoare. N-are niciun rost să dau patru lire pe fleacuri.

– Atât crezi că face?

– Poate în Bond Street face mai mult. În magazinele de vechituri nu poți cere suma asta, oricum. Obiectul ăsta n-are o valoare prea mare, chiar dacă are balamale de argint.

Ușa se deschise din nou și de astă dată intră doamna Wingfield.

– Ah, ești aici, Charles, spuse ea. Un anume domn Mutford te caută la telefon. Robert Mutford, cred că a spus că-l cheamă.

– Mutford? A, da. Cred că-mi amintesc.

De cum intră doamna Wingfield, Imelda luă imediat cutia de pe masă și o puse din nou în poșetă, pentru a n-o vedea doamna Wingfield.

– Voi aduce telefonul aici. Scuzați-mă o clipă, spuse Charles.

Beatrix și Imelda se întoarseră în salon, alături de ceilalți oaspeți, împreună cu gazda lor.

Charles se întoarse și el în salon după un timp și, după ce-i aruncă Imeldei o privire rece, se alătură unui grup care discuta foarte însuflețit.

Făcea într-adevăr cutia adusă de ea doar patru lire? se întrebă Imelda, sau Beatrix încerca doar s-o discrediteze în fața lui Charles, din toate punctele de vedere? De altfel, tânăra era convinsă că Beatrix nu intrase în sufragerie pentru a căuta ceva în enciclopedie. Cu siguranță, o văzuse intrând acolo cu Charles.

La ora unsprezece, câțiva invitați începură să plece și Imelda le urmă exemplul.

– Pleci atât de repede? o întrebă doamna Wingfield. Ah, trebuie să te trezești devreme, nu-i așa? Voi trece mâine pe la magazinul tău. Ah, Charles, spuse ea, văzându-l pe nepotul său apropiindu-se. Imelda pleacă. Vrei s-o însoțești, te rog?

– Cu plăcere. E mai bine să conduci tu, adăugă el după ce ieșiră, pentru a mai dobândi ceva experiență. Eu mă voi întoarce pe jos. E doar o milă de la tine până aici și e o noapte splendidă.

– Ah, sunteți foarte amabil. Dar chiar nu e nevoie să mă conduceți. Bunica dumneavoastră se va îngrijora dacă va vedea că întârziați, cum se va întâmpla în cazul în care vă veți întoarce pe jos.

– Nu se va îngrijora, știind că sunt cu tine. Poate ar fi mai bine să conduc eu. Nu prea văd cum te poți descurca în rochia asta, dar dacă nu ești de acord, mă voi mulțumi să fiu pasager.

Deschise așadar ușa din dreptul volanului pentru ea și ocoli mașina

pentru a se așeza de cealaltă parte.

Imelda porni motorul și demară.

Pe la jumătatea drumului, îl atinse accidental cu piciorul, dar Charles nu spuse nimic. Imelda însă se simți foarte stânjenită, dar și emoționată, în același timp. Dacă ar fi fost cu Sam n-ar fi dat, desigur, niciun fel de importanță acestui incident, dar prezența lui Charles o tulbura.

– Dacă vei opri la colțul următor, spuse el, voi traversa curtea bisericii și voi ajunge mai repede acasă.

Când Imelda opri însă mașina, Charles nu făcu nicio mișcare. Apoi, văzând că fata nu oprește motorul, se întinse și-l opri el.

Din toate variantele care-i trecuseră Imeldei prin minte în acel moment cu privire la următoarea mișcare pe care o va face Charles, niciuna nu se potrivi cu ceea ce se întâmplă:

– Cinci lire, declară el, ducând mâna la buzunarul interior al hainei și scoțând de acolo un plic.

– Vreți să spuneți că v-ați hotărât să cumpărați cutiuța, în ciuda celor afirmate de doamna Otley?

– Nu mă pot baza pe ce spune Beatrix când e vorba de lucrurile pe care le colecționează mama mea.

– Nici eu, răspunse Imelda. Mă întreb ce v-a făcut să vă schimbați opinia în legătură cu capacitatea mea de a evalua aceste lucruri.

– Nu m-am îndoit niciodată de integritatea ta. Doar de forța ta de a supraviețui într-o astfel de afacere.

Imelda scoase cutiuța din poșetă și i-o înmână zâmbind.

– Mulțumesc, spuse Charles, zâmbindu-i, la rândul lui, cu multă căldură.

– Eu vă mulțumesc, răspunse Imelda punând plicul în poșetă. Mâine îi va duce bătrânei domnișoare Titchwell, se gândi ea.

– Mâine trebuie să te trezești devreme. Și eu la fel, remarcă Charles deschizând portiera. Noapte bună, Imelda.

– Noapte bună, răspunse Imelda privindu-l lung.

Îi părea rău că se despărțea de el. Îi plăcea tot mai mult compania lui.

Când ajunse la magazin, a doua zi dimineață, Imelda găsi o scrisoare din Sussex. Nu era însă de la Sebastian Ellough și asta o miră foarte mult. Era scrisă de proprietara casei în care stătuse acesta în ultimul an și unde, cu două zile în urmă, se stinsese din viață.

Imelda se întristă nespus de mult la citirea acestei vești. Proprietara casei îi descrise în câteva rânduri bucuria pe care Sebastian o simțise întotdeauna la vederea scrisorilor ei și Imelda regretă că nu-l vizitase niciodată.

Fusese foarte deprimată toată dimineața, deși făcu eforturi să-și revină și să se ocupe de treburile ei.

Aproape de ora prânzului, o vizită Sam.

– Ești ocupată? întrebă el, surâzând ca de obicei când se întâlneau.

– Nu, nu sunt.

Sam se uită cu atenție în jur…

– Unde e pictura pe sticlă, pe care ți-am adus-o cu câteva zile în urmă?

– Unde ai pus-o tu, răspunse ea, uitându-se spre locul unde văzuse pictura mai devreme, dimineața.

– Ah, nu mai e! continuă ea, nevenindu-i să creadă. Ah, Sam, a fost furată. Sunt sigură că am văzut-o acolo, când am deschis magazinul.

– Câți clienți ai avut azi? întrebă el, încruntându-se.

– Doar trei. Doi negustori de antichități și o femeie care intrase doar să arunce o privire. Nu părea genul care ar cumpăra vreodată asfel de lucruri.

– Cine erau negustorii? Îi cunoști?

Imelda răspunse afirmativ, dând ușor din cap.

– Atunci, înseamnă că femeia aceea a furat-o. Să vedem dacă mai lipsește ceva.

Spre surprindera Imeldei, dispăruse încă un ac pentru eșarfe și un medalion.

– Probabil le-a luat când am lipsit o clipă din magazin, să vorbesc ceva cu doamna Medlar.

– Ai ieșit din magazin în timp ce aici era cineva străin? întrebă Sam, nevenindu-i să creadă.

– Doar o clipă… Femeia părea foarte drăguță și respectabilă.

Sam își plesni fruntea cu palma.

– Hoții de magazine arată întotdeauna așa. Altfel nu s-ar întâmpla atât de des astfel de lucruri.

Imelda își aminti că femeia se uita tot timpul spre poșetă, unde pusese, probabil ceea ce furase, la întoarcerea Imeldei. Deși continuase să-i vorbească foarte prietenos și-i spusese că se va întoarce săptămâna următoare.

– Hei, lasă, nu începe să plângi, acum, spuse Sam, observând lacrimile care apăruseră în ochii Imeldei. N-am vrut să fiu atât de dur. Îmi pare rău.

– Nu plâng din cauza ta, spuse ea, ștergându-și ochii.

Poate dacă n-ar fi îmbrățișat-o, ar fi reușit să-și revină, dar când el o cuprinse de umeri, spunându-i cu bândețe ,, biata mititică", Imelda își lipi obrajii de umărul lui, așa cum făcea când o îmbrățișa tatăl ei vitreg și începu să plângă și mai tare.

După asta, începu să-i explice printre suspine de ce fusese atât de distrată în dimineața aceea. Pe la jumătatea discursului, se auzi

clopoțelul de la intrare și Sam deschise ușa, spunând foarte încet că domnișoara Calthorpe nu putea primi pe nimeni, în acel moment.

– Cine a fost? întrebă Imelda, întrerupându-se.

– Nu-l cunosc. Un bărbat brunet și înalt. Probabil a crezut că cine știe ce facem aici, râse el încet.

În momentul acela, prin fața ferestrei magazinului, trecu o mașină și Imelda își aruncă ochii pe geam. Mașina trecu mult prea repede pentru a vedea cine era la volan, dar automobilul era exact la fel ca cel pe care-l conducea Charles.

Când plecă spre casă, după ce închise magazinul, Imelda simți că ziua care trecuse fusese una căreia i se potrivea foarte bine proverbul: un necaz nu vine niciodată singur.

Și deși era încă foarte îndurerată de moartea lui Sebastian, așa cum fusese și la moartea tatălui ei, cel mai mult o nemulțumea faptul că Charles ar fi putut crede că Sam o săruta în clipa în care sosise el la magazin.

Cum nu mai revenise după aceea, Imelda se întrebă ce-l adusese prima dată.

Nu mai vroia să cumpere cutiuța din lemn de nuc?

Venise doar să o vadă? Dacă da, cu siguranță n-o va mai face niciodată.

Ideea aceasta începu s-o obsedeze și continuă să se gândească la toate astea chiar și în weekend, când ajunse la Londra.

Imediat ce coborî în gara Liverpool, Imelda simți că marele oraș nu mai era în sufletul ei ,,acasă". Era fericită să-și poată vedea familia, dar era o mare diferență, se gândi ea, între a simți că te întorci acasă și o vizită agreabilă.

Casa ei, centrul sufletului ei, era acum la Norfolk și nu simți niciun

regret că părăsește capitala, luni dimineață, când urcă în trenul care o purta departe de acel loc.

Inevitabil, oprirea trenului în stația în care îl văzuse prima dată pe Charles, după întâlnirea cu doamna Wingfield, o făcu să se gândească din nou la acele momente.

De altfel, Charles nu-i ieșise din minte, niciun moment, tot weekendul, exact cum un fumător se gândește tot timpul la țigara care i-a fost interzisă.

De ce venise în acel moment la magazin? se întrebă ea.

Privind pe fereastă cu gândul la Charles, nici nu-l observă în primul moment, când apăru în dreptul ferestrei vagonului, făcând cu mâna spre cineva din spatele trenului.

După ce-l observă, Imelda avu impresia că, gândindu-se atât de intens la el, îi apăruse în față ca o viziune.

În momentul acela însă, o altă persoană se grăbi să deschidă fereastra, strigând din toate puterile:

– Hei, Wingfield, ce ghinion că nu te-am observat mai înainte. Aveam o vorbă cu tine și… celelalte cuvinte se pierdură în zgomotul făcut de autobuzul care trecu chiar atunci pe lângă gară.

Simțind probabil că e privit, Charles întoarse capul în direcția Imeldei, iar când o zări o privi atât de tăios, încât aceasta simți un frison pe șira spinării.

După asta, Charles se urcă în tren, împreună cu bărbatul mai scund, care-l însoțea.

Cele două ore și jumătate pe care le mai parcurse cu trenul, îi părură Imeldei interminabile. Încercă să se concentreze asupra cărții despre istoria porțelanului pe care și-o cumpărase de curând, dar nu reuși.

Dacă Charles s-ar fi oferit s-o ia cu mașina lui, i-ar putea explica ce se

întâmplase.

La coborâre însă, Imelda se gândi că era mai bine să se ascundă printre celelalte femei care se îndreptau spre peron, pentru a nu da nas în nas cu Charles, după care se grăbi să ia autobuzul.

Capitolul 7

În weekendul următor, Imelda reuși să părăsească locuința doamnei Walsham și să se mute în casa ei, care acum avea o bucătărie foarte modernă și o baie deosebit de confortabilă, lângă dormitorul ei.

– Îmi vei lipsi, spuse doamna Walsham, în momentul în care Imelda îi plăti pentru ultima săptămână de cazare. Mai ales seara, îmi va fi foarte greu că nu te voi mai vedea aici.

– De ce nu vă luați pe cineva în chirie?

– Ah, nu, nu acum, când vreau să te ajut pe tine cu magazinul, răspunse doamna Walsham.

– Nu vă jenați, vă rog, când vă cer să veniți să stați la magazin, să-mi spuneți dacă nu puteți.

– Bineînțeles, că ți-aș spune, draga mea, dar pentru mine e o adevărată plăcere să pot să fiu de folos.

În ciuda a ceea ce-i spusese doamna Walsham, Imelda nu simți niciun fel de teamă când dormi pentru prima oară în casa ei, în dormitorul de lângă sufrageria în care-și aranjase biroul.

Indiferent cât de neplăcută fusese casa pe vremea domnișoarei

Partridge, acum era o atmosferă caldă și prietenoasă peste tot, în special dormitorul, care era mochetat pe tot cuprinsul podelei , iar pereții fuseseră acoperiți cu un tapet roșu cu alb.

La câteva zile de la mutarea în casa moștenită de la mătușa sa, Imelda se duse la Norwich să cumpere câte ceva, când se întâlni cu doamna Wingfield într-un magazin din care dorea să cumpere niște rafturi pentru bucătărie.

– Imelda, draga mea, ce mai faci? Nu te-ai întrebat de ce nu te-am mai căutat în ultimul timp? Am stat la Cambridge câteva zile. Am sunat la magazin azi-dimineață, dar doamna Walsham mi-a spus că ești în oraș. Am sperat să ne întâlnim.

– Ați găsit ceva interesant pentru colecția dumneavoastră, acolo?

– Da, m-am întors cu niște comori. Hai să luăm prânzul împreună și îți voi arăta ceva foarte interesant.

Imelda ezită, pentru că era foarte grăbită, dar doamna Wingfield stărui, cu un zâmbet rugător pe buze:

– Vino, draga mea, prietenii mei din Cambridge nu sunt colecționari, așa că n-am avut cu cine să vorbesc despre toate astea. Știi că apreciez foarte mult părerea ta.

Doamna Wingfield o luă pe Imelda la clubul femeilor și cum era încă prea devreme pentru prânz se așezară într-o cameră alăturată, un mic băruleț foarte cochet, unde comandară ceva de băut, înainte de masă.

Era o zi destul de rece pentru începutul lui iulie și amândouă erau îmbrăcate în costum cu pantalon. Al Imeldei era stacojiu, iar al doamnei Wingfield, gri-deschis, festonat cu mătase caramel. Privind-o, Imelda își spuse admirativ că doamna Wingfield era un exemplu perfect cum să îmbătrânești frumos.

– N-am rezistat să n-o cumpăr, deși a fost destul de scumpă, spuse

ea, despachetând cu grijă o cutie de argint pentru ace de păr.

Tânăra începu să analizeze cu atenție incrustațiile de pe cutie, când o auzi de doamna Wingfield spunând:

– Bună, Charles, ai ajuns repede astăzi. M-am întânit cu Imelda și sper că va rămâne cu noi la prânz.

– Bună, Imelda, ce mai faci? spuse Charles, rece, după ce își sărută bunica pe ambii obraji.

– Foarte bine. Tu? spuse ea calm.

Charles însă nu-i răspunse. Nici măcar prezența bunicii lui, se gândi Imelda, nu-l determină să se comporte politicos.

Cele două femei își băuseră deja pe jumătate porțiile mici de vin care le fuseseră aduse înainte, iar Charles se grăbi să ceară și el o porție mare.

Erau spre sfârșitul prânzului, când doamna Wingfield îi spuse Imeldei.

– Eu ți-am vorbit de mine. Tu ce ai făcut în ultimul timp? Cum îți merg afacerile?

– Săptămâna asta a fost totul în regulă. Săptămâna trecută, însă, am avut niște probleme.

Îi spuse, astfel, despre moartea lui Sebastian și despre furtul din magazin.

– Ați fost în dimineața aceea la magazin? îl întrebă Imelda pe Charles, care stătea de partea cealaltă a mesei, în fața ei, privind-o cu atenție.

– Da, dar am căzut într-un moment inoportun, așa că am plecat.

Imelda se întoarse spre doamna Wingfield și-i explică starea în care fusese după ce primise vestea morții lui Sebastian.

– Oh, draga mea copilă, îmi dau seama ce ai simțit, spuse ea. Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să rămâi, Charles, Imelda avea nevoie de un sprijin moral, în acel moment.

– Nu era singură. Era deja cineva acolo, gata s-o consoleze.

– Ah, doamna Walsham, presupun. Atunci, cum se face că femeia aceea a reușit să fure din magazin?

– Nu. Sam Mutford era cu mine… El a observat furtul. Dar v-am spus care e relația mea cu el, domnule Wingfield.

– Numele de Mutford nu e respectat în acest district, așa că…

– Da, asta e adevărat, îl întrerupse doamna Wingfield. E cea mai nesuferită familie de aici. Dar el poate e o excepție printre ei, continuă ea.

– Sunt sigură că el e altfel. E foarte onest. Din cauza reputației familiei lui, fata cu care fusese și care lucrează la coaforul din centrul localității, l-a părăsit.

– Ah, se spun o mulțime de lucruri urâte despre ea. Sunt sigură că pentru el a fost mai bine așa, replică doamna Wingfield. Ah, mi-am amintit! Vei putea veni la recepția de la muzeul castelului, săptămâna viitoare?

În seara recepției de la castel, Imelda fu gata cu câteva minute bune înainte ca doamna Wingfield să vină după ea.

Se îmbrăcase într-o rochie pe care o făcuse într-un atelier din Norwich și care era exact stilul pe care și-l dorise. Era dintr-o mătase plină, de culoarea bronzului, la care asortase un colier ivoar, pe care-l cumpărase de la cineva care venise la magazin, special pentru a i-l arăta.

De la fereastra dormitorului ei, Imelda putea vedea până aproape de strada care cotea spre Hall. Spre surprinderea ei, însă, era mașina lui Charles care se apropia, nu cea a doamnei Wingfield.

Imelda își luă repede poșeta de pe pat și se grăbi să deschidă ușa din fața casei. În acel moment, Charles tocmai parca mașina, de partea cealaltă a străzii. Nu era însă nimeni cu el.

Tânăra închise cu atenție ușa, își puse cheile în poșetă și se îndreptă spre el.

– Am venit mai repede cu zece minute, dar văd că te-am judecat greșit. Ești deja gata. Ești foarte punctuală.

– Bineînțeles. Nu-mi place să întârzii niciodată. Unde e bunica dumneavoastră?

– Nu s-a simțit foarte bine azi, așa că nu iese din casă. Sper că n-ai nimic împotrivă să mergi la recepție cu mine.

– Nu, bineînțeles că nu. Dar ați fi venit oricum cu noi? Sau, pentru că doamna Wingfield n-a putut să vină, v-ați gândit să mergeți cu mine pentru a nu fi dezamăgită de situație? Dacă e așa, e foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar nu era necesar.

– E un mod indirect de a-mi spune că în acest caz ai fi preferat să nu te duci?

– Nu e ceea ce am vrut să spun, și știți foarte bine asta.

– E-n regulă, pentru că bunica mea așteaptă detalii de la această petrecere, iar eu sunt un reporter foarte prost, spuse el, deschizând portiera dinspre scaunul pasagerului și invitând-o să urce.

– Ce s-a întâmplat cu doamna Wingfield? Nimic serios, sper.

– Nu, doar o durere de cap puțin mai accentuată și o stare de slăbiciune generală. A făcut prea multe în ultimul timp. Am încercat s-o mai temperez, dar e incorigibilă.

Zidurile castelului erau puternic luminate în momentul când ajunseră. O mulțime de persoane, îmbrăcate în ținută de seară, se învârteau de colo-colo. În timp ce trecură podul spre peluza unde avea loc recepția, Imelda observă că aproape toate persoanele de acolo se cunoșteau între ele.

– Presupun că-i știți pe cei mai mulți dintre invitați, spuse ea.

– Nu cunosc prea multă lume de-aici. Bunica mea îi cunoaște. Eu nu particip atât de mult la întrunirile sociale. Eu prefer dineurile în doi, spuse Charles, pe un ton atât de cald și de profund, încât Imelda simți că i se face pielea de găină.

Oricum, erau destule persoane acolo care-l recunoscură și care se uitară la ea cu multă curiozitate. Imelda fu foarte surprinsă văzându-l pe Charles salutându-se cu lordul Mayor și cu alte persoane de același rang.

În ceea ce o privea, prima persoană care veni spre ea fu Beatrix, care aproape încremeni de surpriză văzând cine o însoțește.

– Bună seara, domnișoară Calthorpe, spuse ea surâzătoare. Apoi adăugă, întorcându-se spre Charles: Nu mă așteptam să te văd aici. Probabil pentru că Elizabeth detestă să conducă noaptea, iar domnișoara Calthorpe abia a învățat.

– Bunica mea nu se simte bine după oboseala din ultimele zile, așa că am trecut puțin cu Imelda în drum spre un alt dineu.

– Ah, înțeleg, spuse Beatrix.

Cu siguranță, n-a înțeles nimic și nici eu, se gândi Imelda. Care dineu?

Nu avu însă niciun moment prielnic pentru a-l întreba pe Charles despre asta.

Nici nu se îndepărtă bine Beatrix că o altă invitată se apropie de Charles:

– Bună, dragule, unde e Elizabeth? Aveam o vorbă cu ea.

Charles trebui să explice, pentru a treia oară în acea seară, motivul pentru care bunica sa nu putuse fi prezentă la recepție.

– Hm, răspunse femeia. Nu prea e caracteristic pentru Elizabeth să aibă dureri de cap. Sper că nu începe să decadă. Trebuie să te însori, Charles. Cred că sunt o mulțime de fete pe-aici care ar fi gata să se

căsătorească imediat cu tine.

– Acum, în perioada de doliu după fratele meu? întrebă el cu un ușor tremur în glas.

– Ești cea mai mică dintre fetele familiei Bengate?

– Domnișoara Calthorpe e o tânără femeie de afaceri din Londra.

– Ah, am o vază chinezească destul de prețioasă. Aș vrea să știu exact ce valoare are. Te pricepi la obiectele orientale?

– Din păcate nu, răspunse Imelda. E un domeniu prea aparte.

Femeia se întoarse apoi spre Charles:

– Am vrut s-o întreb pe Elizabeth dacă vrea să participe la petrecerea noastră de sâmbăta viitoare.

După alte câteva amabilități, schimbate cu diverse persoane, Imelda rămase câteva clipe singură cu Charles.

– E un compliment să fii una dintre fetele Bengate?

întrebă ea.

– Nu știu. Cum ți-am spus, nu sunt prea monden.

După asta, intrară în galeriile de artă ale castelului, prilej cu care constată că și Charles era mult mai atras de acuarele, decât de picturile în ulei.

– De ce i-ați spus lui Beatrix că suntem în drum spre un alt dineu?

– A fost o nebunie să-mi închipui că vei accepta să cinezi cu mine, după ce vom pleca de aici?

– Vreți să spuneți… Doar noi doi?

– Nu cred că nu vor mai fi și alte persoane în restaurant, dar la masă sper să fim singuri.

– Aș… aș fi încântată, răspunse Imelda, simțind că i se taie respirația.

Peste mai puțin de o oră, Charles parcă mașina în curtea unei clădiri cu acoperiș de șindrilă, de lângă o moară de apă. Înainte de a intra, se

opriră lângă râul din apropiere, privindu-l tăcuți, îndelung. Înăuntru era o atmosferă foarte intimă, încăperea fiind luminată doar de lumânările care ardeau pe fiecare masă.

– Mă întreb dacă pentru tine respectabilitatea trebuie să fie una dintre calitățile unui soț, spuse Charles în mod neașteptat, între cotletul de miel și pepenele galben care li se servi după aceea.

– Nu înțeleg de ce ați spus asta, răspunse Imelda, surprinsă de panta pe care aluneca discuția, pentru că înainte tocmai discutaseră despre firele de trestie care erau așezate lângă masa lor.

– Pentru că asta a fost impresia mea, după modul în care i-ai vorbit despre Mutford bunicii mele, săptămâna trecută.

– Depinde ce înțelegeți prin respectabilitate. Eu cred că un soț trebuie să fie onest, curat și punctual, răspunse Imelda, după ce se gândi puțin. Dar nu cred că persoanele care lucrează într-un birou sunt, neapărat, mai respectabile decât cei care-și câștigă existența cu mâinile. Pentru mine e important ca munca pe care o faci să te facă fericit, să-ți placă. Nu cred că cineva care-și câștigă existența colectând toată ziua taxe de la alții poate fi o persoană mulțumită de ceea ce face. Când lucram la agenția de asigurări, nu priveam cu atâta bucurie spre ziua de mâine, cum se întâmplă acum, când îmi place ceea ce fac. Cred că Sam e o persoană mult mai fericită decât multe altele, pentru că lucrează într-un domeniu care-l atrage.

– Tu ești absolut fericită, aici? Nu-ți lipsește Londra? Nu simți nevoia să vezi alte locuri, alte țări?

– Ah, da, desigur, mi-ar plăcea să merg în străinătate. Poate anul viitor, când sper că voi avea un profit mult mai mare cu magazinul, voi face o vacanță undeva, în altă țară.

– Cred că locurile în care-mi place mie să-mi petrec vacanța nu se

potrivesc cu gusturile unei fete ca tine. Pentru un negustor de genul tău, Franța e mult mai potrivită ca Spania, unde așa-zisele antichități sunt toate din plastic, spuse Charles, după care mai luă o gură de vin, privind-o peste marginile paharului.

După ce-l așeză din nou pe masă, continuă:

– Ce te-ai face dacă ai trăi într-un loc unde nimeni nu e interesat de antichități și n-ai putea găsi nimic pentru colecția ta?

– Întotdeauna există ceva ce poate constitui o colecție: sticle vechi, scoici, chiar și pietricele. Niciun oraș nu poate fi mai frustrant ca Londra, pentru un colecționar care n-are niciun ban, replică ea, destul de rece.

Puțin după unsprezece, Charles opri mașina în fața casei ei. După ce coborâră, Imelda își vârî mâna în geantă și scoase cheile. Charles însă o prinse imediat de mână, îi luă cheile și deschise el.

Imelda tocmai vroia să-l invite la o cafea și să-i ceară părerea despre niște cărți vechi, când Charles spuse foarte hotărât:

– Eu nu voi intra. Orașul ăsta are ochi și urechi peste tot și nu vreau să-ți compromit reputația. Noapte bună, Imelda, sper că vom mai cina împreună.

– Da, mi-ar plăcea. Mulțumesc pentru seara asta.

Tânăra intră apoi în bucătărie și-și făcu o cafea. Nu putea să nu simtă o mare dezamăgire că totul dură atât de puțin.

***

Dimineața următoare, în timp ce studia cu atenție o farfurie de porțelan din anul o mie opt sute cincizeci și nouă, Beatrix intră în

magazin.

Imelda fu foarte surprinsă văzând-o și încă și mai surprinsă după ce femeia declară că vrea să cumpere farfuria, deși nu vorbiseră nimic despre preț.

– Nu credeam că vă interesează porțelanul victorian, remarcă Imelda.

– Nu mă interesează pe mine, dar unul dintre clienții mei m-a întrebat dacă am două, trei farfurii deosebite pentru dineu. Asta cât costă? întrebă ea, cercetând o cutie de argint pentru butoni, în stil Art Nouveau.

– Cred că e prețul pe cutie, spuse Imelda.

Beatrix cumpără cutia, după care își îndreptă privirile spre o pictură venețiană.

– Vrei să bei o cafea? o întrebă Imelda.

– Ah, ce drăguț din partea ta. Cu plăcere.

În timp ce tânăra așeză cești le cu cafea pe o măsuță din spatele biroului, Beatrix spuse foarte afectată, așezându-se pe unul din fotolii.

– Cred că ai auzit câte ceva până acum despre relația mea cu Charles.

Imelda o privi lung. Simțise încă dinainte că vizita ei de astăzi nu era o simplă vizită de afaceri.

– Cu puțin înainte de a veni tu la Norfolk, Charles m-a cerut în căsătorie.

– Și l-ai refuzat? întrebă Imelda, nevenindu-i să creadă.

– Da. Și acum îmi pare rău. Ți-am spus toate astea pentru că am observat că Charles e interesat de tine și am vrut să știi cum a stat situația între mine și el.

– Charles nu e interesat de mine, răspunse prompt Imelda. Am fost la recepție împreună doar pentru că bunica lui era bolnavă și se hotărâse în ultimul moment să nu mai vină.

– Nu ți-a trecut prin minte faptul că Charles însuși i-a făcut această sugestie?

– Nu, e exagerat să gândim așa. De ce l-ați refuzat?

– Prima mea căsătorie a fost o greșeală. Eram în pragul separării, când soțul meu a fost ucis într-un accident de motocicletă. După ce ai avut o căsătorie nefericită, nu te mai poți hotărî atât de ușor să te recăsătorești. A mă căsători cu Charles însemna să-i iau în grijă pe copiii fratelui lui și eu n-am răbdare cu copiii. Nici ei nu mă plac și, să fiu foarte sinceră, nici eu nu mă dau în vânt după ei. Elizabeth a adus vorba de câteva ori în prezența mea despre căsătoria lui Charles, spunând că abia așteaptă ca altcineva să administreze acea casă, pentru că pentru ea a devenit prea dificil. Și pentru mine ar fi fost la fel. Ar fi trebuit să renunț la magazin și asta n-o pot face nici măcar pentru Charles.

– Îl iubești?

– Dacă nu l-aș iubi, aș fi acum aici, confesându-mă în fața ta?

– N-ar fi fost mult mai eficient să vă confesați în fața lui Charles? întrebă Imelda.

– Charles e încă furios pe mine. Nu m-a iertat că n-am acceptat imediat cererea lui, iar eu am fost prea mândră ca să-i spun că-mi pare rău pentru ceea ce am spus.

– Atunci, unica soluție e să renunțați la mândrie și să-i vorbiți deschis.

– Da, dar e mai ușor de zis, decât de făcut, replică Beatrix, oftând. În plus, Charles mă evită, astfel că mă gândesc că și-a schimbat ideea. Am vrut să-i vorbesc despre asta când l-am văzut că intră în bibliotecă, în seara în care doamna Wingfield a dat dineul, dar când m-am dus după el am constatat că era cu tine și atunci am găsit pretextul cu enciclopedia.

În momentul acela însă, fură întrerupte de clopoțelul de la intrare, care anunță un alt vizitator. Imelda se ridică să-și întâmpine vizitatorul,

iar Beatrix o urmă grăbită.

– Am lăsat un cec pe masă, spuse ea, după care salută cu o înclinare ușoară din cap noul– venit și-i zâmbi scurt Imeldei, înainte de a pleca.

Tânăra londoneză găsi plicul pe masă pentru cele două obiecte pe care le dorise Beatrix, deși nu luase, pe moment, niciunul dintre ele.

Imelda se întrebă dacă era adevărat ce-i spusese. Nu era chiar atât de sigură că Charles ar fi vrut să se însoare cu ea. Pe de altă parte, putea fi foarte adevărat. Ideea că venise cu ea la recepție pentru a stârni gelozia lui Beatrix, îi învenină ziua și nu se mai putu gândi la altceva.

***

Duminică, Sam veni s-o ducă la un târg într-o altă localitate.

– Bună Sam, am pus de cafea. Vrei să bem acum sau e vreun bar, acolo?

– Data trecută când am fost acolo se servea totul într-o rulotă. Nu-mi amintesc să fi văzut un bar. Oricum, e o idee excelentă să stăm la o cafea împreună, înainte de plecare.

În timp ce turnă cafeaua în cești, Imelda îl privi cu luare-aminte. Ceva era foarte schimbat la el dar nu-și dădea bine seama ce. Era ceva ce nu putea defini.

– Ah, realiză ea în sfârșit… Ți-ai tăiat perciunii.

– Da, m-am gândit că nu-ți plac, spuse el, răsucindu-și încet mustața.

– Ce-au spus părinții tăi despre asta? întrebă Imelda, încurcată puțin de răspunsul lui.

– Nu erau acasă când am plecat. I-am tăiat azi-dimineață.

Ajunseră la târg pe la douăsprezece fără un sfert, iar deschiderea oficială era programată pentru ora unu…

Automobilele parcate, formau deja un șir mai lung de o milă.

Negustorii își întinseseră deja produsele pe tarabe, dar, spre surprinderea Imeldei, aproape toate erau lipsite de orice fel de valoare.

În timp ce Sam se opri să stea de vorbă cu un cunoscut, Imelda fu atrasă de două tablouri înrămate în negru cu auriu.

– Sper că nu vrei să cumperi mizeriile alea, spuse Sam, întorcându-și capul spre ea, peste umăr.

– Chiar îmi plac, răspunse Imelda, surâzând.

În spatele murdăriei de pe sticla care-l acoperea, tânăra observă naivitatea înduioșătoare a picturii.

– O liră și sunt ale tale amândouă, drăguțo, spuse proprietarul, văzând încotro se îndrepta atenția fetei.

Imelda îi plăti negustorului o liră și Sam puse tablourile în rulotă.

Mai cumpărară o serie întreagă de obiecte vechi pentru grădină, de care târgul era plin, plus câteva vase de argilă.

Vremea începu însă să se răcească și Imelda se scutură puțin, de frig.

– Ți-e rece? o întrebă Sam.

– Puțin, dar am o jachetă în rulotă.

– Ceea de ce ai nevoie acum e un hamburger cald, spuse el și o prinse de braț, conducând-o spre rulotele cu hamburgeri.

În timp ce-l așteptă să vină cu gustările, Imelda fu atentă la conversațiile celor din jur. După cele auzite, se părea că cei mai mulți dintre vizitatori erau persoane care se îndreptau spre coastă și se opreau în drum câteva minute. Foarte puțini erau cei care veneau la acest târg în mod special, așa cum făcuseră ea și cu Sam.

– Știi ce cred? spuse ea, după ce Sam se întoarse și-i oferi unul dintre

pachetele cu mâncare. Tablourile pe care le-am cumpărat sunt niște guașe din prima perioadă.

– Vrei să spui că au valoare?

– Ah, Sam, de ce ești atât de mercantil? întrebă ea cu o voce plină de dulceață. Ceea ce mă interesează nu este atât valoarea lor intrinsecă, cât vechimea lor și faptul că am recunoscut imediat că sunt niște guașe. Cei mai mulți comercianți experimentați pot recunoaște asta și pot primi pe ele o sută de lire sterline, cincizeci, fiecare.

– Eu le-aș fi vândut la jumătate, răspunse Sam. Cum ai zis că se numesc? Guarșe?

Imelda îi spuse pe litere pronunțarea cuvântului.

– E un termen francez, explică ea. E un amestec de culori de apă cu praf de China, pentru a obține opacitatea. E ceea ce în engleză numim „ vopsea de acoperire". Nu știu foarte multe amănunte despre toate astea, dar știu că pe Continent au fost mult mai populare decât aici. Am văzut o dată un astfel de tablou într-un anticariat și vânzătorul mi-a spus că era o guașă. Te-ai gândit vreodată să-ți iei o tarabă aici, ca să-ți poți vinde lucrurile?

– Vândutul nu e o problemă pentru mine. Găsirea obiectelor e dificilă. Ce zici de o raită prin târgul de la Portobello, sâmbăta viitoare? Se spune că acolo sunt cele mai mici prețuri din provincie.

– Da, pentru că sunt foarte mulți negustori de antichități acolo și e o competiție acerbă între ei. Dar ne costă cinci dolari de căciulă, să ajungem acolo.

– Putem să mergem cu trenul și să luăm prânzul la Londra… Ar fi frumos, spuse Sam.

Înainte de a răspunde, Imelda se gândi că dacă Charles o va invita undeva pentru sâmbăta viitoare va putea pierde această șansă din cauza

planificării plecării la Portobello.

Nici nu sfârșise bine aceste gânduri, când îl văzu pe Henry Wingfield, trăgându-l de mânecă pe Charles pentru a-i arăta ceva. Puțin mai încolo era și Beatrix, cu Sophie și Fanny. Probabil Beatrix îi spusese până la urmă lui Charles de ce ezitase să se căsătorească cu el, pentru că acum arătau ca cea mai fericită familie din lume, împreună. Beatrix era foarte surâzătoare, la brațul lui Charles Wingfield.

Fanny fu cea care o observă prima pe Imelda și-l atenționă pe unchiul ei.

– Bună, spuse Beatrix, în momentul în care se apropiară. Și voi veniți aici la fiecare sfârșit de săptămână?

– Din când în când, răspunse Sam, vizibil încurcat în fața afectării ei.

În timpul conversației dinainte, tinerii se prinseseră de mână și în acel moment erau încă așa. Charles spuse un bună ziua, așa, în general, fără a-i privi pe niciunul dintre ei. Cea care întreținu conversația fu Beatrix.

– Pregătește-te să auzi, foarte curând, că magazinul ei e scos la vânzare. Nu cred că va mai rămâne în această afacere după ce va fi doamna Wingfield, spuse Sam, imediat după plecarea grupului-surpriză.

– N-am observat ca Beatrix să poarte vreun inel de logodnă, spuse Imelda, care observase în atitudinea celeilalte femei un aer de triumf destul de evident.

După ce prânziră relaxați în bucătăria Imeldei, Sam desfăcu învelitoarea grosolană de pe spatele tablourilor cumpărate în târg și scoase ramele, absolut dezagreabile, în care acestea fuseseră prinse.

Tablourile erau, într-adevăr, două guașe originale, de la începutul secolului nouăsprezece.

Capitolul 8

Cu o zi înainte de a pleca împreună cu fiica sa, cu copiii și cu Charles în vacanță, la vila acestuia din Menorca, doamna Wingfield veni la Victoriana, pentru a-și lua la revedere de la Imelda.

În dimineața aceea, tânăra se dusese la una din fermele din apropiere, unde fusese chemată pentru a cumpăra un bufet imens din o mie nouă sute treizeci. Imelda refuzase politicos să cumpere bufetul, dar luă alte câteva mărunțișuri, pentru a nu se întoarce cu mâna goală.

Astfel, când trecu prin bucătăria fermierilor, văzu că patul pisicii era acoperit cu un goblen de toată frumusețea. Imelda îl cumpără pentru ea însăși, așa cum îi mărturisi doamnei Wingfield, imediat ce-i arătă cele achiziționate de la fermă.

Doamna Wingfield cercetă cu atenție toate piesele, oprindu-se îndeosebi la diamantele cu care era ornat desenul din mijlocul goblenului.

– Genul acesta, ca cel din mijlocul ornamentului, e turcesc. Cu vreo zece ani în urmă, era aici un negustor de antichități care avea multe ornamente de acest fel. Păcat că nu e semnat și datat lucrul ăsta. Cred că

e făcut cam pe la o mie opt sute șaizeci. Dar ce e cu tine, draga mea? Ești foarte palidă. Cred că ai nevoie de o vacanță. Nu ți-ai făcut niciun plan, în sensul ăsta?

– Nu. Familia mea pleacă în Scoția, dar sunt doar patru locuri în mașina tatălui meu vitreg așa că… În septembrie voi închide câteva zile magazinul și voi merge în Țara Galilor, să caut niște antichități, așa că mă voi relaxa atunci.

Doamna Wingfield cumpără câteva obiecte pentru colecția ei, după care, spre surprinderea ei, o sărută pe Imelda pe ambii obraji.

– Te voi vedea peste șase săptămâni, spuse ea. Ai grijă de tine și nu ezita să-l suni pe Charles dacă ai vreo problemă.

În după-amiaza aceleiași zile, la magazin sosi un bărbat cu accent străin. Se uită cu atenție la obiectele din magazin, dar nu se hotărî să cumpere nimic. Atunci, Imelda îi arătă guașele.

Bărbatul îi oferi șaizeci de lire sterline lire pentru amândouă, dar Imelda refuză să i le vândă la acest preț.

După plecarea lui – cu promisiunea că o va căuta la următoarea lui călătorie în Anglia – fata regretă că nu acceptase prețul. După aceea însă, se gândi că poate era mai bine să le păstreze pentru ea însăși. Poate e bine să pun câteva lucruri deoparte, pentru când voi fi bătrână, se gândi ea. Apoi, gândul că poate va rămâne singură toată viața îi îngheță inima de groază. Își dorea foarte mult o familie, copii, să aibă pe cineva alături, la bine și la rău. Poate, însă, nu va fi așa. Poate va rămâne pentru totdeauna domnișoara Calthorpe, negustoreasa de antichități, și nu va fi niciodată doamna Cineva, soție și mamă.

În săptămâna care urmă, vremea fu rece și închisă, iar sufletul Imeldei înnorat, ca și cerul,

Într-una din zile, uitându-se pe fereastra magazinului, îl văzu pe

Charles de cealaltă parte a drumului.

Era îmbrăcat într-un costum vechi și era încălțat cu cizme de fermier. Nu se uită spre magazin și Imelda se întrebă dacă atunci când se va întoarce acasă o va căuta. Era sigură că doamna Wingfield îi ceruse să vadă ce se întâmplă cu ea.

Începu să plouă și Imelda își controlă cutia poștală, întrebându-se dacă se gândise cineva la ea. Ilustrata primită de la Menorca nu avu însă puterea să-i ridice moralul.

Își ocupase toată ziua reparând un abajur roz, în speranța că această ocupație îi va restabili puțin starea de spirit.

Spre seară, se auzi o bătaie în ușa din spatele casei. Gândindu-se că era Sam, pe care nu-l mai văzuse de câteva zile, se ridică repede de pe scaun și se duse să deschidă. Era Charles.

– Bună seara, spuse el. Am picat din nou într-un moment nepotrivit?

– Nu, nicidecum, răspunse Imelda. Vă rog, intrați.

– A, ai primit o ilustrată din insulă, spuse el, văzând cartea poștală pe măsuța din sufragerie.

– Da. Se pare că se simt cu toții foarte bine acolo. Vreți să vă ofer o cafea?

– Nu, mulțumesc.

– Ceva de băut, atunci? Vin, bere, limonadă?

– Bere, te rog, răspunse el, deși avea aerul cuiva care n-are de gând să zăbovească prea mult.

– Aveți vreo veste interesantă? întrebă Imelda, punând berea într-o halbă.

– Da, am o scrisoare de la bunica mea. N-am prea ieșit în ultima vreme, așa că am cam fost rupt de lume.

Într-adevăr, era palid și obosit. A muncit din răsputeri, se gândi

Imelda.

Pe măsuța lângă care se așezase erau o serie de obiecte și Charles luă un cuțit de tăiat plicuri și îl studie cu atenție. Apoi, spre surprinderea Imeldei, îl ridică în lumină și-l studie îndelung.

– Știi istoria acestor lucruri? întrebă el.

– Nu, în afară de faptul că se pare că au fost făcute în Franța.

– Mă rog, de fapt n-am venit aici ca să vorbim despre astea. Altă dată, poate. Acum, am venit să-ți cer o favoare.

– O favoare?

Charles îi studie fața câteva minute bune, cu o expresie foarte serioasă, ca și cum ar fi căutat să vadă ceva anume.

– Poate … favoare, nu e tocmai cuvântul potrivit, pentru ceea ce vreau să-ți cer…

– Ce anume?

– Poți să închizi magazinul două săptămâni și să mergi, în locul meu, la Menorca?…

– Să merg la Menorca? repetă, năucită, Imelda.

– Mătușa mea a trebuit să renunțe la vacanță și să se întoarcă urgent acasă. Soacra ei a avut un accident și n-are cine să aibă grijă de socrul ei, care e invalid, în timp ce soția lui e în spital. Am primit o telegramă în după-amiaza asta. Mătușa e deja în drum spre Anglia, iar bunica mea a rămas singură cu copiii în Menorca. Eu am aici o întâlnire foarte importantă la sfârșitul săptămânii și nu vreau s-o pierd. M-am gândit să caut pe cineva care să meargă în locul meu acolo, până când voi fi liber. M-am gândit la tine…Normal…

– Normal? repetă uimită Imelda. De ce eu? De ce nu… Beatrix?

– Bunicii mele nu-i place Beatrix. Dar compania ta îi face plăcere. În plus, ai muncit foarte mult, ți-ai schimbat toată viața într-un timp atât de

scurt… O vacanță ar fi binevenită pentru tine, după toate astea.

Imelda făcu eforturi să-și adune gândurile, astfel că nu putu să spună nimic.

Văzând că tace, Charles continuă:

– Dacă te gândești că te-ar putea costa prea mult, n-ai de ce să te temi. N-ai nevoie de haine noi, iar costul călătoriei îl voi suporta eu, bineînțeles. Până la Gatwick te duc eu cu mașina. În plus proprietarii din insulele din Mediterană au niște drepturi de reducere a costurilor pentru biletele de avion, pentru ei și familia lor.

– Dar eu nu fac parte din familia dumneavoastră.

– E o listă foarte largă de posibilități, astfel că poți să beneficiezi de reducere în calitate de prietenă a mea. N-ai nimic împotrivă, sper, dacă vom completa formularele astfel.

– N-ați putea mai bine să mă trimiteți în calitate de asistentă medicală pentru bunica dumneavoastră? Și cred că toate cursele charter cu care v-ați gândit să plec sunt deja ocupate, în această perioadă.

– Da, dar de multe ori se întâmplă ca cineva să renunțe în ultimul moment. Pe de altă parte, am fost coleg de școală cu directorul aeroportului.

– Când ați vrea să plec? Imediat, presupun… Mâine, dacă e posibil, nu-i așa?

– Da, mâine ar fi perfect, dacă vom reuși să găsim loc în avion. Dar poți fi gata atât de curând?

– Nu văd ce m-ar împiedica. Ați spus că n-am nevoie de multe haine.

– Nu, dar nu uita de costumul de baie. Ai nevoie și de o rochie acolo, dar nu mai mult de una.

– Aveți vreo idee, la ce oră trebuie să plecăm mâine?

– La opt dimineață, răspunse Charles, ridicându-se în picioare.

Acum, e mai bine să plec. Trebuie să mai dau niște telefoane și probabil ai și tu niște lucruri urgente de făcut, în acest caz. Nu ți-e frică să stai singură aici?

– Nu. Nu sunt într-un loc izolat. Sunt în inima satului. Pentru mine tot sat e, chiar dacă, oficial, e oraș.

– Oricum, ar trebui să blochezi ușa de la intrare cu ceva, după lăsarea întunericului. Bătrânii și femeile singure sunt întotdeauna ținta infractorilor. Noapte bună, Imelda, și mulțumesc că ai fost de acord să mă salvezi.

Imelda își anunță imediat mama,care spuse entuziasmată:

– Dar e minunat, draga mea… Două săptămâni, în care doar să te bălăcești în mare și să stai la soare e un vis. Cred că faptul că ai deschis acest magazin ți-a purtat mai mult noroc decât ți-ai închipuit.

– Da, probabil, fu de acord Imelda.

– Familia Wingfield cred că te apreciază foarte mult dacă ți-au cerut așa ceva. Ai grijă însă să nu-ți pierzi capul pe-acolo după niciun donjuan, ai auzit? Nu avem nimic împotrivă că locuiești în Norfolk, dar Menorca e prea departe, continuă doamna Dereham.

După ce vorbi cu mama ei la telefon, Imelda se uită la ceas, pe urmă își puse trenciul și ieși să-și scoată mașina din garaj.

Deși cunoștea strada pe care locuia Sam, nu știa la ce număr e casa părinților lui. Îi spusese însă că, noaptea, ține rulota în fața casei. Având această informație, îl putea găsi.

Rulota era într-adevăr în fața casei cu numărul șaptesprezece, alături de o altă mașină, probabil a tatălui său, dar în casă nu se vedea nicio lumină.

În alte circumstanțe ar fi dat un telefon înainte, dar acum fusese prea grăbită.

Urcă în fugă cele câteva trpte și bătu la ușă.

În afara muzicii „pop" care se auzea în surdină, niciun alt zgomot nu răzbătea dinăuntru. Totuși, după câteva minute, o femeie cu o față extrem de nervoasă, probabil mama lui Sam, după cum presupuse Imelda, întredeschise ușa.

– Doamna Mutford? întrebă Imelda, surâzând. Eu sunt Imelda Calthorpe. Iertați-mă că vă deranjez la ora asta. Aș putea, vă rog, să vorbesc puțin cu Sam?

Doamna Mutford o privi din cap până-n picioare, cu o expresie extrem de uimită și de curioasă.

– E sus. Ar fi mai bine să intri, spuse ea și o conduse într-o cameră spațioasă, în care se ajungea prin bucătărie. Domnul Mutford stătea comod într-un fotoliu din fața televizorului și când o văzu dădu doar ușor din cap, după care își mută din nou atenția asupra ecranului.

Casa era, observă Imelda, acel tip vechi în care o scară interioară, construită lângă perete, dădea spre camerele din spate.

Doamna Mutford deschise ușa din capătul scărilor și strigă, nemulțumită:

– Sam, te caută o tânără!…

După asta, se întoarse în cameră și își aprinse o țigară, deși fumul dinăuntru făcea deja aerul irespirabil.

Nu o invitase pe Imelda să se așeze și de fapt, nici n-ar fi fost posibil să iei loc undeva, pentru că singurul fotoliu din cameră era cel pe care stătea domnul Mutford. Mai era un scaun înalt lângă masa din centru, dar era plin cu medicamente, reviste, haine care așteptau să fie călcate și alte lucruri aruncate la-ntâmplare.

Masa nu fusese nici ea curățită de la micul dejun, pentru că erau încă niște farfurii cu resturi de cereale și lapte, printre care se așezaseră tot

felul de ustensile de uz casnic și medical. Sau poate, se gândi Imelda, mâncaseră cereale la cină și nu strânseseră după aceea. După tot aspectul casei, erau foarte probabil genul de oameni care mâncau cereale cu lapte indiferent de oră, pentru a nu-și mai complica existența cu gătitul.

Doamna Mutford nu-i mai acordă nici ea niciun fel de atenție, dar în două minute de când fu anunțat, Sam coborî în fugă scările.

– S-a întâmplat ceva rău?

– Nu, doar că a intervenit ceva neprevăzut și am vrut să te înștiințez. Am putea să stăm de vorbă în mașina mea? Nu vreau să deranjez.

– Bună idee, replică el, aproape scoțând-o din casă, de teamă să nu audă vreo remarcă nelalocul ei din partea vreunuia dintre părinți.

– Cred că ai auzit deja destule bombăneli vulgare, continuă el.

– Sunt multe probleme în timpurile astea cu hoții, și venirea mea la această oră a fost atât de nepotrivită, spuse Imelda. Trebuia însă să-ți spun că voi pleca pentru două săptămâni. Și mă întrebam dacă poți să stai la magazin în locul meu, în tot acest timp.

Sam o privi lung, dar înainte ca el să răspundă, Imelda deschise portiera și se așeză pe scaunul șoferului, după care deschise ușa cealaltă pentru el.

– Vrei să spui că te-ai gândit să mă lași pe mine să vând în locul tău? întrebă el, uimit, așezându-se lângă ea. După tot ce ai văzut și auzit în casa asta?

– Dar ce-are a face asta cu noi doi? întrebă Imelda.

– Din cauza asta m-a părăsit Diana și ea nu e atât de sofisticată ca tine. Doamna aia bătrână de la Hall n-ar fi invitat-o pe ea niciodată la un dineu.

– Doamna Wingfield? Ar fi invitat-o, probabil, dacă Diana era și ea colecționară. Când două persoane împărtășesc aceeași pasiune, nu mai

există bariere între ele.

– Chiar crezi asta, Imelda?

Ceva din vocea lui o făcu să schimbe subiectul.

– Nu va trebui să te obosești prea tare cu magazinul, pentru că doamna Walsham va fi acolo în fiecare dimineață.

– Imelda, dar n-am nevoie de ajutorul ei. Mă indispune prezența ei, pentru că vorbește tot timpul.

– Doar pentru că acasă n-are cu cine să vorbească, răspunse Imelda. Nu pot să n-o chem, Sam, s-ar simți prost. Dar îi voi spune foarte clar că tu ești cel care va lua decizii, pentru că ești în domeniu.

– Dar unde te duci? S-a întâmplat ceva cu mama ta?

– Nu, dar doamna Wingfield are nevoie de mine. E în vacanță în Spania, cu cei trei nepoți. Fiica ei, care a fost până acum cu ea, a trebuit să se-ntoarcă în Anglia, să vadă de soacra ei care a avut un accident, și de socrul ei paralizat.

La aceste cuvinte, Sam rămase nemișcat, cu mâinile pe genunchi. Pe urmă, spuse încet:

– Bine. Voi sta în magazinul tău după ce îmi termin treburile.

– Ah, Sam, îți mulțumesc atât de mult. Nu știam…

Fraza îi fu însă suprimată brusc de sărutul cu care îi acoperi Sam gura.

Fusese un șoc și nu prea. Imelda se așteptase ca acest lucru să se întâmple la un moment dat, dar nu în acel moment și în acel loc.

Tot ce-i rămânea de făcut era să nu-i răspundă la sărut, pentru a-l face pe Sam să înțeleagă, astfel, că între ei e doar prietenie.

– Oh, la dracu! exclamă el, îndepărtându-se.

– Îmi pare rău, Sam. Țin foarte mult la tine, dar…

Imelda lăsă fraza în aer, neștiind exact ce-ar putea spune.

– Dar nu-ți poți închipui că unul ca el îți poate fi socru, spuse Sam,

privind încruntat spre casă.

– Nu are nimic de-a face cu familia ta. Ai uitat cum era casa mătușii mele?

– A fi nebun e mai onorabil decât a fi prost, replică el. Televizorul și bingo e tot ce-i interesează. De alte lucruri nici nu vreau să audă.

– Trebuie neapărat să stai cu ei? Nu-ți poți găsi ceva în altă parte?

– Da, poate am s-o fac. Spune-mi când pleci. De la ce oră să stau la magazin?

– Când poți tu… Nu vreau să te deranjez prea mult….

– Nu fi proastă!…

– Când pleci?

– Dimineață…

– Bine. Lasă cheile la doamna Medlar și nu-ți face griji. Noapte bună.

Imelda nici nu apucă să răspundă, că Sam trânti deja portiera după el.

Imelda îl petrecu, tristă, cu privirea, după care se duse la doamna Walsham, care, așa cum bănuise tânăra încă de la început, vroia să aibă ea singură grijă de magazin.

– N-aș vrea să dispară ceva și să cad eu vinovată, spuse ea.

– Dar Sam se pricepe mai bine să vândă, e din domeniu…

– Da, nu mă îndoiesc, răspunse doamna Walsham cu răceală.

– Eu am foarte multă încredere în el. Fără ajutorul lui, nu știu când aș fi putut deschide magazinul. Dacă nu puteți să aveți încredere în el așa cum am eu însămi, atunci cred că va trebui să-l las pe el singur să vadă de magazin.

În ciuda așteptărilor Imeldei, doamna Walsham nu se simți ofensată de hotărârea fetei.

– Sper că nu vrei să te căsătorești cu acest tânăr, draga mea, spuse

doamna Walsham în momentul în care Imelda se pregăti de plecare.

– Nu, nu-i nimic de genul ăsta între noi, răspunse Imelda.

Deși poate ar fi fost mai bine dacă era, se gândi ea, când se urcă în mașină.

Abia își puse mașina în parcare, când auzi telefonul sunând.

Deschise ușa cât putu de repede, temându-se ca nu cumva să înceteze înainte de a apuca să ridice receptorul.

– Te-am scos din baie? întrebă Charles.

– Nu, nu. Puteți aștepta o clipă, vă rog?

Puse apoi receptorul pe masă și se duse să închidă ușa.

– Iertați-mă că v-am făcut să așteptați, spuse ea, întorcându-se.

– Ah, eu sunt cel care trebuie să-mi prezint scuze, pentru că te-am deranjat la o oră atât de târzie, replică Charles și vocea lui, în general plăcută, îi păru Imeldei și mai atractivă la telefon.

– Am vrut doar să-ți spun că am rezervat un bilet pentru tine mâine și în plus, am reușit să găsesc un bilet la avion de la Norfolk la Gatwich. Așa că nu-i nevoie să pleci de acasă mai devreme de ora zece și jumătate.

– Oh, minunat, spuse Imelda, entuziasmată.

Imeldei i-ar fi plăcut s-o ducă el cu mașina, dar, oricum, vor sta câteva ore împreună, ceea ce pentru ea era de-a dreptul o fericire.

– Mi-ai răspuns ca și cum ai fi avut și altceva în gând, spuse el. Dacă te-ai răzgândit, nu te teme să mă anunți.

– Nu, nu m-am răzgândit. Tocmai îmi făceam bagajul.

– Nu te culca, totuși, prea târziu. Ne vedem dimineață. Noapte bună, Imelda.

– Noapte bună…

A doua zi dimineață, când veni Charles după ea, Sam plecase deja, după ce vorbiseră câteva minute, iar doamna Walsham tocmai

despacheta niște chinezării.

– E această doamnă destul de competentă pentru a-ți ține locul? întrebă el imediat ce porni motorul.

– Nu chiar, dar Sam va fi acolo aproape tot timpul.

Charles nu răspunse. După un timp întrebă, schimbând subiectul:

– Ai mai fost cu avionul?

– Nu, niciodată. Abia aștept să văd cum e.

Aeroportul era destul de nou. Norfolk acceptase destul de târziu acest avantaj al civilizației.

Imelda fusese o dată în aeroportul din Londra, deși nu zburase niciodată, așa că, în comparație cu ceea ce văzuse acolo, acest aeroport îi păru incredibil de mic.

Cu câteva minute înaintea sosirii avionului, prietenul lui Charles își făcu apariția, salutând zâmbitor.

După ce Charles făcu prezentările, cei doi bărbați începură să discute despre costurile combustibilului pentru o astfel de cursă, până când stewardesa îi chemă în avion pe cei trei pasageri înscriși pentru cursa din Norfolk.

Atunci, Imelda se întoarse emoționată spre Charles, întrebându-se în ce mod să-și ia la revedere.

Ghicindu-i starea, bărbatul luă inițiativa și o prinse de umeri. Apoi se aplecă brusc spre ea și o sărută pe gură.

– La revedere, dragostea mea, spuse el, în mod cu totul și cu totul neașteptat. Ne vom revedea curând.

După asta, se îndepărtă grăbit.

Odată ce avionul își luă zborul, Imelda constată că zburând cu un avion mic e mult mai relaxant și mai plăcut decât într-un gigant care se ridică la o altitudine care îți dă fiori.

În cea mai mare parte a primului ei zbor însă, mintea i se concentră asupra surprinzătorului mod în care Charles își luase rămas-bun de la ea.

De ce a făcut asta? Desigur, nu de ochii lumii. Scrisese în documentele de călătorie că era prietena lui, dar directorului aeroportului era unul dintre prietenii lui cei mai apropiați, astfel că, și dacă i-ar fi spus adevărul, n-avea nicio importanță pentru el.

Făcuse asta pentru că o văzuse foarte emoționată și dorise să-i provoace un șoc pentru a o face să nu se mai gândească atât de intens la zbor? Păruse destul de amuzat când se aplecase spre ea.

La Gatwich, Imelda fu luată sub aripa ocrotitoare a prietenului lui Charles, John Brancaster. Luară prânzul împreună și cum Charles îi spusese că ea făcea comerț cu antichități și cum era el însuși un colecționar pasionat, vorbiseră foarte mult despre acest subiect. După asta, însă, inevitabil, discuția se axă pe subiecte legate de Charles. John îi vorbi, mai ales, despre anii lor de școală. Îi spuse apoi despre relația încordată a tânărului Wingfield cu bunicul său și cât de mult îl afectase acest fapt.

– Dar de ce nu se înțelegea cu bunicul lui? întrebă Imelda, foarte surprinsă.

– Charles nu ți-a vorbit niciodată despre asta? Ah, da, presupun că n-a făcut-o, din respect pentru doamna Wingfield. A fost întotdeauna foarte apropiat de bunica sa, iar aceasta a făcut tot posibilul pentru a-i ușura situația. Vezi… Bunicul său n-a fost niciodată de acord cu nora sa, care era străină. Nu știu exact dacă era franțuzoaică sau italiană. Părinții mei au întâlnit-o, o dată, pe fugă. După câtva timp, s-a recăsătorit și s-a dus în țara ei.

– Lăsându-și ambii fii aici? întrebă Imelda, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Da. După moartea soțului ei, n-a mai suportat să trăiască la țară, cu două persoane bătrâne și doi copii, o viață care nu mai avea farmecul dinainte. Știu povestea doar din auzite, dar se pare că doamnei Wingfield îi fusese indiferent dacă nora sa îl ia și pe Charles cu ea. Nu se putuse, însă, despărți de Piers. Dar, în același timp, nu vroia să-i despartă pe cei doi frați, așa că l-a luat și pe Charles în îngrijire.

– Dumnezeule! Ce situație.

– Da. Ironia este însă faptul că Charles seamănă fizic cu mama sa, dar are caracterul tatălui lui. Piers avea, din punct de vedere fizic, absolut toate caracteristicile unui Wingfield, dar la caracter semăna cu mama sa. Era la fel de egoist ca ea.

John făcu o pauză pentru a-și aprinde o țigară, după care continuă:

– Piers a fost trimis să urmeze școala pe care o făcuse înainte și tatăl său, dar acolo nu știu exact ce a făcut că a fost cât pe-aci să fie exmatriculat. Charles a urmat aceeași școală pe care am urmat-o eu și a terminat ca șef de promoție. Chiar și atunci, însă, bunicul lui a refuzat să recunoască faptul că valoarea lui era de zece ori mai mare decât cea a lui Piers.

– Dar Charles cum se înțelegea cu fratele său?

– Surprinzător de bine, având în vedere faptul că erau totalmente diferiți. Imediat ce Charles s-a întors de la Cambridge, însă, unde a terminat de asemenea cu toate onorurile, a plecat în străinătate. Îi scria bunicii sale regulat, dar până la moartea lui Piers n-a mai vrut să calce pe-aici și cred că nu poate fi blamat.

– Aveți idee ce a făcut în tot acest timp în străinătate? Cum și-a câștigat existența?

– Nu. A evitat întotdeauna acest subiect, așa că nu l-am mai întrebat. Oricum, cunoscându-l pe Charles, cred că și-a văzut mai departe de

cariera lui.

– Am înțeles că după moartea fratelui său s-a retras la Menorca. E un loc în care, un străin, își poate continua o carieră?

– Foarte posibil că nu, dar Charles vorbește șase limbi străine, așa că, în mod sigur, i-ar fi fost destul de ușor să continue, și aici să se ocupe de profesia lui.

Cel de-al doilea zbor trecu și mai repede ca primul, pentru că acum Imelda se gândi tot timpul la cele discutate cu John despre Charles, la masa de prânz. Începea să înțeleagă acum de ce de-atâtea ori părea să fie cufundat într-o lume a lui. O astfel de copilărie e normal să-l fi făcut foarte rezervat. Chiar dacă bunica lui i-a fost întotdeauna aproape, ostilitatea bunicului lui și modul în care-l favorizase tot timpul pe fratele său nu putea să nu lase urmări în sufletul lui. Toate acestea i-au influențat, desigur, caracterul și probabil a avut ceva resentimente în trecut, ceea ce-l face să se simtă și mai obligat să aibă grijă de cei trei copii ai fratelui său. Poate le refuză niște lucruri – cum e situația cu orele de călărie pentru Sophie, dar le acordă tot timpul și tot interesul.

Imelda era convinsă că o astfel de copilărie l-a făcut să fie foarte rezervat și cu femeile. Citise asta undeva, reflectă Imelda. Copiii privați de iubire, în viața lor adultă stabilesc foarte greu o relație durabilă cu cineva. Totuși, se gândi ea, asta face probabil ca atunci când iubește pe cineva s-o facă într-un mod foarte profund.

Cu toate că sărutul lui fusese deosebit de cald, Imelda nu era convinsă că Charles lăsase garda jos pentru ea.

Capitolul 9

Prima imagine care i se relevă în fața ochilor, odată ajunși deasupra insulei Menorca, fu coasta calcaroasă și aproape lipsită de vegetație.

Aeroportul era și el extrem de mic, iar fețele grupului compact care formau suita celor care așteptau zâmbitori sosirea pasagerilor, erau doar de tip spaniol.

Contrariată, Imelda se uită în jur cu atenție, când îl văzu pe Henry alergând spre ea:

– Unde sunt ceilalți? întrebă tânăra, trăgând cu greu valiza după ea.

– Doar eu și Paco suntem aici. Fetele s-au dus la o aniversare la Binibeca, iar bunica are o durere de cap atât de mare că nu s-a putut deplasa, așa că m-a rugat pe mine să vin să vă întâmpin. Ați călătorit bine?

– Da. Au fost nori deasupra Franței, dar am văzut, totuși, Pirineii.

În parcare, Henry i-l prezentă Imeldei pe Paco, un tânăr indigen care nu vorbea deloc engleza.

– E fratele Mariei, explică Henry. Maria e femeia care are grijă de Na Vell, când niciunul dintre noi nu e aici.

După ce părăsiră aeroportul, merseră câteva mile pe o șosea

principală, după care intrară pe un drum de țară, insipid și arid. Apoi cotiră pe o stradă lăturalnică, flancată de un perete stâncos, pe care Imelda îl observase încă din avion. Dintr-o dată, la capătul drumului, se ivi o poartă greoaie de lemn, arsă de soare.

– Na Vell pare puțin izolat, comentă Imelda, după ce trecură prin cea de-a doua poartă. Există un telefon, acolo?

– Nu cred că e nici o familie, care să aibă telefon în Menorca, spuse Henry.

– Ce se întâmplă dacă avem o urgență, atunci? Dacă trebuie să chemăm un medic?

– Cred că trebuie să mergem până la cel mai apropiat hotel. Sau, poate, sunt telefoane și la magazine. Cred că abia aștepți să înoți, nu-i așa? schimbă Henry subiectul.

O jumătate de oră mai târziu, Imelda îl însoți pe Henry pe o plajă izolată din apropierea casei.

Imelda n-o văzuse încă pe doamna Wingfield, pentru că, de îndată ce ajunsese la Na Vell, Maria îi spuse cu o mimică extrem de expresivă că señora doarme și a lăsat instrucțiuni să nu fie deranjată.

După aceea, femeia spaniolă o conduse pe Imelda într-un dormitor mic, dar foarte plăcut, iar Henry o lăsă puțin singură, pentru a se schimba în costum de baie.

– Va trebui să aveți grijă să nu stați prea mult la soare, spuse el, când ajunseră pe plaja plină de umbrele. Bunica a fost foarte grijulie cu noi, în prima zi. V-ați adus niște ulei de plajă?

– Da, spuse Imelda scoțând o sticluță cu ulei de plajă din geanta cu care venise.

– Știți, cumva, când vine unchiul Charles? E mult mai amuzant când e și el cu noi.

– Peste două săptămâni, cred.

În timp ce băiatul o zbughi în apă, Imelda începu să-și maseze corpul cu ulei, întrebându-se ce făcea Charles la acea oră.

Apa mării îi păru incredibil de rece în primul moment, în comparație cu temperatura ridicată a aerului. După câteva minute însă începu să se acomodeze și înotă fericită spre larg.

– Nu mai folosește nimeni această plajă? îl întrebă Imelda pe Henry, care se apropiase de ea, râzând mulțumit văzând-o cum plutește pe spate.

– Nu e plaja noastră. Vin și localnicii aici, câteodată. Străini, n-am văzut încă. Nu-i așa că-i un loc grozav?

– Da, e foarte plăcut, recunoscu Imelda, străduindu-se să se concentreze asupra priveliștii.

Și ei îi lipsea Charles la fel de mult ca lui Henry, dar nu vroia să se gândească acum cât de trist va fi când va pleca de aici, în ziua în care Charles tocmai își va începe vacanța în aceste locuri minunate.

Soarele își pierduse mult din putere când Imelda și Henry se întoarseră la Na Vell și o găsiră pe doamna Wingfield bându-și cafeaua la umbră, lângă peretele de est al casei.

– Draga mea copilă, spuse ea, imediat ce-i văzu venind. Ce fericită sunt să te am aici, cu mine. Te rog să mă ierți că nu te-am așteptat la aeroport. Nu sufăr prea des de dureri de cap, dar azi– dimineață tocmai am avut una incredibil de puternică. Din vina mea, probabil. Am băut prea mult vin și chorizo la cină, aseară. Din fericire, a trecut. Henry a fost o gazdă bună?

– Ah, da, excelentă, spuse Imelda zâmbind și privind cu afecțiune spre băiatul care le urmărea cu bucurie. M-a învățat să folosesc tubul cu oxigen. Vă simțiți într-adevăr, mai bine, doamnă Wingfield? Sper că nu

v-ați dat jos din pat din cauza mea.

– Nu, draga mea. Mă simt perfect, acum. Trebuie că ești însetată, după atâta înot. Henry, vrei, te rog, să-i spui Mariei să ne aducă o carafă cu limonadă rece? Charles a adus aici un frigider și a pus lumină electrică, așa că ne bucurăm de tot confortul vieții moderne chiar și într-un astfel de loc.

Puțin după apusul soarelui, Fanny și Sophie fuseseră aduse acasă de către tatăl fetei la a cărei aniversare participaseră. Discutară câteva minute, râzând și bând limonadă rece, după care plecă în direcția din care venise Maria cu o oră mai înainte.

Cea mai apropiată fermă era la vreo șapte kilometri, ceea ce o făcu pe Imelda să se îngrijoreze în legătură cu posibilitatea de a da un telefon urgent.

Pentru că doamna Wingfield arăta destul de obosită, Imelda o ajută pe Maria să pună cina.

Mai târziu, după ce copiii se duseseră la culcare, Imelda o însoți pe doamna Wingfield pe terasa construită de Charles în prelungirea vechii case.

– Mă bucur foarte mult că ai acceptat să vii aici. Copiii sunt plini de energie și fără ajutorul fiicei mele nu m-aș fi descurcat cu ei. În plus, clima asta mă secătuiește de tot. Te simți bine într-un astfel de climat, Imelda?

– Nu știu încă. N-am mai fost niciodată în vacanță, până acum. După moartea tatălui meu nu ne-am mai putut permite așa ceva.

În următoarele zile, Imelda constată însă că nu doar căldura, ci toată atmosfera insulei îi făcea extraordinar de bine.

Îi plăcea nespus să meargă dimineața, la prima oră, să joace badminton cu Henry. Adora marmelada cu pâine caldă, făcută în

cuptorul din curtea casei, care era atât de diferită de cea făcută în fabrică. Îi plăcea să iasă din apa mării și să se așeze udă pe prosopul așezat pe nisip, lăsând soarele să-i usuce stropii plini de sare care-i alunecau mângâietor pe trup. Adora să lâncezească în patul din camera ei, după-prânz, când doamna Wingfield insista ca toată lumea să-și facă siesta.

La sfârșitul primei săptămâni de vacanță, Imelda era deja destul de bronzată pentru a-și permite să stea până seara pe plajă, fără să mai îmbrace altceva în afara costumului de baie.

Într-una din zile, când copiii se duseseră cu Paco la Alayor, un oraș vecin unde puteau să-și cheltuiască banii de buzunar pe dulciuri specifice insulei, Imelda se duse singură la plajă. După câteva minute de stat la soare, cu ochii închiși, auzi pe cineva în spatele ei, interpelând-o în spaniolă.

Speriată, deschise imediat ochii și nu mică îi fu surpriza când îl văzu pe Charles aplecat deasupra ei.

– Charles, cum se face că ai venit atât de repede? exclamă ea, bucuroasă.

Era prima oară că îi spunea pe nume, dar amintirea sărutului fierbinte pe care i-l dăduse la despărțirea de pe aeroport o făcu să nu i se mai poată adresa atât de distant ca înainte.

Charles observă schimbarea și zâmbi mulțumit, înainte de a-i răspunde:

– Am putut să vin mai repede decât am anticipat. Cum te simți aici? întrebă el, mângâindu-i ușor coapsele.

– Bine, spuse ea, emoționată. Își dădea seama că stau foarte aproape și pot fi văzuți, dar pur și simplu nu se putea îndepărta. Era un șoc mult prea plăcut să-l vadă acolo.

– Ești fierbinte, spuse el, continuând s-o mângâie. Și sărată, adăugă după ce își lipi scurt buzele de umărul ei. Am venit cu avionul de două și pentru că n-am găsit nimic care să mă aducă până aici, am venit pe jos. Unde e niños?

Acesta era unul dintre cuvintele pe care Imelda le învățase deja acolo.

– A plecat cu copiii la Alayor, iar doamna Wingfield e cu Maria la niște persoane care au câteva lucruri din timpul ocupației engleze. Ai prânzit? Pot să vin în casă și să-ți încropesc ceva de mâncare.

– Cred că mai întâi de toate am nevoie să fac un duș și să-mi schimb hainele. Am fost la Londra toată ziua de ieri și toată dimineața de astăzi, spuse el, uitându-se la pantalonii negri, de la costumul pe care-l purtase până aici. Iar acum, continuă el, privind lung bikinii Imeldei, simt nevoia să fiu dezbrăcat complet.

Douăzeci de minute mai târziu, Charles intră în bucătărie, îmbrăcat doar în pantaloni scurți, albi, și un tricou verde-deschis, arătând exact ca un băștinaș.

– Dumnezeule, ce piele maronie ai!… Eu nu sunt atât de închisă la culoare nici după aproape două săptămâni de plajă, spuse Imelda, comparând încheietura mâinii ei cu a lui.

Nu-l văzuse niciodată atât de sumar îmbrăcat și era surprinsă să vadă că avea un corp atât de atletic.

Charles se duse direct la frigider.

– Ah, boquerones ! Îți place asta? întrebă el, întinzând bolul spre ea.

Imelda încuviință și acceptă oferta.

– M-am obișnuit repede cu mâncarea de aici, dar totuși, pâinea a devenit favorita mea. Cred că m-am îngrășat.

– Dacă e așa, atunci îți stă foarte bine, spuse Charles cu o strălucire aparte în ochi.

Imelda își aminti atunci de sărutul lui de la aeroport și-l întrebă cu respirația întretăiată.

– Vrei să mănânci salata pe terasă?

Charles încuviință și în timp ce își luă prânzul, îi spuse:

– Straniu. Nu m-ai întrebat ce se mai aude cu magazinul tău.

Imelda realiză atunci că Victoriana îi ieșise cu totul din cap din momentul în care sosise aici.

– Mi-am spus că dacă e ceva în neregulă mă anunți tu.

– Am câteva rânduri din partea celui care are grijă de magazinul tău. Mă duc să ți le aduc.

În momentul în care se întoarse, Imelda îi spuse:

– Acum că ești aici, nu e nevoie ca eu să mai rămân.

– Te grăbești să pleci acasă?

– Nu, dar…

– Atunci, de ce ai face-o?

– Am un motiv. Nu mai e nicio cameră liberă aici. Tu unde vei dormi?

– Într-un pat de campanie, aici, pe terasă, unde aș fi dormit chiar dacă ar fi fost toată casa goală.

Apoi ciuli urechile și spuse zâmbind:

– Avem vizitatori.

„Vizitatorii" se dovediră a fi doamna Wingfield și Maria, întorcându-se acasă cu corpul unei trăsurici așezat cu grijă pe un cărucior de copil.

La vederea lui Charles, Maria se animă dintr-o dată și se angajă într-o conversație deosebit de veselă.

– Ce amuzant, Imelda, spuse doamna Wingfield. Întotdeauna mi-am dorit să mă plimb cu o trăsurică de felul acesta și uite unde era ceea ce am sperat dintotdeauna să găsesc. În plus, am găsit o vestă bărbătească,

din secolul optsprezece, de toată frumusețea și un șorț tradițional de mătase, din perioada georgiană timpurie. Charles spuse ea apoi, ca și cum abia atunci l-ar fi observat. Ce minunat că ai venit mai repede; Imelda va avea astfel prilejul să vadă câte ceva din viața de noapte a insulei. Cred că prima ei săptămână aici a fost foarte departe de ceea ce se numește în mod obișnuit o vacanță.

– Ah, dar nu m-am plictisit deloc, protestă Imelda.

– Știu că nu, draga mea. Ești prea inteligentă ca să te poți plictisi, răspunse doamna Wingfield cu căldură. Asta nu înseamnă însă că nu te-ai fi putut distra mai mult, dacă aveai aici pe cineva care să iasă cu tine seara. Acum că Charles e aici, poți vedea niște spectacole de flamenco, în vreun club de noapte în aer liber, la San Luis. Am fost o dată într-unul, dar am uitat cum se numește, spuse ea, uitându-se apoi întrebătoare spre nepotul ei.

– Sa Tanca, răspunse Charles, dar era foarte dificil pentru Imelda să-și dea seama dacă această sugestie îi făcuse plăcere sau nu.

– Cred că sunt aici o mulțime de fete spaniole care ar fi mult mai fericite decât mine dacă Charles le-ar duce într-un astfel de club, răspunse Imelda.

– Fetele spaniole nu ies însoțite de străini, ripostă el, în special de străini englezi, care nu au o reputație prea bună aici. Orice englez e considerat o escortă periculoasă pentru fete. Dacă m-ar fi interesat să fiu aici cu vreo fată, aș fi ales una de naționalitatea mea, care e capabilă să mă înțeleagă și să-mi respecte dorințele.

– Da, mă tem că e ceva adevăr în spusele lui Charles, interveni doamna Wingfield. Englezii au reușit să-și facă o reputație cât se poate de proastă pe insulă. De pildă, cei din generația mea aveau reputația că beau prea mult, pentru că foarte mulți dintre ei chiar făceau asta, iar

tinerele englezoaice sărace, care vin aici în vacanțe ieftine, sunt un adevărat magnet pentru tinerii insulari, care au auzit o serie întreagă de lucruri despre societatea noastră actuală mult prea permisivă și care speră să se distreze cu o englezoaică într-un mod cum nu și-ar putea permite cu o fată de aici.

Conversația fu întreruptă de zgmomotul unei mașini care tocmai atunci opri în fața casei.

– Cred că e Paco, aduce copiii acasă, spuse Charles și se grăbi să le iasă în întâmpinare.

– Charles pare foarte mulțumit de viața sa, spuse doamna Wingfield. E întotdeauna extrem de greu să-ți dai seama ce e cu el, dar sunt convinsă că în ultima perioadă n-a prea fost în apele lui. Poate îl îngrijorează politica actuală. Sper să-și mai revină, în perioada în care va sta aici. O să-i prindă bine să stea puțin departe de problemele ministerului. Pe vremea soțului meu nu erau atât de multe documente de întocmit și atât de încurcate. Uneori, Charles e nevoit să stea până după miezul nopții, pentru a le rezolva.

Profitând de venirea copiilor, Imelda se retrase în camera ei pentru a citi cele două scrisori pe care Charles i le adusese din Anglia.

„ Totul e în regulă, aici, deci n-ai de ce să-ți faci probleme" – scria doamna Walsham.

Scrisoarea lui Sam, însă, o puse pe gânduri. De când se despărțiseră nu se mai gândise niciun moment la sărutul pe care i-l furase în noaptea aceea, în fața casei lui. Nu pomenea nimic despre asta în scrisoare, dar tonul pe care-i scria era deosebit de cald și Imelda se simți vinovată că nu se mai gândise la omul care făcuse atâtea pentru ea și fără ajutorul căruia n-ar fi putut fi acum, aici, într-o insulă atât de idilică.

Lăsând-o pe Maria peste noapte cu copiii, Charles o invită pe Imelda

și pe doamna Wingfield într-un restaurant pe malul mării, la Villacarlos.

Restaurantul nu era foarte frecventat de către străini, dar era plin de localnici și, în plus, erau o mulțime de militari care stăteau de strajă în apropiere, locul fiind așezat pe coasta de est a insulei.

La intrarea în local, doamna Wingfield păși înaintea Imeldei, iar Charles se așeză imediat alături de ea, pentru a-i deschide ușa. Astfel, Imelda rămase în spate, în focul tuturor privirilor care o analizară cu o curiozitate ieșită din comun.

Când se așezară la masă, tânăra mai avea încă obrajii roșii de jena care pusese stăpânire pe ea, iar Charles, observând, comentă amuzat:

– Va trebui să te obișnuiești cu asta, îi șopti Charles, aplecându-se spre ea.

Interiorul restaurantului era în genul unui culoar lung și îngust, cu mobilier rustic, podeaua din scânduri și pereții acoperiți cu reclame de băuturi. Mâncarea fu servită însă cu multă eleganță și, deși era încântată de gustul acelui foarte special canelones care-i fusese pus în față cu voie bună și amabilitate, Imelda nu putu să nu remarce privirile celor patru tineri de la masa alăturată, care se uitau la ea ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată o femeie până atunci.

Poate ar fi trebuit să se simtă flatată, își spuse ea, dar privirile lor nu reușeau decât s-o enerveze. Chiar și în momentul când li se puse în mijlocul mesei un bol mare cu midii, ei continuară s-o fixeze.

După cină, se plimbară puțin pe faleză, la lumina lunii, și Charles îi spuse Imeldei amuzat:

– Îți displac avansurile făcute de bărbații spanioli? întrebă el. Am observat că ai fost puțin cam nervoasă în timpul cinei. Dacă le-aș fi spus celor patru băieți să înceteze să te mai fixeze, ar fi fost surprinși și s-ar fi simțit ofensați. Femeile spaniole sunt obișnuite să facă ochi dulci. Pentru

ele nu înseamnă nimic.

– Da îmi dau seama că nu înseamnă nimic pentru multe persoane, dar mi se pare nepoliticos să te uiți la cineva de parc-ai vrea să-l mănânci, în timp ce-și ia masa.

– Mi-am perecut noaptea cu niște prieteni spanioli la Londra, spuse Charles râzând. Fata lor a declarat că sunt un englez neinteresant. Unui spaniol n-ar fi îndrăznit să-i spună asta, niciodată, adăugă el, sărutând-o pe Imelda pe gât, în ciuda prezenței bunicii lui.

Mai târziu, în mașină, stând alături de Charles, Imelda se întrebă cât timp va mai trece până când o va săruta cu adevărat. Era sigură că o va face, mai devreme sau mai târziu.

Ceea ce nu știa încă, era dacă era serios în toate aceste porniri, sau dacă doar se juca.

Totuși, în zilele care urmară, deși avusese multe ocazii, Charles nu o atinse decât întâmplător.

Plecaseră cu toții la un picnic la Monte Toro și, în timp ce urca grăbită pentru a-i ajunge pe copii, Charles o prinse de mână pentru a o ajuta să treacă peste niște stânci.

În altă zi, într-o excursie la Ciudadela, un oraș din vestul insulei, o prinse de cot pentru a o opri să traverseze. Altă dată, când s-a julit la genunchi, în timp ce juca badminton, îi curăță rana și i-o pansă.

Dar în nopțile calde și liniștite luminate de lumina lunii nu se gândi niciodată să facă dragoste cu ea, în ciuda faptului că se iviseră nenumărate posibilități.

În cea de-a patra zi de la sosirea lui, se deciseră să meargă la Mahon, capitala insulei. Doamna Wingfield vroia să-și cumpere niște pantofi, iar copiii vroiau să cumpere dulciuri și ilustrate, pentru a le trimite acasă, pentru domnul și doamna Betts. La rândul lui, Charles vroia să cumpere

peşte pentru proviziile casei şi vin de la bodega de la care mai cumpărase şi altă dată.

– N-ai vrea să vezi nişte magazine cu vechituri în timp ce suntem la Mahon? o întrebă Charles pe Imelda, zâmbind.

– Oh, există aşa ceva, acolo? Eu credeam că în Spania sunt doar două extreme: marile magazine şi dughenele cu suveniruri pentru turişti, toate pline de armuri de plastic.

– Da, există şi astea. Dar, ca în orice altă parte, străzile lăturalnice pot ascunde comori. Cele mai multe lucruri pe care le am aici, le-am cumpărat din magazinele de ,,vechituri"…

– Nu-mi spune că asta ai cumpărat-o dintr-un astfel de magazin, spuse ea, analizând cu atenţie o farfurie de pe perete, cu marginea înflorată, citind cele scrise în mijloc: ,, Himmlisch lächelt mir die Au, denk ich dich als meine Frau."

– Nu. Asta am primit-o cadou, în Elveţia.

– Ce înseamnă?

Momentan, erau singuri în sufragerie şi Charles o fixă cu o privire stranie şi spuse:

– Înseamnă…,, Lanurile toate îmi par grădini ale Raiului, când mă gândesc că ar fi posibil să-mi fii soţie"…

Dacă ar fi avut vreun dubiu în a ceea ce simte pentru el, aceste cuvinte ar fi convins-o…

Înainte însă ca Charles să apuce să mai spună ceva, Henry intră în grabă în încăpere, urmat de Maria, care-i spuse lui Charles ceva în spaniolă.

Întâmplarea făcu în aşa fel încât planurile lor pentru acea zi să fie schimbate, astfel că nu mai ajunseră la magazinul de antichităţi.

Erau în drum spre acesta, când Charles se întâlni cu un cunoscut,

care insistă foarte mult să meargă cu toții cu el, să bea ceva împreună la o cafenea pe Explanada și care, de asemenea, îl invită pe Charles să participe, împreună cu Imelda, la o perecere pe care o dădea în acea noapte.

După un timp, însă, sfârșiră cu discuțiile și chemară copiii care se jucaseră până atunci în grădină, pentru că mai aveau cu toții și alte lucruri de făcut în capitală, chiar dacă Mahon era o capitală în miniatură și orice făceai ajungeai la plajă.

Era trecut de nouă și jumătate, când Charles și Imelda plecară la petrecere, care se ținea într-o fostă casă de fermă, transformată acum în club, de unul dintre fanii urbanizărilor.

Charles nu vorbise aproape deloc tot drumul, și Imelda acceptă bucuroasă această tăcere. Șoseaua nu era aglomerată la acea oră și tânăra londoneză admiră în liniște luminile care se vedeau, ici, colo, în depărtare.

Când ajunseră, bărbatul trase încet mașina în fața porții și opri.

Imelda se uită repede spre clădirea unde se ținea petrecerea, întrebându-se dacă rochia ei era potrivită. O cumpărase în Ciudadela, sperând că modelul și culoarea îi vor pune foarte bine în evidență bronzul pielii. Era albă, cu o bretea subțire de smarald în jurul gâtului.

Încă din momentul în care intrară în club, Imelda își dădu seama că nu se va simți bine. La Na Vell, Charles avea un casetofon, la care își punea casete cu muzică spaniolă, cântată la chitară și celebrele cante jondo din Andaluzia. Aici se pusese la maximum muzică pop. În plus, era un fum să-l tai cu cuțitul. De aceea, când Felix îi propuse să iasă puțin pe terasă, ea acceptă.

Felix intenționa să transforme acest loc în ring de dans. În timp ce-i vorbi despre planurile lui, Felix începu s-o mângâie pe umeri. Aceasta

înmărmuri. Bărbatul era destul de bătrân pentru a-i putea fi tată. Nu se gândea că Charles s-ar putea înfuria? Nu că Charles i-ar fi acordat prea multă atenție în ultima oră, se gândi ea, dar, oricum, un asemenea gest era total deplasat. Charles era prins de o bună bucată de vreme cu o fată de tip nordic, care veni spre el imediat ce-l observă și-l sărută pe ambii obraji. În mod evident, erau prieteni vechi. Probabil chiar mai mult decât prieteni, își spuse Imelda, urmărindu-i cum dansează împreună.

Dacă Felix ar fi fost mai tânăr, ar fi dansat și ea la fel cu el. Pentru că era însă cu atâția ani mai mare decât ea, căută să se comporte cu tact. O judeca în mod greșit și asta o exaspera, mai mult decât o înfuria.

După ce reuși să-l convingă pe Felix, în modul cel mai diplomatic cu putință, să se întoarcă în sala în care avea loc petrecerea, constată că Charles și Birgitta dispăruseră.

Imelda se gândi atunci să nu mai piardă timpul așteptând ca cei doi să se-ntoarcă și când un tânăr spaniol veni s-o invite la dans, tânăra aceptă cu un surâs plin de strălucire, mai ales că tocmai atunci îl văzu pe Charles reintrând în încăpere.

– Oh, bună, Charles. Te-ai întâlnit cu Jaime? întrebă ea în momentul în care se apropie.

Birgitta nu se întoarsese cu el.

În loc de răspuns, Charles desprinse mâinile tânărului de pe coapsele Imeldei și spuse cu răceală:

– Te rog să ne ierți, señor. Trebuie să plecăm.

O prinse apoi pe Imelda de cot, trăgând-o spre locul unde parcase mașina.

Ajunseseră pe la jumătatea drumului spre Na Vell, când Imelda simți că nu mai suporta tăcerea care se lăsase între ei, așa că spuse răspicat:

– Nu înțeleg de ce te-ai înfuriat pe mine. Trebuie să te informez că în

timp ce tu te plimbai cu elveţianca ta sau ce-o fi fost, eu a trebuit să mă apăr de avansurile prietenului tău Felix.

Charles strânse volanul cu putere în mâini şi, pentru o clipă, Imelda avu impresia că vrea să oprească maşina. Apoi se răzgândi şi spuse cu asprime:

– Dacă ai cochetat şi cu el cum ai cochetat cu tânărul care te-a invitat la dans, nici nu mă mir.

– N-am cochetat cu niciunul dintre ei, răspunse Imelda, nervoasă. Dacă cineva a cochetat în seara asta, atunci aceasta a fost Birgitta.

Charles nu răspunse nimic, pe moment, dar după câteva clipe începu să râdă foarte tare.

Un râs nervos.

Totuşi, până ajunseră la Na Vell nu mai scoase niciun cuvânt, iar Imelda nu mai rupse tăcerea.

După ce ajunseră în faţa casei şi Charles opri maşina, Imelda nu-l aşteptă şi urcă în fugă scările. Uşa de la intrarea principală, însă, se deschidea destul de greu, astfel că Charles o ajunse din urmă şi-i bloca intrarea.

– Aşadar eşti geloasă pe Birgitta, comentă el, amuzat.

Lumina lunii relevă imediat scânteile din ochii lui şi zâmbetul de pe buze.

– N-ai de ce.

– Nu! replică Imelda, ca o reacţie involuntară la mişcarea pe care o făcu el, s-o ia în braţe.

Ignorând strigătul ei, Charles o apropie şi mai mult de pieptul lui.

Fata însă reuşi să se desprindă şi alergă în camera ei.

Mai târziu, stând întinsă în pat şi gândindu-se la cele întâmplate, Imelda regretă din tot sufletul că nu rămăsese în braţele lui Charles.

O făcuse instinctiv… Probabil din cauza faptului că era convinsă că tot acest comportament al lui era doar un simplu joc.

Ziua următoare fu de-a dreptul un coșmar.

Totul începu în momentul în care doamna Wingfield o întrebă, la micul dejun, cum fusese petrecerea.

– Te-ai distrat?

– Da… Foarte.

– Da, o petrecere de neuitat, adăugă Charles, ironic.

Din fericire, nici bunica lui și nici copiii nu sesizară tonul lui sarcastic.

Charles o evită toată ziua, iar Imelda încercă să se concentreze, ca de obicei, asupra discuțiilor cu doamna Wingfield și chiar reuși, mai mult sau mai puțin.

La un moment dat, își ridică ochii spre farfuria elvețiană de pe perete și își aminti căldura din vocea lui Charles când îi tradusese fraza scrisă în mijlocul florilor pictate.

Regreta acum din tot sufletul comportarea nebunească din seara precedentă.

Toată ziua își spuse că probabil l-a judecat greșit, iar între ei se produsese astfel o ruptură ireparabilă.

Charles era cufundat în paginile unei cărți, când doamna Wingfield îi spuse:

– Charles, ar trebui să cumpărăm o masă nouă.

Auzindu-și numele, Charles își ridică privirea, uitându-se mai întâi la bunica sa, după care își mută ochii la Imelda. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră, dar Imelda nu putu citi altceva în ochii lui decât indiferență.

– Mă doare capul îngrozitor, anunță Imelda. Dacă n-aveți nimic împotrivă, spuse Imelda, adresându-se doamnei Wingfield, aș vrea să mă retrag în camera mea.

– Da, sigur, înțeleg, replică aceasta. Ai ceva pentru cap? Ceva aspirine, sau așa ceva… Dacă nu…

– Am ceva pastile, mulțumesc. Noapte bună. De dragul doamnei Wingfield, se întoarse apoi spre Charles și-i spuse și lui noapte bună.

Spre surpriza ei, el era deja în picioare, pentru a-i deschide ușa. Când se apropie, îi spuse:

– Imelda…

– Da, răspunse ea, cu privirea plecată, pentru ca el să nu-i poată vedea lacrimile care-i inundară ochii.

– Sper că te vei simți mai bine mâine dimineață. Noapte bună.

Tonul lui era curtenitor, dar rece.

Capitolul 10

Ziua următoare păru la început la fel de anostă, dar puțin înainte de prânz Henry veni în fugă pe plajă și anunță, foarte agitat, că a venit poliția la ei și Maria face istericale.

– Ce dracu se întâmplă? exclamă Charles, ridicându-se în picioare.

– Mi se pare că e ceva în legătură cu Imelda, spuse Henry. Singurul cuvânt pe care l-am înțeles a fost señiorita și l-au repetat de câteva ori.

– În acest caz, e mai bine să vii cu mine, Imelda, spuse Charles cu răceală, uitându-se în direcția tinerei care stătea întinsă pe iarbă, la soare.

– Voi nu, le strigă doamna Wingfield copiilor, văzând că erau gata să-și urmeze unchiul.

– Ah, bunicuțo, vrem să vedem și noi poliția, protestă Sophie.

– Poate mai târziu. Acum, nu.

La jumătatea drumului spre casă, Imelda se opri.

– Care-i problema? întrebă Charles, care venea în urma ei.

Imelda se întoarse îngrozită spre el:

– Familia mea. E posibil să fi avut vreun accident de mașină și poliția de aici să fi fost anunțată?

Charles își puse o mână pe umărul ei, iar cu cealaltă îi prinse degetele și i le mângâie ocrotitor.

– Nu poate fi nimic serios, spuse el, pe un ton liniștitor.

Motocicletele poliției străjuiau curtea de o parte și de alta, iar ei erau cu Maria în sufragerie, vorbind toți odată.

Charles intră primul înăuntru, încercând s-o potolească pe femeia spaniolă, care țipa melodramatic, după care întrebă ceva, adresându-se unuia dintre gardieni. Bărbatul răspunse, iar Charles se întoarse imediat spre Imelda.

– Familia ta n-a pățit nimic.

– Mulțumesc lui Dumnezeu, răspunse încet Imelda.

– Eu m-aș așeza în locul tău, răspunse Charles, după care avu o scurtă conversație în spaniolă, cu polițiștii și-i dădu Mariei niște ordine scurte.

Apoi, se întoarse spre Imelda.

– Au primit un mesaj din Norfolk. Au fost niște probleme la magazin.

– Ce probleme?

– Un incendiu. N-au alte informații, dar se pare că pagubele sunt destul de mari și ești somată să te întorci în Anglia cât mai repede cu putință.

Maria se întoarse cu o sticlă cu fundador și câteva pahare.

Fiecare dintre polițiști luă câte un pahar plin cu licoarea revigorantă și sorbi pe îndelete.

Erau îmbrăcați toți în uniforme negre, peste care aveau încinsă câte o curea de piele, dar imediat ce-și dădură jos căștile nu mai arătară atât de înfricoșători.

– Bea puțin coniac, o sfătui Charles pe Imelda, punându-i un pahar în mână. Eu cobor pe plajă să-i spun bunicii ce s-a întâmplat. N-o să lipsesc mai mult de un minut sau două. Nu te-ngrijora. Te voi ajuta cu

tot ceea ce va fi necesar.

După plecarea lui, Maria îi luă mâinile și încercă să-i demonstreze simpatia ei, într-un mod foarte patetic. Se adresă apoi polițiștilor, repetând de câteva ori numele:„Don Carlos" și „Señiorita Imelda", dar în ce context anume, tânăra nu reuși să-nțeleagă.

Bându-și încet coniacul oferit de Charles, Imelda se gândi nu atât la pagubele pe care le suferise, cât la modul în care această întâmplare încheia disensiunile dintre ei.

În timp ce Charles, copiii și doamna Wingfield se apropiară, polițiștii se pregătiră să plece.

După ce rămaseră singuri, Charles ținu să-i explice Imeldei unul din obiceiurile din Menorca. Polițiștii lăsară mai mult de jumătate din băutură în pahare, nu pentru că-și făceau probleme că erau în timpul serviciului, ci pentru că acolo nu era politicos să consumi tot din ce ți se oferea.

După ce zgomotul motocicletelor se stinse, doamna Wingfield spuse, compătimitoare:

– Sunt foarte tristă pentru cele petrecute, draga mea. Mă întreb cum anume s-au întâmplat, toate astea. Charles, n-ai putea să-l suni pe sergentul Saxtead și să-l descoși în legătură cu acest fapt?

– Da, chiar așa m-am gândit și eu să fac, răspunse el, după care se uită la ceas, gânditor. Mă întreb ce șanse avem să putem lua un avion spre Anglia azi sau mâine. Probabil toate biletele sunt vândute încă de acum o săptămână. Fără o rezervare prealabilă, e imposibil să pleci de aici, în sezonul turistic.

– Cu mașina, în cât timp se poate ajunge?

– În patruzeci și opt de ore și Imelda ar ajunge epuizată după un astfel de drum. Într-un fel sau altul, trebuie să mergem cu avionul.

– Dar nu e necesar să te întorci și tu în Anglia, spuse Imelda.

– Draga mea, sper că nu-ți imaginezi că te las să te întorci singură în situația asta. Nu ți-am spus, dar și doamna Walsham și tânărul Mutford sunt în spital, cu arsuri destul de grave. Nu sunt pe listele critice, dar e totuși ceva foarte serios. Mă duc până la hotelul din apropiere să încerc să dau niște telefoane. Mă voi întoarce cât de curând posibil. Vreți să veniți și voi, copii?

După plecarea lui Charles și a copiilor, cele două englezoaice începură să comenteze veștile primite.

– Nu înțeleg de unde a plecat această nenorocire. Toată instalația a fost refăcută și am controlat totul înainte de plecare, spuse Imelda. Nici doamna Walsham și nici Sam nu fumează, așa că nu s-a putut întâmpla din cauza lor.

– Poate unul dintre cumpărători a intrat cu țigara și doamna Walsham n-a observat, sugeră doamna Wingfield.

Charles se întoarse peste două ore și fu în măsură să le explice totul.

Cum copiii mâncaseră la hotel, fură trimiși la culcare, așa că în timp ce-și luară prânzul, Charles le povesti cele aflate la telefon.

Din fericire, mai erau patru locuri libere la avionul care pleca din Menorca în acea seară, la ora zece, iar pe următorul îl vor lua la miezul nopții, din Gatwich.

– Am vorbit cu John, care a aranjat totul și vom avea o mașină cu care să ajungem, după aceea, la Norfolk. Vom fi acolo la ora patru dimineața, probabil, ceea ce va fi foarte bine, pentru că, astfel, Imelda se va putea odihni puțin înainte de a se duce la spital. L-am rugat pe sergentul Saxtead să anunțe familia Betts că vom ajunge acasă dimineață foarte devreme.

– N-ai mai multe informații cu privire la incendiu? întrebă doamna

Wingfield.

– Da. S-a produs din cauza unei tigăi de prăjit cartofi, foarte unsuroasă.

– Dar eu n-am avut în casă așa ceva, replică Imelda, extrem de surprinsă.

– Poate avea doamna Walsham și a luat-o cu ea la magazin, spuse doamna Wingfield.

– Poate, dar… Nu e genul neglijent, se gândi Imelda.

– Se pare că imediat după ce a pus tigaia pe foc a intrat cineva în magazin și doamna Walsham a uitat tigaia pe foc. Când s-a întors în bucătărie, flăcările cuprinseseră deja aproape tot și a strigat după ajutor. N-a reușit însă să mai iasă, pentru că, agitată cum era, s-a împiedicat și a căzut. Lovitura se pare că a fost destul de puternică, pentru că și-a pierdut cunoștința. Din fericire, Sam a venit imediat după aceea și a reușit s-o salveze. După ce a scos-o pe doamna Walsham din bucătărie, Mutford a sunat repede pompierii. Pe urmă a încercat să salveze cât mai mult din lucrurile tale, dar focul s-a extins neașteptat de repede. La sosirea pompierilor toată partea din spate a casei era în flăcări și Mutford însuși trebuia să fie acum salvat.

– Atunci, doamna Walsham nu e foarte grav, cum am înțeles prima dată.

– Nu. Va ieși din spital într-o zi sau două.

***

În cursul acelei seri, la ora opt și jumătate, Paco îi duse pe Charles și

pe Imelda la aeroport.

Din cauza unor probleme tehnice, însă, care nu le-au fost explicate cu lux de amănunte, abia la ora unu pasagerilor li s-a permis intrarea în aeroport și avionul ateriză la Gatwich abia la ora trei dimineața.

Mașina trimisă de John nu era una pe care trebuia să o conducă ei, așa cum se așteptase Imelda, ci o limuzină imensă, cu un șofer în uniformă.

Charles prezentă șoferului scuze că-l făcuseră să-i aștepte și bărbatul îi răspunse surâzând că fusese înștiințat de întârziere și trăsese un pui de somn.

Uitându-se spre Imelda, însă, șoferul intră în alertă. Fata era atât de epuizată, încât pur și simplu îi era imposibil să țină ochii deschiși.

Imediat după ce intră în mașină, de altfel, adormi brusc.

În momentul în care se trezi din nou, treceau prin centrul orașului Norfolk și era deja lumină, iar Charles tocmai îi spunea șoferului pe ce stradă să cotească.

Spre surpriza ei, nu mai stăteau în colțuri diferite, ci erau îmbrățișați, în partea de mijloc a banchetei, iar ea era cu capul pe pieptul lui. Inima începuse să-i bată cu putere în momentul în care constată că auzea cu claritate bătăile inimii lui.

Nu se putu desprinde din brațele lui și continuă să stea nemișcată, cu ochii închiși, până când mașina se opri în fața porții casei lui Charles.

Atunci, Charles o scutură ușor, spunându-i încet la ureche:

– Trezește-te, Imelda, am ajuns.

Fata însă mai rămase câteva clipe la pieptul lui. După asta, își frecă ochii și se desprinse din îmbrățișare, ca și cum abia atunci s-ar fi trezit și nu realizase poziția în care stătuseră.

Înainte de a coborî, însă, își întoarse privirile spre el și-l sărută scurt

pe obraz.

– Ai fost foarte bun cu mine…Îți mulțumesc.

Văzând expresia ochilor lui, Imelda realiză că motivul pentru care venise cu ea în Anglia nu ținea doar de amabilitate.

În momentul acela, șoferul deschise portiera și domnul Betts se grăbi să-i întâmpine.

După un sfert de oră, în timp ce Imelda, Charles și șoferul își luau micul dejun, familia Betts le povesti tot ce se întâmplase în lipsa lor. Le relatară, astfel, cu lux de amănunte, cum se produsese incendiul și le arătară fotografiile apărute în ,,Eastern Evening News"

După micul dejun, șoferul își luă la revedere și plecă, iar Charles își scoase mașina din garaj pentru a o duce pe Imelda să vadă ce-a mai rămas din ,,Victoriana".

Deși imaginile din ziar o pregătiseră cu privire la dezastrul care se produsese la proprietatea ei, fusese totuși șocată să vadă în ce hal era acum casa pe care o lăsase în cea mai bună ordine.

Ce nu distrusese focul, fusese stricat de apa folosită pentru stingerea flăcărilor.

– Biata Bessie. Sper că șocul n-a terminat-o și pe ea, spuse Imelda, bătând la ușa doamnei Medlar, vecina sa.

Bătrâna doamnă era însă în cea mai bună stare. Se pare că după ce n-a mai fost ea însăși în pericol, toată situația o amuzase cum nu se putea mai mult. Îi reținu mai mult de o oră, pentru a le prezenta viziunea ei asupra întâmplăriii.

– Se pare că, astfel, s-a sfârșit cariera mea de negustor de antichități, spuse Imelda, în drum spre spitalul din Norwich. Nu mai am nicio posibilitate să-mi revin, după asta.

– Ai putea vinde locul și să-ți închiriezi un alt spațiu pentru magazin,

replică Charles.

– Da, dar unde voi locui? Nu mai am niciun fel de economii.

Charles nu răspunse imediat, dar după câteva momente de tăcere adăugă:

– Cred că se poate găsi o soluție la această problemă. În timp ce tu îșI vei vizita prietenii, eu mă voi gândi să vedem ce se poate face, spuse el, concentrat asupra drumului.

Imelda îl privi cu coada ochiului și nu mică îi fu surpriza când văzu pe buzele lui umbra unui zâmbet satisfăcut.

Când fu anunțată că are o vizită, doamna Walsham începu să plângă. Imelda încercă s-o liniștească, dar fără niciun rezultat. Nimic n-o putea convinge pe bătrâna londoneză că cele întâmplate nu sunt un dezastru total.

– Nu l-ai văzut încă pe bietul băiat?

– Nu. Voi merge după aceea.

– Dacă nu era el, acum eram moartă, exclamă doamna Walsham. Mi-a salvat viața! Și sunt sigură că știa că-l antipatizam, începu ea din nou să plângă în hohote.

Pentru Imelda a fost o ușurare când asistenta veni să le anunțe că timpul dedicat vizitei s-a încheiat.

– E foarte trist că s-au întâmplat toate astea chiar când începuse să se mai liniștească după moartea soțului ei, spuse Imelda.

– E trist că ți-ai pierdut magazinul și că ți-ai stricat o vacanță atât de frumoasă, replică asistenta.

Sam stătea întins în pat, cu ochii închiși, într-un salon cu peste o duzină de pacienți, în momentul în care intră Imelda.

Nedorind să-l trezească, în cazul în care dormea, fata se așeză pe scaunul de lângă pat și-l privi tăcută și îndurerată.

Atunci, bărbatul care stătea în patul vecin, își puse deoparte ziarul și anunță cu un surâs strengăresc:

– Hei, Sam, a venit o tânără doamnă să te vadă.

Sam deschise brusc ochii:

– Imelda! Te-ai întors mai repede, spuse el încercând să se ridice, dar căzu din nou cu capul pe pernă.

Mâinile și brațele îi erau bandajate în întregime și, evident, orice presiune asupra lor, îi producea o durere cumplită.

Suspinul Imeldei aprinse scântei în ochii lui.

– Oh, Sam, ți-ai riscat viața ca să salvezi nimicurile fără valoare pe care le aveam, dar aș fi pierdut bucuroasă tot, decât să pățești tu asta!

– Nu sunt chiar atât de rău, răspunse el, ca pentru a o mai liniști. Câteva arsuri ici și colo. Nu trebuie să te îngrijorezi din cauza asta. Arăți fantastic, Imelda!...Bronzul îți vine foarte bine. Îmi pare rău că a trebuit să te-ntorci din vacanță atât de repede. Ai văzut magazinul?

– De acolo venim.

– Tu și cu cine?

– Charles Wingfield s-a întors în Anglia cu mine.

Lumina din ochii lui Sam se stinse brusc.

– Înțeleg. Foarte frumos din partea lui. Ai nevoie de cineva care să te ajute în situația asta.Ce-a mai rămas din tot ce-a fost? Când m-au luat cu ambulanța era totul în flăcări. Am văzut o fotografie în ziar. E o ruină totul.

– Da, așa este.

Bărbatul de lângă ei, care fusese atent tot timpul la discuție, interveni:

– Au scris că apa folosită pentru stingerea flăcărilor a făcut mai mult rău decât focul, spuse el, după care începu să descrie un incendiu

produs de căderea unei bombe în cel de-al Doilea Război Mondial.

Sam își ridică plictisit ochii spre tavan.

În timpul descrierii vechii întâmplări, asistenta de serviciu intră zâmbitoare în salon:

– E timpul să-ți fac injecția, domnule Snape.

– Ah, ce norocos sunt, șopti Sam, în timp ce bărbatul de lângă el se ridică din pat pentru a se duce în oficiu.

– Poți să-mi dai puțină apă, Imelda? adăugă Sam.

Imelda turnă puțină apă în pahar și-l ajută să bea.

– Nu vrei să bei altceva, nu doar apă? întrebă ea. Trebuie să-mi permiți să fac niște cumpărături pentru tine, Sam. O să-ți aduc fructe și niște brânză. Cred că nu e prea grozavă mâncarea de-aici. Ca în cele mai multe spitale, cred că e foarte grasă și lipsită de proteine.

– Nu te gândi la mine. Ai nevoie de energie să recuperezi ce se mai poate recupera din magazin. Cum se simte doamna Walsham? Ai văzut-o?

– Da, e foarte tristă.

– Așa și trebuie să fie. Ce femeie nebună! E ca mama Dianei. Ar fi trebuit s-o fi văzut ieșind din magazin cu un pește și trei cartofi în plasă!…

– Nu știu cum s-a întâmplat asta. Cred că nu-și va mai face niciodată cartofi prăjiți.

– Ce vei face, acum? Te-ai gândit? Te vei întoarce la Londra?

– Nu m-am gândit încă la asta. Tu și cu doamna Walsham sunteți grija mea, acum. Ți-au spus, cumva, cât timp trebuie să mai stai aici?

– Încă vreo câteva zile. După aceea voi merge la dispensar pentru schimbarea pansamentului, din când în când. Va trece o perioadă până când mă voi restabili complet.

Imelda se gândi că vor mai trece probabil vreo două luni.

– Bietul, Sam, spuse ea. Sunt sigură că ai niște dureri incredibile, chiar dacă încerci să ascunzi asta.

Mai zăbovi lângă el încă vreo jumătate de oră, după care se duse să cumpere unele lucruri de care își dădu seama că el avea nevoie.

Se făcuse deja prânzul când ea și cu Charles se întoarseră la Hall.

Imediat ce ajunseseră, făcură pe rând câte un duș și își schimbară hainele.

După ce se aranjă puțin, Imelda coborî în bibliotecă, unde știa că îl poate găsi pe Charles.

Imediat ce o văzu, acesta îi spuse:

– Prânzul va fi gata abia peste o jumătate de oră. Doamna Betts mi-a spus că durează mai mult pentru că ne-a pregătit ceva special. Ia loc. Cred că ești obosită.

– Nu, nu mă simt obosită, încă. Probabil, mai târziu, răspunse Imelda, uitându-se pe fereastră, atrasă de verdele crud al grădinii, la fel de frumos ca cel al câmpurilor de pe insulă. Era o zi, frumoasă, de vară, dar în comparație cu vremea de la Menorca, putea părea un timp răcoros.

– Pare un moment în care viața mea e cazul să ia altă turnură, spuse Charles gânditor. Dacă ești de acord, îți voi relata câteva din planurile mele de viitor, după ce îți voi povesti câte ceva din trecutul meu.

Imelda îl privi cu ochi mari, plini de curiozitate.

– Când mi-am terminat studiile, nu aveam nicio idee despre ceea ce m-ar interesa să fac cu adevărat, începu Charles, privind lung pe fereastră spre cerul care se zărea deasupra cedrilor. Fratele meu, Piers, era așteptat aici, pentru a continua munca bunicului meu și așa a și făcut. Eu eram complet dezorientat. N-aveam niciun fel de ideal și nici nu eram dorit în

mod special, în nicio parte.

– Dar ai dovedit pe parcursul studiilor că ești foarte inteligent și capabil, așa mi-a spus John.

– Am avut o mare ușurință de a mă descurca la examene, asta-i tot. Dar nu eram făcut să urmez o carieră academică. Neștiind ce să fac, m-am decis să nu mă mai gândesc la asta o vreme și să plec să cunosc lumea.

Imelda luă lichiorul pe care i-l întinse el și așteptă, curioasă, să-și continue relatarea.

Ascultându-l apoi cum vorbea cu vocea lui frumoasă, acum foarte calmă, Imelda se întrebă cum putuse să fugă din brațele lui, în seara când se întorseseră de la petrecere.

– Timp de câțiva ani, am lucrat tot ce mi s-a oferit: muncă brută, în cea mai mare parte, dar așa am putut să-mi plătesc drumul spre estul și sudul Pacificului. Atunci am văzut cea mai mare parte din America. Întâmplător, am ajuns pe urmă în Europa și acolo mi-am găsit vocația.

Charles se uită, apoi la paharul ei și văzu că era gol.

– Îți mai pun lichior? întebă el zâmbind.

– Mulțumesc, răspunse Imelda și-i stătu pe limbă să-l întrebe ce vocație, dar realiză că e mai bine să-l lase să-și spună povestea după cum simte el.

După ce îi puse din nou lichior în pahar, Charles se întoarse la fotoliul de la biroul lui, așezându-se cu fața la ea. Pentru prima dată de când își începuse istorisirea se uită la ea, renunțând să-și mai plimbe privirile de colo-colo, pierdut, spre cerul de pe care soarele dispăruse treptat.

– Mi-am cumpărat casa de la Menorca și am lucrat acolo în diferite domenii de primăvara până iarna, iar iarna plecam să lucrez în altă parte.

Asta până la moartea fratelui meu și a soției sale. De atunci încoace, sunt tutorele lui Henry. După ce Henry va deveni major, îmi voi continua viața dinainte. Ți-am povestit toate astea pentru că am vrut să-ți fie foarte clar cum stau lucrurile.

Făcu apoi un gest larg cu mâna spre cameră și spre cărțile de pe pereți.

– Nimic din ce este și se petrece în această casă nu e pe gustul meu, continuă el. Tot ce am eu însumi și mă reprezintă, este proprietatea mea de la Na Vell și încă o indemnizație nu prea substanțială pe care o primesc în urma celei mai nesigure profesii pe care poate să și-o aleagă un bărbat.

Charles începu să se joace cu paharul, mutându-l de colo-colo pe masă, deși nu-și băuse încă lichiorul.

După asta, își puse mâinile pe brațele fotoliului și spuse, privind-o în ochi:

– Acum că știi cât de puțin am să-ți ofer, accepți să te căsătorești cu mine, Imelda?

Niciodată în viața ei, își spuse Imelda, nu-și închipuise o cerere în căsătorie mai stranie ca aceasta.

Îi răspunse cu voce tremurândă:

– Oh, Charles, ești nebun! Nu știi că două persoane care se iubesc nu-și pun niciodată problema siguranței materiale?

În acel moment, Charles sări de pe scaunul lui și o îmbrățișă atât de strâns, încât Imelda simți că-și pierde respirația.

– N-am fost niciodată sigur că ceilalți sunt capabili să iubească, îi șopti el în ureche, acoperindu-i lobul cu sărutări mici și gingașe. Dragostea ta a fost atât de ascunsă, iubirea mea… Abia în noaptea când ne-am întors de la petrecere, după ce te-am sărutat și am simțit că ai fugit pentru că te

temi de mine, am realizat ce e în sufletul tău.

De data asta, Imelda nu mai fugi…

Nici când gongul bătu cu putere în hol, anunțând că prânzul e gata.

– Oh, la naiba cu tot prânzul, spuse Charles cu voce întretăiată.

Câteva momente mai târziu, însă, o îndepărtă puțin și se priviră în ochi cu uimirea celor cărora le e dat să trăiască o fericire total neașteptată.

– Doamnă Betts, eu și cu Imelda ne-am logodit, anunță Charles, în momentul în care femeia aduse platoul cu pateu.

– Oh, domnule Charles, sunt atât de fericită! Și așa va fi și bunica dumneavoastră. Spera de mult să se întâmple asta, spuse doamna Betts, privindu-i radiind de bucurie.

– Adevărat? Mie nu mi-a spus așa.

– Ah, nici mie, dar știu că va fi fericită, oricum. Întotdeauna ținea partea domnișoarei Calthorpe.

– După prânz îi vom trimite bunicii o telegramă, spuse Charles când rămaseră din nou singuri.

După ce mâncară biscuiții cu brânză, Imelda îl întrebă, curioasă:

– Dar ce munci ai făcut, pentru a te întreține? Nu mi-ai spus nimic despre asta și sunt curioasă, dacă spui că te vei întoarce la munca ta după ce vei pleca de aici.

– După ce vom pleca de aici. Nu mi-am întrerupt de fapt niciodată munca, doar că lucrez noaptea, nu în timpul zilei.

– Vrei să spui că o lăsai pe bunica ta să creadă că te ocupi de treburile proprietății și tu făceai cu totul altceva?

– Da. N-a știut niciodată nimic despre munca mea. Dacă ar fi știut, ar fi realizat cât de neconvenabil e pentru mine să lucrez ziua. Sunt aici doar pentru că știu că ea și cu Henry au nevoie de prezența mea. Bunica și cu

mine am fost întotdeauna în dezacord și ea a căutat tot timpul să mă facă să-mi aleg o cu totul altă cale. Așa că nu i-am vorbit despre toate astea, ca s-o las să-și trăiască bătrânețele liniștită. Dar nu voi mai putea să ascund de-acum preocuparea mea, pentru că în momentul în care am ajuns aici, am găsit scrisoarea asta, care mă aștepta.

Charles își duse mâna la buzunar, scoase de acolo un plic și i-l înmână pe deasupra mesei.

Scrisoarea pe care Imelda începu s-o citească atent, era de la Societatea Regală pentru Literatură. Charles era invitat să devină membru al acestei societăți.

Vrei să spui că ești… scriitor?

– Istoric… Unul dintre istoricii tăi favoriți, cum mi-ai spus nu demult.

Imelda îl privi câteva momente, năucită…

– Nu poți să-mi spui că ești D. G.Hepburn, răspunse ea, gândindu-se la ziua în care-l întâlnise după ce își cumpărase o copie a volumului ,,Bayard", pe care și-l dorise foarte mult, dar nu putuse să și-l cumpere la prețul la care apăruse pe piață.

– Numele meu complet e: Charles David Guy Hepburn Wingfield. E o deziluzie chiar atât de mare?

– Nu, dar e o surpriză fantastică. Să mă numesc, după căsătorie D. G. Hepburn… Nu-mi vine să cred!…

– Să fii soție de scriitor nu e chiar o veselie… Vor fi destule nopți în care vei dormi singură…

– O voi ruga pe bunica ta să mă învețe tot ce știe despre broderii. Nu te voi deranja de la lucru. Voi fi foarte mândră de munca ta. Și… vei fi primit acolo, cu toată pompa?

– Nu e o ceremonie neprotocolară. Așa cred. În prima etapă ești

prezentat Președintelui. Pe urmă semnezi documentul de acceptare cu tocul lui Byron. Prezentarea uneia dintre lucrările tale vine mai târziu.

– Ce scrii, în perioada asta?

– Tocmai am terminat o carte despre Richard Kane. A fost unul dintre guvernatorii insulei Menorca în perioada stăpânirii engleze, care a avut o influență foarte benefică asupra insularilor.

După-prânz, se relaxară pe șezlongurile din grădină, vorbind vrute și nevrute, făcându-și planuri de viitor. Din când în când, Charles se apleca asupra ei și o săruta.

– Destul cu vorbăria despre mine, spuse deodată Charles. Ce poți să-mi spui despre tine? Mă întrebam dacă ai fi mulțumită să ai un stand, o dată pe săptămână, miercurea, în magazinul de antichități de la biblioteca la care activează bunica mea. Sau poate îți convine mai mult o altă zi? Oricum, ar trebui să te duci mai întâi acolo, ca să aranjezi toate formalitățile și să pregătești deschiderea standului. O altă zi pe săptămână ai avea nevoie pentru colectarea obiectelor…

– Două zile pe săptămână ar fi mai mult decât suficient, răspunse Imelda. Aș vrea să am destul timp pentru a o ajuta pe bunica ta la treburile casei.

Charles încruntă ușor sprâncenele.

– Dar e prea dificil pentru tine să-ți asumi acest gen de responsabilități. E o casă mare și în plus sunt trei copiii neastâmpărați, care fac dezordine tot timpul.

– Copiii sunt adorabili, răspunse Imelda. Sunt deja foarte apropiată de ei. Putem face un mic efort să fim și mai apropiați, nu-i așa?

Fața lui Charles se lumină toată de un zâmbet larg și fericit:

– Da, ar trebui să mai adăugăm încă un copil, cât de curând, grupului existent. Te-ai gândit unde ți-ar plăcea să ne petrecem luna de miere?

– Las totul la alegerea ta. Cunoști mult mai multe locuri decât mine.

– Mi-ar plăcea să mergem la Jura Mountains și poate, după aceea, în Dauphiné.

– Unde s-a născut Bayard, nu-i așa? Presupun că ai fost deja acolo, înainte de a-ți scrie cartea.

– Da, și am vrut întotdeauna să mă întorc și să explorez acea parte a Franței mult mai pe îndelete. La Jura e un adevărat Paradis terestru. Poți să stai foarte confortabil la un han, unde mâncarea și băutura se aduc cât ai clipi. Dormitoarele sunt căptușite cu dulapuri, iar paturile sunt largi și cu saltele de puf.

Un astfel de loc e pe placul tău, sau vrei să mergem undeva cu mai puțină culoare?

– La Jura pare să fie dumnezeiesc de frumos, răspunse Imelda, emoționată. Dar când vom merge? Primăvara următoare?

– Primăvara următoare!… Te-ai prostit, fetițo? Eu mă gândeam la toate astea pentru luna viitoare!

De ce-ar trebui să așteptăm până primăvara următoare? Presupun că nu vrei să facem acel gen de nuntă atât de elaborat încât să ia o jumătate de an de pregătire, nu-i așa?

– Oh, nu, câtuși de puțin, răspunse Imelda. Mi-ar plăcea să am și eu o nuntă la fel de liniștită ca cea a mamei, cu Ben. Dar lumea nu se așteaptă ca tu să ai o nuntă tradițională, cu artificii și șampanie, și cu o fotografie în „Country Life"?

Eu cred că ar fi mai bine să ne căsătorim aici, la Norfolk, mai bine decât la Londra.

Piers și Rawena au avut o nuntă foarte elegantă. Oamenii vor trebui să aștepte prilejul următor, când Henry își va găsi o soție. Eu nu văd căsătoria ca pe ceva ce trebuie să fie expus în fața lumii.

Dimpotrivă. Mi se pare că acest eveniment e făcut pentru a fi petrecut în cea mai mare intimitate posibilă.

Charles zâmbi apoi și ochii îi sclipiră amuzați, înainte de a întreba:

– Îți amintești ziua când te-am dus la Norwich, de unde ai luat trenul spre Londra?

– Foarte clar. Nu mi-am închipuit atunci că vom discuta vreodată despre căsătoria noastră.

Mi-ai displăcut, atunci, mai mult decât orice bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, se confesă Imelda. Charles, de ce ai fost atât de nervos când ți-am vorbit despre planurile mele cu magazinul de antichități? Doar pentru că te temeai că apariția mea, aici, în acest domeniu o va putea duce pe Beatrix la faliment? Cred că… ați avut o relație, împreună…

– Beatrix a fos atrasă de ideea de a fi doamna Wingfield, răspunse el. În cazul în care aveam mai mulți bani, presupun că era de acord să fie soția mea și să aibă și grijă de copii.

– Nu cred că era interesată de bani, răspunse Imelda.

– Nu mi-ar fi acordat niciun fel de atenție dacă Piers ar fi trăit și dacă n-ar fi fost căsătorit.

– Cum era soția fratelui tău?

– Rowena? Era o puștoaică drăguță, dar n-avea strălucire și nici simțul umorului.

Imelda îl privi lung.

Știa că impresia lui despre Rowena era departe de adevăr, ca cele mai multe idei despre el însuși.

– Charles… De ce când m-am întors de la Londra m-ai ignorat atât de mult? Ai crezut că Sam m-a sărutat, înainte de a mă căuta tu la magazin?

– Trebuie să admit că n-aveam o idee prea grozavă despre Sam, în acea perioadă.

În gara Liverpool nu am vorbit cu tine doar pentru că eram prea obosit după ce îmi petrecusem toată ziua la Public Record Office. Când trenul a oprit la Norwich, am sperat să te găsesc, să te invit să vii cu mine cu mașina, dar nu te-am mai văzut.

– Da, mă ascunsesem în grupul acela compact de femei, ca să nu mă mai observi. Ce absurzi sunt oamenii când sunt îndrăgostiți, comentă ea. Îți poți imagina o persoană sănătoasă la minte, ascunzându-se de omul pe care vrea să-l vadă cel mai mult?

– Erai îndrăgostită, în acea perioadă? întrebă el, făcându-i strengărește cu ochiul, într-un moment de vădită relaxare,

– Cred că da. E dificil să spun exact. La început, sentimentele mele pentru tine au fost foarte încurcate. Ce e interesant, însă, e că nu reușeam să fiu cu adevărat supărată pe tine niciodată, când te purtai rece sau nepoliticos. Când ai început, de fapt, să ții la mine?

– Mi-a plăcut foarte mult să fiu în preajma ta și să te privesc încă de când te-am văzut prima oară, cu bunica mea.

– Dar nu s-a văzut asta, din modul cum te-ai comportat atunci, răspunse Imelda, uimită.

– Tot timpul m-am comportat bine, dar n-ai observat tu, replică el cu ochii strălucind de amuzament. Dar tu de ce te-ai comportat așa când te-am sărutat la Na Vell?

– Pentru că am crezut că vrei să faci dragoste cu mine, chiar dacă nu mă iubești. Mulți obișnuiesc asta.

– Eu ți-am arătat întotdeauna că te iubesc, dar tu n-ai fost pregătită să primești mesajul meu.

– Ce mesaj?

– Himmlisch lächelt mir die Au, denk ich dich als meine Frau… Lanurile toate îmi par grădinile Raiului când mă gândesc că ar fi posibil să-mi fii soție… Că vei fi soția mea, se corectă Charles.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Panait Istrati 62, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*